DICK FRANCIS

DRAGOSTE ŞI PUTERE

Traducere de Oana Negureanu

Editura MIRON, Bucureşti

SMOKESCREEN, by Dick Francis

ISBN 973-95063-9-1

CAPITOLUL 1

Asudat, însetat, încins, într-o poziţie total incomodă şi obosit peste măsură. Mi-am numărat toate nemulţumirile cu cinism.

Erau destule. Şi din mai multe puncte de vedere. Stăteam pe scaunul şoferului dintr-o maşină sport, construită la comandă, cu o formă aerodinamică, jucărie aruncată cu dispreţ de fiul unui şeic. În scaunul ei am stat mare parte a ultimelor trei zile. În faţa mea se întinde cîmpia arsă de soare tocmai pînă la dealurile maroniu-roşcate care se văd sub orizont. Ceas după ceas formele lor cocoşate rămîn la fel de îndepărtate, pentru că modelul special de 150 de cai putere nu se mişcă.

Şi nici eu. Privesc posac la cătuşele solide cu care îmi sînt prinse încheieturile mîinilor. Lanţul lor a fost petrecut prin rotocolul volanului, drept care pot spune că sînt una cu el şi în consecinţă parte integrantă a maşinii.

Mai este o mică problemă şi cu centurile de siguranţă. Speciala nu porneşte decît dacă centurile de siguranţă au fost prinse. În pofida faptului că nu există nici o cheie în contact, centura de siguranţă a fost prinsă foarte bine: am o curea petrecută peste abdomen şi o alta petrecută în diagonală peste piept.

Nu am reuşit să-mi ridic picioarele în aşa fel încît să pot lovi volanul cu genunchii. Ştiu, pentru că am încercat. Sînt prea înalt şi nu-mi pot îndoi genunchii aşa de mult. În plus, volanul nu este făcut din plastic obişnuit, casabil.

Cei care construiesc maşini speciale cum este aceasta nu stau să se încurce cu volane de plastic. Cel de care sînt legat este mic în diametru şi a fost făcut din metal îmbrăcat în piele, la fel de durabil precum Mont Blancul.

Eram sătul de stat în maşină. Fiecare muşchi, începînd cu cei de la picioare, spinare şi braţe protesta energic împotriva poziţiei incomode. În spatele ochilor simţeam, cum oboseala se transforma, încet dar sigur, în durere.

Venise vremea să fac un alt efort ca să mă eliberez, deşi ştiam deja din experienţă că era un gest inutil.

Am început să trag, să mă încordez, mi-am folosit toată forţa ca să scap de centuri şi cătuşe pînă cînd am năduşit din nou, fără să fi izbutit să fac mare scofală.

Mi-am sprijinit capul de tetiera moale a scaunului şi mi-am întors faţa spere geamul deschis din dreapta. Am închis ochii. Am simţit imediat arsura soarelui de iulie pe obraz, gît şi umăr.

Îi simţeam dogoarea pe pleoapa stîngă. Am lăsat să-mi apară pe frunte linii adînci de frustrare şi durere, buzele mi s-au strîns cu amărăciune şi muşchii maxilarului mi s-au încordat. Arătam ca un om care şi-a pierdut şi ultima fărîmă de speranţă.

După aceea am rămas nemişcat, în aşteptare.

Cîmpia pustie era cotropită de linişte.

Eu am continuat să aştept.

Apoi Evan Pentelow a strigat „Stop” cu o oarecare şovăială iar

cameramanii şi-au desprins privirile de ocularele aparatelor. Nici măcar cea mai slabă boare de vînt nu scutura umbrelele mari şi colorate care-i adăposteau pe ei şi aparatura.

Evan îşi făcea vînt cu programul de filmări, dînd naştere brizei pe care natura ne-o refuzase. Cei din micul grup de privilegiaţi de sub cortul de polistiren revenіră la viaţă deşi căldura le secătuise energia cu cîteva ceasuri înainte. Maestrul de sunet îşi scoase căştile de la urechi, apucîndu-se să umble la butoanele magnetofonului Nagara. Electricienii binevoiră să stingă micile reflectoarele cu care făcuseră concurenţă soarelui.

Eu m-am uitat drept spre obiectivul Arrifelx-ului care înregistrase fiecare picătură de sudoare de la o distanţă de şase paşi, în dreptul umărului meu. Terry, cel aflat în spatele aparatului tocmai îşi ştergea ceafa cu o batistă prăfuită în vreme ce Simon se pregătea să preia filmul pentru a-l duce la laborator.

Ceva mai în spate, dintr-un alt unghi, aparatul Mitchell filmase exact aceeaşi scenă. Lucky, cel din spatele lui, avea grijă să nu se uite spre mine, aşa cum procedase întreaga dimineaţă. Credea că sînt supărat pe el pentru că, deşi se jurase că nu fusese vina lui, ultima rolă de film pe care o filmaserăm cu o zi înainte ieşise înceţoşată.

Îi cerusem socoteală destul de calm, ţinînd cont de circumstanţe, doar ca să mă asigur că nu avea să mai greşească, dat fiind că nu mai suportam să mai repet de multe ori scena 623.

De atunci şi pînă acum am refăcut-o de şase ori. E adevărat, cu o scurtă pauză pentru prînz.

Evan Pentelow se scuzase faţă de toată lumea, zgomotos, de mai multe ori, pentru că trebuia să continuăm să filmăm aceeaşi scenă pînă cînd reuşeam eu s-o joc aş cum voia el. Din păcate îi venea cîte o altă idee după fiecare filmare şi deşi îi urmasem instrucţiunile detaliate, tot nu se declarase satisfăcut.

Fiecare membru al echipei care venise la filmări în Spania cunoştea prea bine animozitatea dintre noi, ascunsă pe sub felul

politicos în care discutam unul cu celălalt. Auzisem chiar că se făcuseră tot felul de pariuri în funcţie de cît de mult mai aveam pînă să explodez şi să-l fac fărîme pe regizor.

Fata care avea în grijă cheia de la cătuşe ieşi încet din cortul cel verde sub care zăceau pe prosoape cei de la machiaj, garderobă şi recuzită.

Cînd faţa ajunse lîngă maşină şi deschise portiera, am putut vedea şuviţele umede de păr care i se lipiseră de gît în vreme ce ea se chinuia să potrivească cheia în gaura de la cătuşe. Acestea erau cătuşe ca acelea folosite de poliţie, care nu se deschideau imediat; introduceai cheia în broască şi trebuia răsucită de cîteva ori pentru a scăpa de ele. Fata avusese mereu probleme la ultimele cîteva răsuciri, cele mai importante.

În clipa aceea mă privea speriată, ştiind probabil că mai aveam puţin şi explodam. Am reuşit să schiţez o umbră de zîmbet iar fata, uşurată, a reuşit să-mi scoată cătuşele repede şi fără probleme.

Am desfăcut centurile de siguranţă şi am coborît din maşină în bătaia soarelui.

Afară era mult mai răcoare decît în maşina model special.

— Treci înapoi, îmi strigă Evan. Va trebui s-o mai filmăm o dată.

Mi-am umplut plămînii cu aerul fierbinte al amiezii şi am numărat în gînd pînă la cinci. De abia după aceea i-am răspuns:

— Mă duc la rulotă ca să beau o bere şi să fac un pipi. O să refacem scena cînd o să mă întorc.

Pentru mica mea ieşire nu avea să se plătească nici o cotă la pariurile făcute, am cugetat cu amărăciune. Poate că apăruse o crăpătură în vulcan, dar în mod sigur nu avusese loc o erupţie. M-am întrebat dacă m-ar lăsa şi pe mine să pun pariu pe momentul în care aveam să explodez.

Nimeni nu se obosise să acopere cu prelata maşina mea de teren, ca s-o ferească de soare. O parcasem în spatele cortului cel mare şi, cînd m-am urcat în ea, am înjurat în gura mare cînd scaunul de piele mi-a ars posteriorul prin pantalonii subţiri de

bumbac. Volanul era aşa de încins că ai fi putut prăji ouă pe el.

Pantalonii îi aveam suflecaţi pînă la genunchi şi eram încălţat cu o pereche de şlapi care contrastau neplăcut cu cămaşa albă, scrobită şi cu cravata neagră. Adevărul era că Arriflex-ul mă filma numai pînă la genunchi iar Mitchell-ul de la talie în sus.

Am pornit încet spre semicercul format de rulotele parcate la cinci sute de metri mai departe. Mi-am lăsat maşina la umbra subţire a unui copac strîmb şi m-am îndreptat fără grabă spre rulota ce-mi fusese desemnată drept cabină.

Aerul condiţionat dinăuntru m-a lovit ca un duş rece, minunat.

Mi-am lărgit cravata şi mi-am desfăcut primul nasture de la cămaşă după care am scos o cutie de bere din frigider şi m-am aşezat pe canapea ca s-o beau.

Evan Pentelow îmi plătea acum o poliţă şi, din nefericire, nu aveam ce să fac ca să-l opresc. Lucrasem cu el numai o singură dată înainte, la primul lui film cu adevărat important şi cel de-al şaptelea pentru mine, şi, pînă să terminăm filmările, ajunsesem să ne detestăm pe faţă. Mai mult, după acea primă colaborare nefericită, am refuzat să semnez contractual pentru vreun alt film dacă era regizat de el, ceea ce l-a tăiat de la ultimele două mari succese cu care ar fi putut să se împăuneze.

Evan era preferatul acelor critici care credeau că un actor nu poate să-şi facă meseria dacă regizorul nu îi spune de o mie de ori ce trebuie să facă sau să spună. Evan nu era omul care să umble cu jumătăţi de măsură; îi plăcea să vadă că filmele sale erau considerate adevărate capodopere şi izbutea acest lucru făcîndu-i pe naivi să creadă că totul se datora doar marelui său talent. Indiferent de actor şi de experienţa acestuia, Evan îl învăţă cum să-şi facă meseria. Evan nu discuta niciodată cum ar trebui jucată o scenă sau cum ar trebui accentuat un anume cuvînt. El doar dicta.

Reuşise chiar performanţa de a reduce mari actori la nişte nimicuri, primind în schimb laude din partea criticilor veşnic nemulţumiţi. Ura pe toată lumea care, ca şi mine, nu-l lua în serios.

Ca regizor avea talent cu carul, o imaginaţie şi o viziune demne de invidiat. Erau mulţi actori cărora le plăcea să lucreze sub îndrumarea lui, mai ales că primeau salarii frumoase, iar filmele regizate de el erau întotdeauna apreciate de public, dar mai ales de critici.

Numai nebunii ca mine, care nu făceau compromisuri, mai credeau că nouă zecimi dintr-o performanţă pe ecran trebuia să reprezinte munca actorului, nu a regizorului.

Am oftat, mi-am terminat berea, m-am dus la baie şi am pornit spre maşină. Apollo continua să se răzbune pe muritori de acolo de sus, din înaltul cerului, aşa cum ar fi spus un pasionat al mitologiei.

Regizorul cu care începusem acel film de acţiune la care lucram în acel moment fusese un om tăcut, foarte sofisticat, care avea obiceiul să bea primul pahar înainte de micul dejun şi care murise într-o dimineaţă, din cauza unei supradoze de whisky. Această tragedie avusese loc în timpul unui weekend liber pe care eu îl petrecusem singur prin Yorkshire.

În marţea care a urmat acelui weekend, cînd am revenit pe platou, l-am găsit pe Evan gata instalat ca rege peste echipă.

Din film nu făcusem nici măcar un sfert. Zîmbetul cu care mă întîmpinase fusese de-a dreptul veninos.

Toate protestele mele la directorii studioului n-au avut nici un rezultat.

— N-am mai găsit pe nimeni altcineva de calibrul lui... nu ne putem asuma riscuri pe banii investitorilor, mai ales acum... trebuie să priveşti situaţia cu realism... sigur, Link, ştiu că în mod obişnuit nu lucrezi cu el, dar acum avem de-a face cu o criză, la naiba... nu e trecut în contractul tău de data asta, ştiu sigur pentru că am verificat... ei bine, de fapt ne-am bazat pe corectitudinea ta, aşa cred...

L-am întrerupt cu amărăciune:

— Şi pe faptul că voi primi patru la sută din cîştigurile totale?

Directorul şi-a dres glasul.

— Ei bine, nu ne-am fi permis să-ţi amintim... dar dacă tot ai adus vorba... da.

În cele din urmă cedasem în fața insistențelor, dar cu multe ezitări, mai ales că pe atunci mă aşteptau filmările din deplasare. Ştiusem de pe atunci că Evan avea să fie dificil, dar nu crezusem că avea să fie sadic.

Am oprit maşina în spatele cortului cel mare şi am pus prelata pe ea ca să nu se mai încingă. Lipsisem exact douăsprezece minute, dar atunci cînd am intrat în cort, Evan se scuza de mama focului în faţa echipei de cameramani pentru că din cauza mea era nevoit să-i ţină în căldură. Terry îi făcu un gest de nepăsare pentru că, după cîte puteam vedea, de abia terminase de băgat o nouă rolă de film în Arriflex. Nimeni nu s-a ostenit să-l contrazică pe Evan. La patruzeci de grade la umbră, în afară de el, nimeni nu mai avea nici un pic de energie.

— Bine, a rostit agitat. Urcă în maşină, Link. Scena 623, dubla 10. De data asta hai s-o facem aşa cum trebuie.

N-am mai spus nimic. Din celelalte nouă duble, trei fuseseră înceţoşate, mai rămăseseră celelalte şase care fuseseră filmate în ziua aceea. Aşa cum ştiam şi eu, ştiau și ceilalţi că Evan le-ar fi putut folosi pe oricare din ele.

M-am urcat în maşină. Am refăcut scena de încă două ori.

Evan a clătinat din cap nemulţumit chiar şi după aceea, dar şeful cameramanilor i-a spus că lumina era prea galbenă şi, chiar dacă mai filmam şi alte duble, nu aveau să se mai potrivească cu scena de dinaintea acesteia. Evan a cedat numai pentru că nu mai avea nici un fel de motiv ca să continue, aşa că Apollo are toate mulţumirile mele sincere.

Echipa s-a apucat să strîngă lucrurile. Fata cu cheia de la cătuşe a venit agale ca să mă elibereze. Doi oameni de la serviciul de întreţinere au acoperit Speciala cu folii de plastic contra prafului şi au pus deasupra ei o prelată groasă, iar Terry şi Lucky au început să-şi desfacă aparatele de pe trepieduri ca să la ia cu ei la hotel.

În grupuri de doi sau trei echipa s-a îndreptat istovită spre rulote, iar eu l-am luat pe Evan în maşină, fără să-i spun un cuvînt tot drumul.

Venise şi autocarul din Madrolero, orăşelul din apropiere, aducîndu-i pe cei doi paznici de noapte. Autocar este un cuvînt cam pompos pentru vechiul autobuz prăpădit care făcuse curse spre aeroport şi care avea destul loc pentru echipament şi minimul de confort pentru pasageri. Directorii de la studio ne promiseseră un autocar luxos, cu aer condiţionat şi banchete moi, dar nu găsiseră altceva mai bun decît maşina aceea prăpădită care ne rupea oasele.

Hotelul din Madrolero, unde fusese cazată toată echipa intra în aceiaşi categorie. Micul oraş din interiorul ţării, departe de zonele turistice, oferea servicii la care orice agenţie de turism, oricît de prăpădită, ar fi strîmbat din nas imediat; din păcate pentru noi, şefii de producţie fuseseră obligaţi să ne instaleze acolo pentru că cele mai bune hoteluri din Almeria fuseseră demult rezervate pentru sutele de americani care făceau un western epic în deşertul de alături.

Adevărul este că preferam micile neplăceri ale acestui film decît ce păţisem la producţia de dinainte, în care interpretam un alpinist dur şi a trebuit să stau atîrnat de stînci tăioase în vreme ce oamenii de la efecte speciale îmi turnau în cap găleţi de apă rece ca gheaţa. Degeaba m-am plîns tuturor.

Îmi începusem cariera pe post de cascador, aşa că ce conta puţină răceală sau ceva dogoare? Treci înapoi pe stînci, mi-au spus cu toţii. Urcă în maşină. Mai bine te-ai gîndi la ce bani îţi pui deoparte ca să ai pentru bătrîneţe, cînd vei fi înţepenit de artrită. Nu-ţi face griji, mi-au spus, nu vom lăsa să ţi se întîmple ceva rău, nu atîta vreme cît primele de asigurare sînt aşa de piperate şi cînd aproape fiecare film pe care-l faci scoate banii de producţie din prima lună de vizionare. Ce oameni drăguţi, directorii de studio şi şefii de producţie, cu semnul dolarului în loc de ochi şi case de bani în locul inimilor.

Răcorită şi curată, întreaga echipă s-a reunit, în ceea ce Madrolera consideră că este un Bar American, pentru un pahar de băutură înainte de cină. Afară, pe cîmpie, în noaptea caldă, era Speciala, luminată în plin de două reflectoare, o formă neregulată, părăsită pînă a doua zi. Pînă mîine seară, mi-am făcu socoteala, sau cel mai tîrziu pînă poimîine, vom termina toate scenele în care eram obligat să stau prizonier în scaunul şoferului. În cazul în care Evan nu avea de gînd să mai facem vreo dublă la scena 623, ne mai rămăseseră de făcut numai scenele 624 şi 625, în care eroul era salvat miraculos. Terminasem cu scenele 622 şi 621, care arătau eroul trezindu-se din somnul indus de droguri, apoi luînd la cunoştinţă situaţia limită în care era.

Toate filmările din elicopter se încheiaseră; vederea de ansamblu ca şi cea focalizată asupra maşinii părăsite în deşert, în care se întrezărea forma omenească prăbuşită înăuntru. Acele imagini urmau să fie primele din film, fundalul pentru generic, restul povestirii începînd după aceea, ca un fel de amintire, în care spectatorul pricepe ce căutau acolo maşina şi omul dinăuntrul ei.

În bar, Terry şi directorul de imagine purtau o discuţie aprinsă despre distanţa focală, accentuînd fiecare idee cu înghiţituri de sangria. Directorul, cunoscut profesional drept omul care are grijă de lumini şi personal, pe nume Conrad, m-a bătut cu simpatie pe umeri şi mi-a pus în mînă un pahar aproape rece. Cu toţii apreciam vinul roşu şi aspru din partea locului, diluat cu gheaţă şi aromat cu suc de fructe.

— Ia de aici, băiete dragă, face minuni pentru cei ce suferă de deshidratare, mi-a zis repezit, după care şi-a continuat discuţia cu Terry: Deci a folosit un unghi larg de optsprezece milimetri şi, bineînţeles, orice urmă de tensiune a dispărut din scenă.

Conrad vorbea cu siguranţa omului care avea deja un Oscar pus deoparte şi, spunea tuturor cunoscuţilor „băiete dragă”, de la preşedintele studioului în jos.

Ajutat de glasul de bas şi de mustaţa pe oală, ajunsese să fie

considerat o adevărată „figură”, într-o meserie care abunda de aşa ceva. Numai că în spatele acelei imagini se afla o minte ascuţită de tehnician care vedea viaţa analitic, la douăzeci şi patru de cadre pe secundă şi gîndea în Eastman-color.

Terry îi răspunse:

— Beale Films nu vor să-l mai angajeze de cînd a filmat două role la Ascot fără un filtru de 85 şi nu mai era nici o cursă decît după o lună după ce trebuia să fie filmul gata...

Terry este gras, chel, de patruzeci de ani şi a renunţat la aspiraţiile din tinereţe de a deveni director de imagine cu numele scris mare pe generic. S-a mulţumit să fie un meseriaş apreciat de toată lumea, motiv pentru care Conrad îl lua mereu în echipa cu care lucra.

Simon a venit şi el la noi şi Conrad i-a dat un pahar cu sangria. Simon, unul dintre asistenţii din echipa lui.

Terry, deşi avea douăzeci şi trei de ani, nu era deloc sigur pe el, iar cîteodată naivitatea lui ne făcea să ne întrebăm dacă nu cumva era puţin retardat. Treaba lui era să noteze cu atenţie numărul scenei şi dubla care se filma, să completeze în registru tipul de film folosit şi cîţi metri se consumaseră şi să încarce rolele de film brut în magaziile folosite de aparatele de filmat.

Chiar Terry îl învăţase cum să încarce rolele de film, ceea ce însemna că trebuia lucrat cu filmul, neexpus pe întuneric, pe pipăite. Toată lumea învăţa cum să facă treaba asta cu rolele de film gata stricat, într-o cameră bine luminată, exersînd de atîtea ori pînă cînd putea face întreaga operaţiune cu ochii închişi. Cînd Simon izbutise să facă întreaga operaţiune fără greş, Terry îl trimisese să încarce pe bune cîteva magazii, şi, după o zi lungă de filmare, cei de la laborator descoperiseră că toate rolele de film erau voalate.

Se pare că Simon făcuse exact aşa cum fusese învăţat: se dusese în camera obscură şi băgase filmul în magazie cu ochii închişi. Însă lăsase lumina aprinsă tot timpul cît făcuse operaţia.

În clipa aceea, după ce luă o gură din vin, ne privi nedumerit şi

ne spuse:

— Evan mi-a zis să scriu „bun" pe toate rolele pe care le-am filmat azi. Ne cercetă chipurile sperînd să ne vadă la fel de nedumeriţi. Puteţi să-mi spuneţi şi mie, continuă, dacă primele duble au fost destul de bune, de ce naiba am continuat să filmăm şi altele?

Nu îi răspunse nimeni cu excepţia lui Conrad, care îl privi cu milă şi de abia după aceea îi zise:

— Încearcă să afli şi singur, băiete dragă. Află singur. Din păcate, Simon n-are echipamentul necesar.

Barul era mare şi răcoros, cu pereţi albi şi cu gresie maronie pe jos, foarte plăcut în timpul zilei, cînd numai noi eram singurii de acolo; dar neplăcut seara, din cauza becurilor fluorescente din tavan.

Cele patru fete, care stăteau la masa alăturată în faţa paharelor cu acardi, suc de lămîie şi sifon, drăguţe în lumina slabă de dinainte, îmbătrîniră pe loc cu zece ani atunci cînd se aprinseră becurile în bar. Pungile de sub ochii lui Conrad aruncau umbre pe obrajii mari iar bărbia lui Simon se şterse aproape cu totul.

În faţa noastră se întindea o altă seară lungă, aidoma celorlalte nouă care trecuseră deja. Aveam la dispoziţie cîteva ore pentru cumpărături, bîrfe, un coniac, un trabuc şi apoi venea cina în stil spaniol. Nu aveam nici un fel de replici de învăţat pentru a doua zi, pentru că întreaga contribuţie vocală pentru scenele 624 şi 625 se reducea la o varietate de mormăituri şi gemete. Doamne, ce mult o să mă bucur cînd o să mă întorc iar acasă, m-am gîndit.

Am mers să mîncăm în sufrageria pe care o închiriasem, la fel de neprimitoare ca şi barul. După ce m-am aşezat, am descoperit că-i aveam vecini pe Simon şi pe fata cu cătuşele la masa lungă la care mînca întreaga echipă. Aceasta era formată din vreo douăzeci şi cinci de oameni, şi, cu excepţia mea şi a unui alt actor, care-l juca pe mexicanul care trebuia să mă salveze, toţi erau tehnicieni.

Grupul fusese redus la minimul necesar, iar şederea noastră

acolo programată pentru scurt timp. Producătorii doriseră ca şi scenele din deşert să fie filmate tot la Pinewood, ca tot restul filmului, sau în vreo parte mai uscată a Angliei, dar regizorul de la început se încăpăţînase şi dorise să aibă strălucirea autentică a căldurii deşertice, afurisit fie sufletul lui plecat dintre noi.

În capătul îndepărtat al mesei rămăsese un scaun liber.

Evan nu se vedea pe nicăieri.

— E la telefon, îmi zise fata cu cătuşele. Cred că vorbeşte de cînd ne-am întors.

Am încuviinţat. Evan îi suna pe cei din conducere aproape în fiecare seară, deşi nu discuta prea mult cu ei. Probabil că nu reuşise să-i găsească încă.

— De abia aştept să mă întorc acasă, oftă fata. Era prima dată cînd pleca în deplasare cu echipa, şi, la început, de abia aşteptase călătoria, dar se vedea bine că era extrem de dezamăgită; era plictisită, căldura o călca pe nervi şi nu avea nici un fel de distracţie seara. Jill, numele ei adevărat era Jill, deşi Evan o poreclise Cătuşe şi toţi ceilalţi îl imitaseră, mă privi tulburată. Dumneata nu vrei?

— Ba da, am răspuns pe un ton neutru.

Conrad, care stătea chiar în faţa noastră, începu să rîdă.

— Cătuşe, fată dragă, acum ai început să trişezi. Oricine încearcă să-l descoasă are pariul anulat.

— Nu l-am descusut, se apără ea.

— Ai fost foarte aproape.

— Pot să ştiu şi eu cîţi dintre voi s-au băgat la pariul ăsta? am întrebat sarcastic.

— Toată lumea cu excepţia lui Evan, mărturisi Conrad vesel. S-a strîns o sumă frumuşică.

— E cineva care deja şi-a pierdut banii?

Conrad începu să chicotească.

— Majoritatea, băiete dragă. În după-amiaza asta.

— Dar tu? l-am chestionat mai departe.

M-a privit cu ochii mijiţi şi capul înclinat într-o parte.

— Ai un temperament dat naibii, cînd te înfurii, parcă ar erupe un vulcan, dar de obicei asta se întîmplă numai cînd sari în ajutorul cuiva.

— Nu poate să-ţi răspundă la întrebare, îmi explică Jill. Ar fi împotriva regulamentului pe care l-am stabilit.

Numai că eu mai lucrasem cu Conrad la alte trei filme înainte şi în cele din urmă mi-a spus cum şi-a plasat pariul.

În cele din urmă a apărut şi Evan de la telefon, s-a aşezat preocupat la masă şi s-a scufundat în bolul cu supă de ţestoasă. Tăcut, concentrat, se uita la noi şi se făcea că nu auzea ce pălăvrăgea Terry.

L-am privit îngîndurat pe Evan. La cei patruzeci de ani ai săi era foarte subţire, de înălţime medie şi plin de energie agresivă. Are păr negru, cîrlionţat, o faţă în care şi oasele păreau hotărîte şi ochi căprui, ca doi cărbuni aprinşi. În clipa aceea ochii păreau să privească în interior, contemplînd viziunile din minte. Activitatea tumultoasă de acolo era dezvăluită de muşchii încordaţi. Ţinea lingura între degetele rigide, iar gîtul şi spinarea erau ca nişte lemne.

Nu-mi plăcea deloc intensitatea aceea, în nici un moment şi în nici un fel de circumstanţe. Îmi declanşa întotdeauna nişte reacţii neplăcute, o dorinţă aprigă de a evita să fac ceea ce ar fi dorit el, chiar dacă ideile lui erau de obicei sclipitoare. Mai ales în seara asta, cînd antipatia mea pentru el atinsese cote nebănuite.

El continua să înfulece paella, după care, cînd termină, îşi împinse deoparte farfuria goală, cu un aer hotărît.

— Şi acum, rosti şi toată lumea se întoarse ca să-l asculte.

Glasul îi era zgomotos, tonul ridicat, impregnat de acea agitaţie interioară. Ar fi fost de-a dreptul imposibil să stai în aceiaşi încăpere cu el şi să-l ignori.

— După cum bine ştiţi, filmul pe care-l facem acum se numeşte „Omul din maşină”.

Ştiam cu toţii.

— De asemenea, maşina a apărut în mai mult de jumătate dintre scenele pe care le-am filmat.

O ştiam şi pe asta mai bine decît el, pentru că fusesem cu maşina blestemată de la bun început.

— Ei bine, continuă el, privind în jurul mesei ca să vadă dacă reuşise să capteze atenţia tuturor. Am discutat cu producătorul şi a fost de acord... vreau să schimb puţin punctul de vedere... vreau să schimb întreaga formă a filmului. Vor fi mai multe flashback-uri acum, nu numai unul singur. Povestea se va întoarce în timp de fiecare dată după cîte o scenă cu deşertul, în aşa fel încît să lăsăm impresia trecerii zilelor, arătînd omul tot mai slăbit. Nu va mai fi vorba de nici un fel de salvare miraculoasă. Iar asta Stephens înseamnă că.... se uită direct în ochii celuilalt actor... rolul tău nu va mai exista. Dar, desigur, vei fi plătit, aşa cum scrie în contract. Îşi întoarse atenţia spre întreaga echipă. Vom renunţa la scenele acelea de la final, ale reîntîlnirii cu fata, pe care le-aţi făcut la Pinewood. Vom încheia filmul folosind tehnica de la început, dar pe invers. Adică, vom filma din elicopter prim-planul maşinii şi, încetul cu încetul, imaginea se va îndepărta destul cît să se vadă numai un punct de pe cîmpie. Imaginea se va lărgi chiar la final cît să arate un ţăran care-şi duce măgăruşul de căpăstru, în susul unui deal. Astfel, toţi cei care vor vedea filmul vor putea decide singuri dacă ţăranul l-a observat pe eroul din maşină şi l-a salvat sau dacă a trecut fără să-l bage în seamă.

Îşi drese glasul privind în jur.

— Asta înseamnă, desigur, ca va trebui să muncim destul aici, în deplasare. Mi-am făcut socoteala şi cred că vom mai rămîne aici cel puţin încă două săptămîni şi vor fi multe alte scene cu Link în maşină.

Cineva gemu. Evan privi încruntat în direcţia îndrăzneţului, punînd capăt oricăror alte proteste. Numai Conrad îşi permise să comenteze:

— Mă bucur că stau în spatele aparatului de filmat şi nu în faţa

lui. Link arată de parcă ar fi stat în maşina aia cîteva zile la rînd.

Eu mă jucam cu bucăţelele de pui din farfurie, fără să le văd cu adevărat, Conrad se holba spre mine; puteam să-i simt privirea. La fel ca şi ceilalţi. Ştiam că actorul din mine continua să-i lase să aştepte cît am mai luat o îmbucătură din paella şi am sorbit tacticos din vin, ca, în cele din urmă, să mă uit spre Evan.

— În regulă, am încuviinţat.

Parcă întreaga echipă ar fi fost străbătură de un fior comun, iar eu mi-am dat seama că aşteptaseră cu răsuflarea la gură explozia secolului. Dar, lăsînd deoparte sentimentele mele, trebuia să admit că ceea ce sugerase Evan era excelent pentru film şi aveam încredere în instinctul lui, dacă nu în omenia pe care o arătase pînă atunci. Eram dispus să fac multe ca să iasă un film de calitate.

Evan se arătă surprins de încuviinţarea mea necondiţionată şi deveni surescitat în acelaşi timp. Imaginile se scurgeau din capul lui mai repede decît le putea explica în cuvinte.

— Vor fi lacrimi... şi pielea care crapă, arsurile de soare, setea teribilă care-l chinuie, muşchii şi tendoanele încordate precum strunele unei viori şi mîinile crispate de crampe şi tăcerea aceea inexorabilă a deşertului... iar spre final, dezintegrarea treptată a sufletului omenesc... în aşa fel încît, şi dacă este salvat, nu va mai fi niciodată acelaşi... şi nu va mai fi nici măcar o singură persoană în sală care să nu plece acasă extenuată, purtînd în minte imagini de neuitat.

Cameramanii aveau un aer de „am mai văzut noi chestii de astea”, iar fata de la machiaj ne privea căzută pe gînduri.

Numai eu eram singurul care vedea clar acele imagini, de parcă ar fi trebuit să mor cu adevărat, nu trebuia numai să mă prefac. Ceea ce era o prostie. M-am scuturat, am alungat iluzia implicării personale.

Un actor, ca să fie bun de ceva, trebuie să ştie să-şi interpreteze rolul detaşat, fără să se implice emoţional.

Evan se oprise din vorbă şi aştepta un răspuns din partea mea,

iar eu mi-am dat seama că, dacă nu voiam să-l las să mă calce în picioare, trebuia să contribui cu ceva la viziunea lui.

— Zgomote, am zis cu calm.

— Cum...?

— Zgomote, am repetat. La început va face cît mai mult zgomot. Va striga după ajutor. Va urla de furie şi de foame, de groază. Va urla cît îl vor ţine bojocii.

Evan mă privea cu ochii mari, în vreme ce asimila sugestia mea.

— Da, rosti. Oftă extaziat văzînd că ideea lui prinsese deja contur. Da!

O parte din avîntul de la început se domoli deodată atunci cînd se întoarse să mă privească cu atenţie.

— Vrei s-o faci? mă întrebă.

Ştiu că se referea dacă aveam de gînd să dau din mine tot ce aveam mai bun, nu doar să fac scenele cu pricina pentru că nu aveam de ales. Nu era de mirare că mă întrebase, după ce se purtase cu mine ca un sadic ceva mai devreme. Da, o s-o fac, m-am gîndit, o să joc ca nimeni altcineva. Dar cînd i-am răspuns, am făcut-o în stilul meu:

— N-o să existe batistă uscată în sală.

Evan se arătă enervat şi dezamăgit, ceea ce mie-mi convenea de minune. Ceilalţi se relaxară şi începură să discute, dar surescitarea lui se transmisese tuturor drept care, atunci a fost cea mai grozavă seară de cînd venisem în Spania.

Astfel am revenit în cîmpia arsă de soare pentru alte două săptămîni, ceea ce a fost cumplit, dar filmul care la început fusese de acţiune s-a transformat după aceea într-o producţie de zile mari, un adevărat succes de casă pe care l-au apreciat chiar şi criticii cei mai îndărătnici.

Am trecut peste cele două săptămîni fără să-mi ies din pepeni şi în consecinţă Conrad, care ghicise corect şi pariase pe calmul meu, a cîştigat pariul şi a luat potul cel gras.

CAPITOLUL 2

Cînd m-am întors, Anglia mi s-a părut răcoroasă şi verde deşi era august. La Heathrow mi-am recuperat maşina, un BMW de serie, de un albastru închis, cu o plăcuţă de înmatriculare obişnuită, fără nimic special, cu care am pornit spre Berkshire, în vest, cu un sentiment de uşurare.

Ora patru după-amiaza.

Mă întorceam acasă.

Am descoperit că zîmbeam ca un idiot, fără motive. Ca un puşti care a scăpat de la şcoală, m-am gîndit. Mă duceam acasă, într-o seară caldă de vară.

Casa în sine nu-i nici prea mare şi nici prea mică, în parte veche, în parte nouă, construită pe o ridicătură de la marginea orăşelului de pe malul Tamisei.

De acolo puteam admira rîul şi aveam mult soare şi mai exista şi un drumeag nemarcat care ducea pînă în faţă pe care cei mai mulţi oameni nu-l vedeau.

Cum am intrat pe alee am văzut o bicicletă pe jumătate culcată în iarbă şi pe jumătate ieşită pe asfalt şi uneltele de grădinărit lăsate de izbelişte într-un strat de flori numai pe sfert plivit. Am oprit maşina în faţa garajului, m-am uitat la uşa din faţă, bine încuiată şi am pornit-o spre grădina din spate.

I-am văzut pe toţi patru înainte ca ei să mă fi observat pe mine, ca şi cum aş fi privit pe o fereastră. Doi băieţei care se stropeau în piscină, avînd alături o mingie de plajă alb cu negru. În apropiere era o umbrelă de soare decolorată iar sub ea era întinsă o fetiţă pe o saltea. Lîngă ea se vedea o femeie cu păr castaniu aşezată pe un prosop, la soare, cu genunchii ridicaţi şi încercuiţi cu braţele.

Unul dintre băieţi se întoarse spre mine şi mă văzu privindu-i de cealaltă parte a peluzei.

— Hei, strigă deodată. A venit tata.

M-am îndreptat spre ei, cu zîmbetul pe buze. Charlie se ridică de pe prosop şi îmi ieşi în întîmpinare fără grabă.

— Bună, îmi zise. Sînt plină de ulei. Întinse buzele la sărutat şi îmi cuprinse faţa cu partea interioară a braţelor. Ce naiba aţi făcut voi acolo? mă întrebă imediat după aceea. Cum de ai slăbit în halul ăsta?

— A fost teribil de cald în Spania, i-am răspuns.

M-am îndreptat spre piscină, alături de ea, scoţîndu-mi din mers cravata şi cămaşa.

— Nu te-ai prea bronzat.

— Nu... Am stat mai mult în afurisita aia de maşină.

— Filmările au ieşit bine?

M-am strîmbat fără voie.

— Vom vedea... Ce fac copiii?

— Bine.

Lipsisem o lună de acasă. Dar parcă ar fi fost numai o zi. Eram ca orice tată care se întoarce acasă după o zi normală de muncă.

Peter ieşi din piscină sprijinindu-se pe burtă de marginea acesteia, după care se întinse pe iarbă.

— Ce ne-ai adus? se interesă.

— Pete, ţi-am spus că... începu Charlie exasperată. Dacă întrebi, nu mai primeşti nimic.

— Oricum n-o să primeşti mare lucru de data asta, i-am zis şi eu. Am fost la mare depărtare de orice fel de magazine mai de Doamne ajută! Şi te rog să te duci să-ţi iei bicicleta de pe alee.

— Zău aşa, mormăi el nemulţumit. Cum vii acasă cum te apuci să ne faci observaţii. Dădu colţul casei, cu spinarea încordată de revoltă.

Charlie începu să rîdă.

— Mă bucur foarte mult că te-ai întors...

— Şi eu.

— Tată, uită-te la mine, uită-te ce fac.

M-am uitat ascultător în vreme ce Chris se aruncă deodată

asupra mingiei, sări peste ea şi ieşi la suprafaţă pe dedesubtul ei, ştergîndu-şi ochii şi aşteptînd laude.

— E grozav, i-am zis.

— Uită-te iar, tată...

— Imediat.

Eu şi cu Charlie ne-am îndreptat spre umbrelă şi am privit în jos, spre fiica noastră. Are doar cinci ani, e brunetă şi e foarte drăguţă. M-am aşezat lîngă saltea şi am început s-o gîdil pe burtică. A început să chicotească şi să-mi zîmbească în felul ei adorabil.

— Cum s-a simţit?

— Ca de obicei.

— S-o bag cu mine în piscină?

— Am dus-o în apă şi azi dimineaţă... dar oricum îi place. Nu cred că are ce să-i strice dacă mai intră o dată.

Charlie se lăsă pe vine alături de ea.

— A venit tati acasă, iubito, îi zise.

Dar pentru Libby, mezina noastră, cuvintele nu înseamnă mare lucru. Dezvoltarea ei mentală s-a oprit la viteza unui melc încă de la vîrsta de zece luni, cînd a avut craniul fracturat. Peter, care pe atunci nu avea decît cinci ani, o ridicase din căruţ, dorind să ne ajute şi s-o aducă în casă pentru masa de prînz.

Charlie, care ieşise şi ea ca s-o ia, l-a văzut cum s-a împiedicat şi a căzut, lovind-o pe Libby cu capul de marginea balconului de la apartamentul pe care-l aveam la Londra. Copilaşul a leşinat şi, nici după două ceasuri de la accident doctorii nu ştiau ce anume nu era în regulă cu ea.

De abia după trei săptămîni după aceea a început să se simtă rău şi mai tîrziu, după ce de abia a supravieţuit unei boli cumplite, doctorii de la spital ne-au spus că a avut o fractură de dimensiunile unui fir de păr chiar la baza creierului care se infectase şi dăduse apoi în meningită. Noi am fost atunci aşa de uşuraţi încît de abia dacă am băgat în seamă avertismentele lor atent exprimate...

„Nu trebuie să vă îngrijoraţi dacă se va dezvolta ceva mai

lent...“ Sigur că avea să se dezvolte ceva mai lent după ce fusese aşa de bolnavă. Dar avea să recupereze după aceea, nu? Drept care nu am mai băgat în seamă expresiile lor pline de îndoială şi nu am mai vrut să auzim de cuvîntul „retardare”.

În timpul anului care a urmat după aceea am descoperit ce anume au vrut să ne spună şi de asemenea am descoperit multe şi despre noi înşine. Înainte de accident căsnicia noastră fusese pe punctul destrămării din cauza succesului şi a prosperităţii. După aceea, am izbutit să ne apropiem din nou, văzînd mult mai bine ceea ce era cu adevărat important şi ce nu.

Am părăsit luminile rampei, adulaţia şi nebunia oraşului şi ne-am retras la ţară, acolo unde amîndoi aveam rădăcini adînci. E mai bine pentru copii, ne-am zis, ştiind că şi pentru noi era cu mult mai bine aşa.

Starea lui Libby nu ne-a mai provocat o mare tristeţe. Era de acum o parte din viaţa noastră pe care o acceptasem şi cu care ne obişnuisem deja.

Fetiţa era tratată cu voie bună de către băieţi, cu dragoste de Charlie şi cu blîndeţe de mine.

Cum doar rareori se îmbolnăvea şi pentru că părea destul de fericită şi aşa, eram şi noi mulţumiţi că nu fusese mai rău.

La început ne fusese destul de greu să ne arătăm indiferenţi faţă de curiozitatea şi compătimirea străinilor, dar după atîta amar de vreme, nici eu şi nici Charlie nu mai dăm doi bani pe părerile altora.

Poate că Libby nu poate încă să vorbească, de abia se ţine pe picioare, nu poate să mănînce singură şi face pe ea, dar este fiica noastră şi cu asta basta.

Am intrat în casă, m-am schimbat în costumul de baie şi am luat-o cu mine în piscină. Libby a început deja să înveţe să înoate, încet dar sigur şi nu simte nici cea mai mică teamă de apă. Cum am intrat în bazin, Libby a început să lovească apa cu mîinile şi picioarele, m-a mîngîiat pe obraji cu palmele ude şi mi-a spus „tati”, după care m-a cuprins cu braţele de gît şi a rămas atîrnată de mine

ca un limbric mititel.

După ce am mai lăsat-o puţin în apă, i-am întins-o lui Charlie ca s-o şteargă bine cu prosopul iar eu am jucat un soi de polo cu Peter şi Chris.

După douăzeci de minute de chin, am ajuns la concluzia că Evan Pentelow e un diletant pe lîngă copiii mei.

— Haide, tată, ne mai jucăm, au început să protesteze atunci cînd am dat să ies. Zău aşa, tată, doar n-ai de gînd să ieşi tocmai acum, nu?

— Ba da, le-am zis cu fermitate, ieşind din bazin şi ştergîndu-mă aşezat alături de Charlie pe prosop.

Cît am despachetat eu, ea i-a trimis pe copii la culcare şi apoi, cît a gătit ea, eu le-am citit cîteva poveşti. Am petrecut seara singuri, mîncînd pui şi uitîndu-ne la un film vechi la televizor (de dinaintea zilelor mele de glorie).

După aceea am pus vasele în maşina de spălat şi ne-am dus la culcare.

Nu mai locuia nimeni altcineva în casa noastră. Patru dimineţi pe săptămînă aveam o femeie din sat care venea s-o ajute pe Charlie la treabă şi mai exista şi o asistentă pensionară care stătea cu Libby şi băieţii dacă noi voiam să plecăm pe undeva. Aceste aranjamente fuseseră hotărîte de Charlie. Cînd mă însurasem cu ea, fusese o fată inteligentă şi tăcută care, cu timpul, se transformase într-o femeie practică, cu picioarele pe pămînt şi, spre marea ei surpriză, o gospodină perfectă.

De cînd părăsisem Londra, căpătase o calitate noua, pe care aş putea s-o numesc seninătate, şi, deşi cîteodată se putea înfuria mai rău decît mine, în general era calmă şi liniştită.

O mulţime de oameni din lumea filmului considerau că soţia mea era extrem de plictisitoare şi în general viaţa mea de familie era mai degrabă o piatră de moară şi ca atare se aşteptau să mă arunc de nebun la blonde sau roşcate.

Numai că eu aveam prea puţine lucruri în comun cu bărbaţii de

acţiune pe care-i interpretam film după film. Acele roluri reprezentau meseria mea şi munceam din greu la ele, dar nu le aduceam şi acasă.

Charlie s-a cuibărit alături de mine sub pătură şi şi-a pus capul pe umărul meu.

Mi-am trecut mîinile peste pielea ei goală şi i-am simţit tremurul uşor din abdomen.

— E-n regulă? am întrebat-o, sărutîndu-i părul.

— Foarte...

Am făcut dragoste în stilul nostru simplu, dar, pentru că lipsisem o lună, a fost una dintre cele mai bune partide amoroase, cum nu mai avusesem parte de mult timp. Siguranţa începe de aici, mi-am zis. Cînd ai aşa ceva, de ce mai ai nevoie?

— Fantastic, oftă Charlie. A fost fantastic.

— Ne aminteşte s-o facem mai rar.

Charlie începu să rîdă.

— E mult mai bine atunci cînd...

— Aha, am, căscat eu.

— Ştii, continuă ea, azi dimineaţă, cînd am fost la dentist cu Chris, şi el era în cabinet, am citit într-un ziar, în pagina destinată problemelor siropoase, o scrisoare a unei femei cu un soţ de vîrstă mijlocie, chel şi gras care cerea sfaturi de îmbunătățire a vieţii sexuale. Ştii ce sfat i-au dat? Am simţit imediat zîmbetul din tonul ei. Ceva de genul: „Imaginează-ţi că eşti în pat cu Edward Lincoln”.

— Asta-i o aiureală, am zis căscînd iar.

— Mda... De fapt, chiar m-am gîndit să le scriu şi eu ca să-i întreb ce sfat ar avea pentru mine.

— Ți-ar spune probabil să-ţi închipui că eşti în pat cu un tip de vîrstă mijlocie, gras şi chel.

Am auzit-o cum chicotea.

— Poate că aşa o să se şi întîmple, peste vreo douăzeci de ani.

— Mersi de compliment.

— Pentru puțin.

După aceea am adormit mulţumiţi.

Aveam un cal de curse cu obstacole care era antrenat la un grajd prosper cam la cinci mile depărtare de casă, unde obişnuiam să mă duc atunci cînd nu lucram ca să particip la antrenamentele de dimineaţă.

Bill Tracker, energicul antrenor, nu prea îi plăcea pe proprietarii care doreau să-şi călărească singuri caii, dar pe mine mă acceptase din aceleaşi motive pentru care mă acceptaseră şi băieţii de la grajduri, în primul rînd, pentru că tata fusese unul dintre cei mai buni îngrijitori şi crescători de cai din Lambourn şi în al doilea rînd pentru că şi eu îmi cîştigasem existenţa la un moment dat călărind, chiar dacă nu la curse.

La grajd nu se petrecea mare lucru în august, dar tot m-am dus acolo la cîteva zile după ce m-am întors acasă ca să călăresc prin Down. Noul sezon de sărituri de abia începuse şi majoritatea cailor, inclusiv al meu, încă mai tropăiau la pas pe drum ca să-şi dezmorţească picioarele.

Bill, foarte generos, m-a lăsat să încalec un bălan mai bine antrenat care urma să participe la prima sa cursă în mai puţin de două săptămîni, gest pe care l-am apreciat cum se cuvenea, pentru că-mi oferea ocazia să-mi redescopăr singurul talent cu care mă născusem.

Am învăţat să călăresc înainte să merg şi am crescut cu gîndul să devin jocheu.

Dar soarta n-a ţinut cu mine pentru că, la şaptesprezece ani aveam deja un metru şi optzeci şi îmi lipsea acel ceva special al unui jocheu de clasă. Gîndul acesta a fost dureros şi mi-a fost greu să-l accept.

Aşa am ajuns să călăresc prin filme. În lipsă de altceva mai bun.

O ironie a sorţii.

Zona Down este largă şi cu drumeaguri încîlcite, cu un aer minunat de proaspăt, o zonă liniştită, aproape primitivă, dacă nu

s-ar vedea în depărtare staţia de benzină şi firul subţire al şoselei.

Cît a durat antrenamentul, am sărit peste obstacole, am mers la pas, am galopat şi am trecut la trap după cum ne striga antrenorul. A fost minunat.

După ce am luat micul dejun cu familia Tracker am ieşit la antrenament cu propriul meu cal, înjurînd, ca şi restul flăcăilor, maşinile care nu se opreau ca să ne lase să trecem peste şosea.

În cele din urmă m-am relaxat în şa şi am zîmbit cînd mi-am amintit cum urla tata la mine, cînd eram. copil: „Stai drept, copil blestemat ce eşti. Şi nu-ţi mai depărta coatele."

Evan Pentelow şi Madrolera rămăseseră într-o altă lume.

Cînd m-am întors acasă, băieții se certau de zor pentru că nu mai ştiau al cui era rîndul să ia perechea de role nestricate, în vreme ce Charlie se chinuia să pregătească un chec.

— Bună, m-a întîmpinat. Ai făcut o plimbare bună cu calul?

— Grozavă.

— Bine... Nu te-a căutat nimeni, cu excepţia Nerissei... Vreţi să faceţi un strop de linişte ca să ne putem ințelege?

— Dar e rîndul meu, urlă Peter.

— Dacă nu tăceţi în clipa asta, vă rup urechile la amîndoi, am intervenit eu în forţă.

În cele din urmă au tăcut. Nu mi-am dus niciodată ameninţarea pînă la capăt, dar băieților oricum nu le surîdea ideea. Chris a profitat de ocazie ca să ia rolele în chestiune şi a dispărut din bucătărie, iar Peter o porni pe urmele lui agitîndu-şi pumnii.

— Copii, murmură Charlie necăjită.

Mi-am băgat degetul în aluatul de chec şi am primit una peste mînă.

— Şi ce voia Nerissa?

— Voia să ne invite la prînz. Charlie se opri, cu lingura ridicată deasupra castronului cu aluat. Vorbea cam... ciudat. Parcă nu mai era ea cea pe care o ştiam. În fine, voia să mergem chiar azi...

— Azi, am sărit ca ars, aruncînd o privire spre ceas.

— Stai liniştit, i-am spus că nu putem, că nu te întorci înainte de douăsprezece. Aşa că m-a întrebat dacă nu putem să mergem mîine.

— Dar ce-i cu graba asta?

— Nu ştiu, dragule. Mi-a zis numai că vrea să mergem la ea cît mai curînd posibil. Înainte să fii ocupat cu un alt film, exact aşa a zis.

— Pe următorul nu-l încep decît în noiembrie.

— Da, i-am spus şi asta. Dar a fost destul de insistentă. Aşa că i-am spus că de abia aşteptăm s-o vedem mîine, dar, dacă tu nu poţi, atunci o voi anunţa încă de azi.

— Mă întreb ce anume vrea, am murmurat. N-am mai văzut-o de o groază de vreme. Mai bine mergem s-o vizităm, nu crezi?

— Categoric.

Aşa că ne-am dus.

Ce bine că nimeni nu poate să prevadă viitorul.

Nerissa era o combinaţie între o mătuşă, o naşă şi un înger păzitor, ceea ce nu am avut niciodată în familie. Nu am avut decît o mamă vitregă care nu-şi iubea decît cele două progenituri ale ei şi un tată prea ocupat şi prea sîcîit de cicălelile ei permanente ca să mai aibă vreme şi de mine. Nerissa, care avea trei cai la grajdul peste care domnea tata a fost cea care mi-a dăruit primele dulciuri, apoi primele bancnote, după aceea încurajare şi, o dată cu trecerea anilor, prietenie. Nu am avut niciodată o relaţie apropiată, dar între noi a existat întotdeauna multă căldură.

Ne aştepta, cu masa aranjată cu argintărie şi cristaluri şi cu o carafă cu sherry pregătită în salonul din casa din Cotswold. Cînd l-a auzit pe servitor conducîndu-ne pe hol, s-a ridicat ca să ne întîmpine.

— Intraţi, dragilor, intraţi, ne pofti. Ce bine-mi pare să vă văd. Charlotte, arăţi minunat în galben... şi Edward, vai de tine, că tare ai slăbit...

Stătea cu spatele la ferestrele pe care soarele intra în valuri şi care se deschideau spre cea mai frumoasă privelişte din Gloucestershire, şi doar atunci cînd ne-am apropiat şi am sărutat-o am văzut cît de mult se schimbase în rău.

Ultima oară cînd o văzusem era o femeie atrăgătoare care nu părea să aibă mai mult de cincizeci de ani, cu ochi albaştri strălucitori şi cu o vitalitate incredibilă. Pasul îi era sprinten, de parcă ar fi fost gata să danseze, iar glasul îi era încărcat de umor. Făcea parte dintr-o familie cu sînge albastru iar tata o considerase întotdeauna o „doamnă".

Dar acum, în nici trei luni, vitalitatea îi dispăruse şi ochii i se stinseseră. Strălucirea părului, pasul vioi, veselia din glas, toate se evaporaseră. Acum arăta ca o femeie de aproape şaptezeci de ani şi mîinile îi tremurau.

— Nerissa, şopti Charlie neliniştită, pentru că şi ea ţinea la ea la fel de mult ca şi mine.

— Da, draga mea, da, răspunse Nerissa pe un ton alinător. Acum stai jos, draga mea şi Edward o să-ţi toarne un pahar de sherry.

Am turnat în trei pahare lichidul de un roz pal, dar Nerissa de abia dacă s-a atins de al ei. Se aşezase pe un fotoliu tapisat cu brocard auriu, îmbrăcată cu o rochie de catifea albastră, cu spatele la lumină şi chipul ascuns în umbră.

— Ce mai fac cele două maimuţele ale voastre? ne întrebă. Şi ce mai face scumpa de Libby... Edward, dragul meu, nu-ţi şade bine aşa de slab... Aşa a continuat mai departe cu conversaţia de salon, părînd interesată de răspunsurile noastre, fără să ne ofere ocazia s-o întrebăm ce se întîmplase cu ea.

Ca să ajungă în sufragerie, s-a folosit de un baston şi de braţul meu, iar prînzul uşor, pregătit special pentru ea nu a făcut nimic ca să mă ajute să-mi recapăt kilogramele pierdute. După masă, ne-am întors încet în salonul cel luminos pentru cafele.

— Te rog să fumezi, Edward, scumpule... Vezi că mai sînt nişte

trabucuri în dulap. Ştii cît de mult îmi place mirosul... şi aşa de puţini oameni mai fumează aici în ultima vreme.

Eu bănuiam că n-o făceau din cauza stării în care era ea, dar dacă asta era ceea ce dorea ea, eram gata să-i satisfac moftul, deşi fumam doar rareori şi numai seara. Am găsit cîteva Corona, dar care erau cam uscate din cauza vechimii. Am aprins unul şi ea a inhalat fumul, zîmbind de plăcere.

— E aşa de bine, a rostit.

Charlie a turnat cafeaua dar Nerissa aproape că nici, n-a gustat-o. S-a mulţumit numai să se aşeze în acelaşi fotoliu, încrucişîndu-şi gleznele elegante.

— Şi acum, dragilor, ne zise cu calm, trebuie să vă mărturisesc că nu voi mai apuca sărbătorile de Crăciun.

Nu am scos nici un sunet. Era prea uşor să credem ceea ce ne spusese. Ea ne zîmbi mulţumită.

— Sînteţi aşa de sensibili şi de drăguţi. Nu vă agitaţi şi nici nu încercaţi să negaţi realitatea. Tăcu o clipă. Se pare că sufăr de o boală idioată care nu are leac. Ceea ce fac ei îmi provoacă, starea asta de rău. Înainte parcă nu era chiar aşa de neplăcut... dar a trebuit să fac aşa de des raze... şi acum toate medicamentele astea citostatice care-mi provoacă greaţă şi ameţeli... Ne zîmbi din nou. Le-am cerut să se oprească cu aiurelile astea, dar îi ştiţi pe doctori... dacă pot, atunci spun că ele trebuie neapărat. Destul de nerezonabil din partea lor, nu sînteţi de acord? Oricum, problema asta nu trebuie să vă frămînte pe voi...

— Dar ai vrea să facem ceva pentru tine, nu? interveni Charlie.

Nerissa se arătă mirată.

— De unde ai ştiut că la aşa ceva mă gîndeam?

— Păi... pentru că ai vrut să venim aici cît mai repede... Şi pentru că mai mult ca sigur că ştii de cîteva săptămîni cît de bolnavă eşti.

— Edward, ce soţie deşteaptă ai, îmi zise. Da, vreau ceva... vreau ca Edward să facă ceva pentru mine, dacă e de acord.

— Sigur că da, i-am răspuns.

Pentru un moment, pe chip îi reapăru vechiul zîmbet.

— Aşteaptă mai întîi să auzi despre ce e vorba înainte să te repezi să promiţi.

— Bine.

— E ceva legat de caii mei. Se opri ca să-şi adune gîndurile, cu capul uşor aplecat într-o parte. Cai care aleargă foarte prost.

— Dar, am rostit nedumerit, nici măcar nu a început încă sezonul.

Încă mai avea doi cai la cursele de obstacole la grajdul la care crescusem eu şi, deşi de la moartea tatălui meu nu mai trecusem pe acolo; ştiam că amîndoi cîştigaseră cîteva curse în cele două sezoane de dinainte.

Nerissa scutură din cap.

— Nu caii de la obstacole, Edward. Ceilalţi cai ai mei. Cei cinci murgi şi şase mînze de la cursele de viteză.

— De viteză? Iartă-mă, nici n-am ştiut că ai aşa ceva.

— În Africa de Sud.

— Oh, am rostit privind-o prostit. Îmi pare rău, dar nu ştiu absolut nimic despre cursele sud-africane. Îmi pare teribil de rău. Mi-ar face mare plăcere să te pot ajuta... dar nu ştiu nimic despre astea ca să pot să-ţi explic de ce nu aleargă mai bine.

— E foarte frumos din partea ta, Edward, scumpule, să te arăţi dezamăgit. Dar să ştii că mă poţi ajuta. Dacă vrei.

— Spune-i doar cum poate să te ajute, se băgă Charlie în vorbă, şi o s-o facă. Ar face orice pentru tine, Nerissa.

În acel moment, în circumstanţele de atunci, avea perfectă dreptate. Starea Nerissei mă făcuse teribil de conştient de cît de mult îi datoram, nu la modul concret ci numai pentru faptul că ştiusem că ea era acolo, că o interesase ceea ce făcusem şi că ţinuse mereu la mine. Mai ales în adolescenţă, cînd avusesem nevoie de cineva ca ea.

Nerissa oftă uşor.

— I-am scris antrenorului de acolo despre această problemă şi a

părut extrem de nedumerit. Nu ştie de ce caii mei nu au rezultate bune, pentru că toţi ceilalţi pe care-i antrenează se descurcă perfect. Dar durează aşa de mult pînă să ajungă o scrisoare acolo şi apoi să-mi parvină răspunsul, iar serviciul poştal pare să fie destul de nesigur în ultima vreme. Ştii, Edward, m-am întrebat dacă nu ar fi posibil... ştiu că-ţi cer foarte mult, dar n-ai putea să-mi oferi o săptămînă din timpul tău liber, ca să mergi pînă acolo ca să vezi ce se petrece?

Între noi s-a lăsat tăcerea. Nici chiar Charlie nu s-a mai repezit să spună că voi merge, deşi era deja clar că nu se punea problema dacă voi merge, ci cum să rezolv misterul.

Nerissa a continuat pe un ton persuasiv:

— Vezi tu, Edward, eşti poate singurul care se pricepe la curse şi la cai. Ştii prea bine care este rutina dintr-un grajd şi tot restul. Ţi-ai da seama imediat dacă ar fi ceva în neregulă cu antrenamentul lor, nu? În afară de asta, te pricepi de minune la investigaţii...

— Ce să fac? Am sărit ca ars. N-am investigat niciodată ceva în viaţa mea.

Nerissa a fluturat nepăsătoare dintr-o mînă.

— Ştii cum să găseşti un răspuns în orice împrejurare şi nimic nu te poate abate din drum.

— Nerissa, am zis suspicios, mi-ai văzut filmele.

— Sigur că da. Le-am văzut aproape pe toate.

— Da, dar acela nu sînt eu. Toţi supereroii din filme sînt numai roluri pe care le-am interpretat.

— Hai nu fi prostuţ, Edward dragule. Nu ai putea să faci toate chestiile alea din filme dacă nu ai fi curajos, hotărît şi foarte iscusit lă descurcarea misterelor.

Am privit-o cu un amestec de afecţiune şi exasperare. Aşa de mulţi oameni confundă imaginea cu omul în sine, dar ea ar fi trebuit să ştie mai bine...

— Mă ştii de cînd aveam opt ani, am protestat. Ştii foarte bine că nu sînt nici curajos şi nici deosebit de hotărît. Sînt un om obişnuit.

Sînt eu. Eu sînt băiatul căruia i-ai dat dulciuri cînd l-ai găsit plîngînd pentru că a căzut de pe un ponei, tot mie mi-ai spus „nu contează” atunci cînd nu am avut curajul să devin jocheu.

Nerissa îmi zîmbi cu indulgenţă.

— Dar de atunci ai învăţat să lupţi. Uită-te numai la ultimul film, cînd erai agăţat de marginea unei stînci cu o mînă şi sub tine era un hău de mai bine de o mie de metri.

— Nerissa, draga mea Nerissa, am întrerupt-o. Voi merge în Africa de Sud pentru tine. Pe cuvînt că da. Dar toate bătăile alea din filme... de cele mai multe ori nu sînt eu, ci altcineva, de aceleaşi dimensiuni şi care ştie bine judo. Eu nu am habar. Nu ştiu deloc să mă bat. Doar că faţa mea este filmată în prim-planuri. Şi marginea de stîncă de care eram agăţat... desigur, era cît se poate de adevărată, dar n-am fost în pericol nici o clipă. Nu aş fi căzut o mie de metri, cel mult doi sau trei, într-o plasă cum e cea care se foloseşte la circ. Şi chiar am căzut, de cîteva ori. Oricum, sub mine nu erau o mie de metri, nici pe departe. Înălţimea pe care ai văzut-o în film a fost filmată în Valea Stîncilor din Devonul de Nord, unde sînt o mulţime de platouri netede pe care pot fi aşezate camerele de filmat.

M-a ascultat fără să se arate convinsă de cuvintele mele. Atunci mi-am dat seama că nu avea rost să continui să-i spun că nu eram un mare bătăuş, nu puteam pilota un avion, nu-i puteam întrece pe schiorii olimpici, nu vorbeam rusa tot aşa cum nu puteam să construiesc un transmiţător radio sau să dezamorsez o bombă iar la primul semn de tortură aş fi fost gata să spun tot. Ea ştia altceva, ceea ce văzuse cu ochii ei. Asta era ceea ce-mi sugera expresia de pe chipul ei.

— Ei bine, da, am capitulat. Ştiu ce trebuie să se petreacă şi ce nu într-un grajd cu cai de curse. Cel puţin în Anglia.

— Şi, mi-a zis liniştită, nu poţi să-mi spui acum că nu tu ai fost acela care alerga călare cînd ai început să faci filme.

Nu puteam. Aşa era. Dar nu fusese nimic deosebit.

— O să mă duc să văd caii şi o să ascult ce are de zis şi antrenorul, i-am răspuns. M-am gîndit că dacă antrenorul nu avea ce să-mi spună, eu nu prea aveam cum să aflu de unul singur, dar nu i-am mai spus nimic Nerissei ca să n-o necăjesc.

— Dragă Edward, eşti aşa de amabil... Părea deodată slăbită, de parcă efortul făcut pentru a mă convinge fusese prea mare. Cînd a văzut teama de pe chipurile noastre, ne-a zîmbit liniştitor. Nu încă, dragii mei. Încă două luni, poate... Cred că mai am cel puţin două luni.

Charlie a scuturat din cap a protest, dar Nerissa a prins-o de mînă şi a strîns-o uşor.

— E-n regulă, draga mea. M-am împăcat cu situaţia. Dar vreau să pun lucrurile la punct... Ăsta-i şi motivul pentru care vreau ca Edward să vadă ce-i cu caii mei, ar trebui să vă explic mai pe larg...

— Nu te obosi peste măsură, i-am zis imediat.

— Nu sînt obosită, a încercat ea să mintă. Şi vreau să-ţi spun. Caii au aparţinut înainte surorii mele, Portia, care s-a căsătorit şi a plecat în Africa de Sud cu treizeci de ani în urmă. După ce a rămas văduvă nu a venit aici, pentru că toţi prietenii ei erau acolo şi, de-a lungul anilor am vizitat-o de cîteva ori. Parcă v-am mai povestit cîte ceva despre ea.

Am încuviinţat amîndoi.

— A murit iarna trecută, i-am zis.

— Da... pentru mine a fost o mare durere. Nerissa părea mult mai necăjită de moartea surorii decît de sfîrşitul ei apropiat. Nu a avut alte rude apropiate în afară de mine, drept care mi-a lăsat aproape tot ce-a moştenit de la soţul ei. Plus toţi caii. Se opri mai mult ca să-şi adune puterile decît gîndurile. Toţi caii sînt de rasă pură. Foarte scumpi. Antrenorul lor mi-a scris ca să mă întrebe dacă nu vreau să-i vînd, pentru că, desigur, din cauza legilor de carantină pentru cai din Africa de Sud, nu am avut cum să-i aduc în Anglia. Dar m-am gîndit că ar fi amuzant... interesant... să-i las să participe la curse acolo şi apoi să-i vînd ca animale de prăsilă. Numai că de

atunci valoarea lor a scăzut considerabil din cauza proastelor rezultate.

— Draga mea Nerissa, rosti Charlie. Contează chiar aşa de mult?

— Oh, da. Da, draga mea, contează, răspunse cu hotărîre. Pentru că vreau să-i las nepotului meu, Danilo, şi nu-mi place să ştiu că s-ar putea să-i las ceva fără valoare.

Ne privi pe rînd.

— Nu mai ţin minte, l-aţi întîlnit vreodată pe Danilo?

Charlie răspunse imediat:

— Nu.

— O dată sau de două ori, am zis eu, cînd era încă un băieţel. Obişnuiai să-l aduci pe la grajd.

— Da, aşa e. Dar după aceea, cumnatul meu a divorţat de femeia aia oribilă, mama lui Danilo iar pe băiat l-a luat cu el în California. Ei bine... Danilo a trecut prin Anglia nu de mult, şi este un tînăr aşa de drăguţ. Nu e o adevărată binecuvîntare, dragilor? Mai ales că am avut parte de aşa de puţine rude. De fapt, Danilo este singura rudă care mi-a mai rămas, şi nu e nici măcar de sînge, pentru că tatăl lui era fratele mai mic al dragului meu John, înţelegeţi?

Înţelegeam. John Cavesey, care murise de mai bine de şaisprezece ani, fusese, un gentilom de ţară, cu patru cai de vînătoare şi cu simţul umorului bine dezvoltat. O avusese pe Nerissa, nici un copil, un frate, un nepot şi cinci mile pătrate de proprietate.

După un scurt răstimp Nerissa continuă:

— O să-i trimit o telegramă domnului Arknold... ăsta-i antrenorul... ca să-l anunţ că mergi acolo ca să vezi cum stau lucrurile şi ca să-ţi rezerve nişte camere pe undeva.

— Nu, să nu faci aşa ceva. S-ar putea să nu-i placă gîndul că-i trimiţi pe cineva pe cap şi atunci nu va mai coopera deloc cu mine. Îmi aranjez singur unde voi sta şi aşa mai departe. Dacă vrei neapărat să-l previi, atunci spune-i că sînt într-o scurtă vizită în

Africa de Sud şi că mă interesează caii.

Nerissa îmi zîmbi dulce şi-mi zise:

— Vezi, dragul meu, că pînă la urmă tot te pricepi la investigaţii.

Cinci zile mai tîrziu am urcat în avionul de Johannesburg, înarmat cu o mulţime de fapte, dar fără să am încredere în capacitatea mea de a le rezolva în vreun fel.

CAPITOLUL 3

Cînd am plecat împreună cu Charlie de la Nerissa, eram amîndoi teribil de deprimaţi.

Biata Nerissa, ne-am spus. Bieţii de noi, pentru că în curînd o vom pierde.

— De abia te-ai întors acasă, mi-a zis Charlie.

— Da, am oftat eu. Cu toate astea... nu aveam cum s-o refuz.

— Nu.

— Nu cred că am să-i fiu de mare ajutor.

— Nu se ştie niciodată, poate dai peste ceva.

— Mă îndoiesc.

— Dar, vei face tot ce o să poţi, nu? m-a întrebat Charlie neliniştită...

— Sigur că da, scumpo.

— Eşti mult mai isteţ decît crezi.

— Mda, am mormăit eu. Sigur.

Charlie s-a strîmbat şi o bucată de drum am parcurs-o în tăcere. Apoi mi-a zis:

— Cînd ai ieşit ca să te uiţi la mînjii din padoc, Nerissa mi-a spus de ce boală suferă.

— Serios?

Charlie a încuviinţat din cap.

— Ceva cumplit, care se cheamă sindromul sau boala lui Hodgkin, care-i face glandele să se umfle şi să se cangreneze sau aşa

ceva. Nici ea nu ştie prea bine. Decît că este fatală.

Biata Nerissa!

— În plus mi-a mai spus, a continuat Charlie, că prin testament ne-a lăsat la fiecare cîte ceva.

— Serios?

Atunci am întors capul ca să mă uit mai bine la Charlie.

— Ce drăguţ din partea ei. A spus şi ce anume?

— Pentru Dumnezeu, fii atent la drum. Nu, nu mi-a spus ce anume. Doar că este vorba de ceva care să ne amintească de ea. Mi-a mai zis că s-a distrat de minune cît şi-a întocmit noul testament prin care a lăsat tot felul de cadouri cunoscuţilor. Nu e uimitoare?

— Ba da.

— A vorbit foarte serios. Şi este aşa de mulţumită că nepotul ei a fost crescut aşa de bine. N-am mai văzut pe altcineva ca ea vreodată... să ştie că e pe moarte şi să fie aşa de calmă... mai mult să se bucure că îşi face testamentul... ştiind... ştiind...

Am riscat o privire în direcţia ei.

Şi am văzut cum îi şiroiau lacrimile pe obraji.

Plîngea doar foarte rar şi în asemenea momente nu-i place să fie văzută. Aşa că am avut grijă să mă uit numai la drum.

L-am sunat pe agentul meu şi l-am uluit.

— Dar, s-a bîlbîit, tu nu vrei să mergi niciodată pe undeva, ai refuzat întotdeauna... ai dat cu pumnul în masă şi ai urlat la mine cînd ţi-am propus...

— Aşa e, am încuviinţat. Dar acum am nevoie de un motiv plauzibil ca să merg în Africa de Sud, ca atare, sînt ceva filme care au premiera acolo în curînd sau nu?

— Păi, mi-a răspuns el zăpăcit, va trebui să văd. Eşti sigur, a adăugat cu neîncredere, că dacă este vreunul care să aibă premiera în curînd, vrei să te duci acolo şi să te afli într-adevăr în sală?

— Exact asta-i ceea ce am spus.

— Da. Dar nu-mi venea să cred.

M-a sunat o oră mai tîrziu.

— Sînt două gata de lansare. Vor să prezinte „Drumul spre Moscova” în Cape Town, de luni într-o săptămînă. Asta face parte din seria de şase reluări şi, deşi „Moscova” e destul de vechi, ai putea să apari la cinematograf ca să mai dezmorţeşti atmosfera. Sau ai putea să apari la premiera „Stîncilor” de la Johannesburg. Dar va avea loc de abia pe 14 septembrie. Adică peste trei săptămîni. E prea tîrziu?

— Oarecum.

Am stat să chibzuiesc ce anume să aleg.

— Voi merge la cel din Johannesburg.

— În regulă. Mă ocup de toate aranjamentele. Şi... această schimbare de atitudine se extinde pînă la interviuri televizate sau pentru reviste?

— Nu, sub nici o formă.

— Aşa m-am gîndit şi eu.

Am luat cu mine acasă de la Nerissa toate scrisorile de la antrenorul ei, toate calendarele curselor sud-africane, tăieturi din ziare şi reviste pe care le tot primise, plus toate detaliile despre pedigriurile şi performanţele celor unsprezece cai. Un ditamai teancul de hîrtii, deloc uşor de înţeles.

După ce am citit totul, mi-am dat seama că ceea ce se petrecea acolo ar fi pus pe gînduri pe oricine, nu numai pe proprietarul cailor în discuţie. Nouă din cei unsprezece alergaseră foarte bine de cînd îşi începuseră cariera la curse şi, din decembrie şi pînă în mai adunaseră un total de paisprezece victorii. Apoi, fără motiv, de la jumătatea lui mai, rezultatele fuseseră mai mult sau mai puţin dezastruoase.

Din cîte puteam judeca după tabelele de la curse şi după articolele din revista sud-africană „Caii şi cîinii”, toţi cei unsprezece cai aveau pedigriuri impecabile şi, după sumele stipulate prin tabelele de la curse, sora Nerissei, Portia, îi cumpărase pe bani

frumoşi. Nici unul dintre ei nu cîştigase destui bani din premii cît să acopere suma cheltuită la cumpărarea lui şi, cu fiecare înfrîngere în parte, valoarea lor scăzuse considerabil.

În plus, întreţinerea lor costa, de asemenea, imens, mai ales dacă nu erau foarte buni ca să cîştige cursele la care participau.

Charlie m-a condus la Heathrow, în parte pentru că venisem acasă numai de nouă zile, un răstimp cam prea scurt pentru amîndoi.

În vreme ce aşteptam să se anunţe zborul meu, o duzină de cucoane m-au asaltat ca să-mi ceară autografe pentru fiicele lor, nepoţi sau strănepoţi, şi multe priviri s-au întors în direcţia noastră. În cele din urmă, un oficial al aeroportului ne-a observat şi ne-a oferit o încăpere mică în care să putem sta netulburaţi.

Cei de la aeroport erau foarte grijulii cu celebrităţile, aşa cum ştiam din experienţă. Am acceptat recunoscători oferta lui.

— Parcă aş fi căsătorită cu doi bărbaţi, oftă Charlie în vreme ce se aşeza. Cu tine, cel public, şi cu tine cel de acasă. Două faţete separate ale personalităţii tale. Ştiai că de cîte ori văd un film de-al tău, sau chiar numai un afiş, mă uit la tine şi mă gîndesc că am dormit împreună în acelaşi pat. Ceea ce este un lucru cu adevărat extraordinar, pentru că persoana ta publică nu-mi aparţine cu adevărat, ci tuturor oamenilor care dau bani ca să te vadă. Dar după aceea vii acasă şi eşti tu, cel de acasă, normal, soţul cu care m-am obişnuit, iar partea ta publică este practic o altă persoană...

Am privit-o cu afecţiune.

— Persoana mea de acasă, cea care-ţi aparţine a uitat să plătească factura la telefon.

— Fir-ar să fie de treabă, şi ţi-am spus de o mie de ori să nu uiţi...

— O achiţi tu?

— Păi, n-am de ales. Dar ştii foarte bine că tu plăteşti mereu telefonul. Tu eşti cel care verifică cablurile şi apelurile în America – eu nici nu ştiu ce trebuie să întreb. Probabil că ne vor încărca iar la

plată dacă tu nu verifici şi nu-i ţii din scurt pe cei de la centrală.

— Va trebui să riscăm de data asta.

— Ei poftim!

— Dacă au greşit totuşi cu ceva, ne vor scădea data viitoare din factură. Cam aşa se întîmplă.

— Probabil.

M-am aşezat alături de ea. Factura de telefon neplătită era un subiect la fel de bun ca oricare altul. Nu mai aveam nevoie să ne spunem cu voce tare ceea ce ne transmiteam oricum din priviri. De cînd eram împreună, dintotdeauna ne luasem rămas bun şi ne întîmpinasem cu degajare. Mulţi oameni crezuseră că nu ne mai iubeam. Dar se înşelau foarte tare. Aveam nevoie unul de celălalt ca albinele de miere.

Atunci cînd am aterizat la Aeroportul Internaţional Jan Smits, şaisprezece ore mai tîrziu, am fost întîmpinat de un individ nervos, cu palme umede, care s-a recomandat drept directorul de distribuţie al companiei Worldic Cinemas, sucursala din Africă de Sud.

— Wenkins, s-a prezentat. Clifford Wenkins. Îmi pare bine să vă văd.

Individul avea ochi mici, într-o continuă mişcare şi accent sud-african pronunţat. Cam vreo patruzeci de ani. Din punctul meu de vedere, nu părea să aibă prea mult succes. Vorbea puţin cam prea tare, era puţin cam prea prietenos, cu acel gen de bonomie falsă pe care eu n-o înghiţeam deloc.

Am încercat la modul politicos să-mi smulg mîneca din strînsoarea lui.

— Foarte amabil din partea dumitale să vii ca să mă întîmpini, i-am zis, dorindu-mi să n-o fi făcut.

— Nu puteam să-l las tocmai pe Edward Lincoln să vină la noi fără să-i fac o primire călduroasă. Începu să rîdă strident, călcîndu-mă pe nervi. M-am întrebat într-o doară de ce era aşa de nervos, ca director de distribuţie mai mult ca sigur că se întîlnise cu

tot felul de vedete. Maşina e aici, mai zise şi o porni înaintea mea, ca un crab, făcînd paşi mari în lateral şi fluturînd din mîini.

L-am urmat, cu geamantanul într-o mînă, făcînd un efort să-i suport atenţiile, cu umor.

— Nu e prea departe, mi-a zis neliniştit de-a binelea, privindu-mă în ochi.

— Foarte bine, i-am răspuns eu.

Chiar lîngă uşile principale se adunase un grup serios de vreo zece oameni. I-am privit nemulţumit. Hainele cu care erau îmbrăcaţi şi atitudinea lor arătau de la distanţă cărei bresle aparţineau. Cînd ne-am mai apropiat nu m-am mirat deloc cînd am văzut casetofoanele şi camerele de filmat răsărind din mijlocul lor.

— Domnule Lincoln, ce părere aveţi despre Africa de Sud?

— Hei, Linck, ce-ai zice de un zîmbet mare...?

— Este adevărat zvonul că...?

— Cititorii noştri ar vrea să vă cunoască părerea despre...

— Haide, dăruieşte-ne un zîmbet...

Am încercat să nu mă opresc, dar reporterii ne încetiniseră considerabil. Le-am zîmbit tuturor şi am rostit platitudini de genul: „Mă bucur să mă aflu aici. Este prima mea vizită. De abia aştept să vă vizitez ţara.“ În cele din urmă am reuşit să ieşim din încercuire.

Clifford Wenkins era năduşit tot, deşi, la o mie şapte sute de metri deasupra nivelului mării aerul este mai degrabă rece.

— Îmi pare rău, se scuză, dar n-ai cum să-i opreşti.

— E uimitor cum de au ştiut ziua şi ora potrivită cînd eu de abia ieri mi-am cumpărat biletul de avion.

— Păi... da, încuviinţă Wenkins cu jumătate de gură.

— Sînt convins că sînt gata oricînd să facă puţină publicitate vedetelor dacă le ceri.

— Da, asta aşa este, căzu el de acord imediat.

I-am zîmbit. Nimeni nu l-ar fi putut blama că se folosise de mine ca să plătească pentru serviciile mediei din trecut şi pe cele din viitor, în plus, ştiam foarte bine că era considerat ceva de-a dreptul

iraţional faptul că preferam să evit orice fel de interviuri. În multe ţări reporterii îţi făceau multe mizerii dacă nu îi lăsai să te mulgă de informaţii. Cei din Africa de Sud fuseseră mult mai civilizaţi decît mă aşteptasem.

Wenkins îşi şterse fruntea asudată cu o palmă umedă şi-mi zise:

— Daţi-mi voie să vă iau valiza.

Am scuturat din cap.

— Nu e grea, i-am zis, gîndindu-mă că oricum eram cu mult mai solid decît el.

Ne-am îndreptat spre parcare şi atunci am simţit prima dată mirosul extraordinar al Africii. Un amestec de arome dulci cu un uşor iz de putrefacţie. Un miros puternic care mi-a rămas în nări vreme de trei sau patru zile pînă cînd nervul olfactiv s-a obişnuit cu el. Dar prima impresie pe care mi-a lăsat-o Africa de Sud a fost mirosul.

Zîmbind prea mult, asudînd din gros şi vorbind toată vremea, Clifford Wenkins m-a condus pe drumul spre Johannesburg. Aeroportul fusese construit lă est faţă de oraş, pe întinderea golaşă a Transvaalului, de unde; am ajuns la destinaţie cam într-o jumătate de oră.

— Sper să fie totul bine pentru dumneavoastră, mi-a zis Wenkins. Nu ni se întîmplă prea des să... adică... Rîse încurcat. Agentul dumneavoastră mi-a spus la telefon să nu aranjez nici un fel de petreceri sau emisiuni la radio, sau la televiziune, sau altceva de genul ăsta... Vreau să spun că organizăm asemenea gen de distracţii pentru vedetele care ne vizitează... desigur, dacă Worldic le distribuie filmele... dar, ei bine, nu am aranjat nimic de genul ăsta pentru dumneavoastră, ceea ce nu mi se pare în regulă, dar agentul a insistat... şi apoi camera, să nu fie în oraş, aşa mi-a zis. Nu chiar în oraş şi nici în vreo casă particulară, mi-a zis, aşa că sper să vă placă... vreau să spun am fost zguduiţi... adică onoraţi... cînd am auzit că veniţi...

Domnule Wenkins, m-am gîndit, te-ai descurca mult mai bine în

viaţă dacă nu ai trăncăni aşa de mult. Dar cu glas tare am spus:

— Sînt sigur că totul e perfect.

— Mda, mă rog... Ei bine, dacă nu doriţi să organizăm lucrurile obişnuite, ce anume trebuie să pregătesc totuşi? Vreau să spun, mai sînt două săptămîni pînă să aibă loc premiera filmului, înţelegeţi? Deci, ce anume...?

Nu i-am răspuns imediat. M-am mulţumit numai să-l întreb:

— Premiera asta... Cum v-aţi gîndit s-o organizaţi?

— Oh. Rîse iar, deşi nu era nimic amuzant. Ei bine, va fi un eveniment mare, desigur. Invitaţii. Bilete pentru operele de caritate. Toţi băieţii veseli şi plini de bani... adică... scuze... ei bine, Worldic a spus să facem totul cît mai fastuos, asta după ce şi-au revenit din şoc, după ce au aflat că veniţi.

— Înţeleg, am oftat eu. Singur am ales afurisenia asta de film, m-am gîndit. Ca atare, trebuia acum să le ofer ceva pentru toate necazurile pe care le pricinuisem cu sosirea mea acolo. Ascultă, i-am zis deodată, dacă vrei, şi dacă crezi că va dori să vină cineva, aranjează un fel de mini-petrecere cu băutură şi ceva antreuri fie înainte, fie după spectacol, şi voi fi prezent şi eu. Şi curînd, într-o dimineaţă, desigur, dacă vrei, poţi să-i inviţi pe amicii de la aeroport şi pe alţii din aceiaşi branşă să vină să ia cafeaua cu noi: Ce părere ai?

Bietul om părea năucit de-a binelea. Am riscat o privire în direcţia lui. Deschidea şi închidea gura ca un peşte.

Am rîs pe înfundate. Nerissa îmi era datoare vîndută.

— Restul timpului să nu-ţi faci griji pentru mine pentru că îmi găsesc eu de lucru. De exemplu, am de gînd să merg la curse.

— Aha! În fine trecuse cu bine de şocul pe care i-l provocasem. Păi... aş putea să pun pe cineva care să vă conducă pînă acolo, dacă vreţi.

— Mai vedem noi, am răspuns, fără să mă angajez în vreun fel.

Călătoria s-a încheiat la Stînca Iguanei, un hotel de ţară foarte

plăcut, de la marginea nordică a oraşului. Direcţiunea m-a întîmpinat cu politeţe, mi-a oferit o cameră luxoasă şi mi s-a spus că o bătaie din palme este suficientă ca să mi se aducă orice, de la apă rece la dansatoare exotice, dacă aveam chef.

— Aş vrea să închiriez o maşină, am zis.

Wenkins a sărit ca ars şi mi-a spus că a aranjat deja, că aveam la dispoziţie zi şi noapte o limuzină şi un şofer, cu complimente din partea companiei Worldic.

Am scuturat din cap.

— Nu, cheltuielile sînt pe seama mea, i-am zis. Agentul meu nu ţi-a spus că am de gînd să achit costurile acestei călătorii din buzunarul meu?

— Păi, da, mi-a spus, dar... Worldic a zis că achităm noi totul...

— Nu, l-am contrazis pe loc.

Omuleţul începu să rîdă nervos.

— Nu... Ei bine, da, înţeleg, adică... da, sigur.

Se opri din vorbă şi începu să dea din mîini, privind neliniştit în toate părţile, zîmbind aiurea şi fiind incapabil să stea locului. De obicei nu am un asemenea efect asupra oamenilor, aşa că m-am întrebat automat ce anume i-a spus agentul meu de l-a adus într-un asemenea hal.

În cele din urmă plecă de la Stînca Iguanei, iar plecarea lui a fost o mare uşurare pentru mine. Din păcate, în mai puţin de un ceas m-a sunat.

— Mîine dimineaţă, ar fi bine... adică, v-ar conveni... pentru întîlnirea cu presa?

— Da, i-am răspuns.

— Atunci, aţi vrea să-i cereţi şoferului să vă aducă la, ei bine, la... Randfontein House, la... Salonul Dettrik... o sală de recepţii, înţelegeţi, pe care o închiriem pentru acest gen de festivităţi.

— La ce oră?

— Păi, pe la unsprezece şi jumătate. Aţi putea să.... ajungeţi aici pe la unsprezece şi jumătate?

— Da, i-am răspuns eu iar, şi după ce s-a mai bîlbîit cîteva clipe cum că de abia aştepta să ne revedem, a întrerupt legătura.

Am pus receptorul în furcă, am terminat cu despachetatul, am băut o cafea şi apoi l-am sunat pe şoferul limuzinei, gata să plec la curse.

CAPITOLUL 4

Cursele din Africa de Sud aveau loc în fiecare miercuri şi sîmbătă pe tot parcursul anului, doar rareori şi în alte zile.

De aceea mi se păruse normal să ajung la Johannesburg într-o zi de miercuri ca să merg la cursele programate în Africa de Sud la hipodromul din oraş.

Am plătit ca să intru şi mi-am luat şi programul. Unul dintre caii Nerissei era programat pentru o cursă pe la jumătatea după-amiezii.

Hipodromul era aidoma cu toate celelalte din lume. Standuri, vederi, cai, agenţii de pariuri, atmosferă agitată, oameni surescitaţi. Semăna foarte bine cu oricare alt hipodrom din Anglia.

M-am plimbat pe lîngă padoc, unde se aflau deja caii care participau la prima cursă. În mijloc erau aceleaşi grupuri de proprietari şi antrenori care discutau agitaţi. Pe margine se adunaseră puzderie de împătimiţi ai pariurilor, care studiau cu ochi de experţi concurenţii.

Diferenţele erau minore. Pentru nişte ochi de englez, caii erau parcă ceva mai mărunţi şi-şi ţineau cozile mult ridicate, în plus, erau conduşi la pas prin padoc nu de către grăjdari albi în haine negre, ci de grăjdari negri cu haine albe şi lungi.

Bazîndu-mă pe principiul de a paria numai pe caii despre care mai ştiam cîte ceva, am avut grijă să nu mă avînt la ghişeele agenţiilor.

În următorul moment au apărut şi jocheii, cu cămăşile lor de mătase colorată, au încălecat şi şi-au condus caii pe pistă, ca să facă

încălzirea.

Eu am pornit-o încetişor spre boxe ca să-l caut şi să-l identific pe antrenorul Nerissei, Greville Arknold. Avea un cal în următoarea cursă, deci trebuia să fie la boxe, verificînd pregătirile.

Pînă la urmă n-a mai fost nevoie să-l caut. În drum spre boxele de pregătire, un tînăr m-a prins de braţ.

— Ia te uită, a rostit. Nu sînteţi Edward Lincoln?

Am dat din cap, am zîmbit şi am dat să trec mai departe.

— Cred c-ar fi mai bine să mă prezint. Danilo Cavesey. Cred că o cunoaşteţi pe mătuşa.

Asta m-a oprit imediat. I-am întins mîna iar el mi-a strîns-o cu căldură.

— Desigur, ştiam că veniţi. Mătuşa Nerissa i-a telegrafiat lui Greville că veniţi la o premieră de film şi că ar fi bine să vă caute la curse. Deci, într-un fel vă aşteptam.

Avea un accent californian, tărăgănat, moale. Acum îmi era evident de ce anume îl plăcuse aşa de mult Nerissa.

Chipul bronzat şi frumos, expresia deschisă, extrem de plăcută, părul blond, bine tuns, toate în cea mai bună tradiţie americană.

— Nu mi-a spus că eşti şi tu în Africa, de Sud, am comentat, uimit.

— Ei bine, nu. Strîmbă uşor din nas, ca un puşti. Nici nu cred că ştie. Am venit cu cîteva zile în urmă, pentru o scurtă vacanţă. Ia zi-mi, ce mai face bătrînica noastră? Cînd am vizitat-o ultima dată, parcă nu mai era la fel de vioaie.

Zîmbea fericit. Habar nu avea.

— Mi-e teamă că-i foarte bolnavă, i-am zis.

— Serios? Îmi pare tare rău să aud aşa ceva. Trebuie să-i scriu, să-i spun că sînt aici, că verific ce se întîmplă cu caii...

— Ce se întîmplă cu caii? am repetat eu.

— Sigur. Caii mătuşii Nerissa nu aleargă aşa de bine cum ar trebui. De fapt, ca să fiu sincer, sînt mizerabili la curse. Îmi zîmbi vesel. Dacă vrei să rămîi bogat, atunci nu paria pe numărul opt din

a patra cursă.

— Mulţumesc, i-am răspuns. Adevărul este că mi-a spus că nu se descurcă prea bine pe moment.

— Sînt sigur că ţi-a pus. Nu ar cîştiga cursa nici dacă ar avea un avans de zece minute la start şi ceilalţi ar fi împiedicaţi.

— Dar de ce? Ai idee ce se petrece?

— Habar n-am, ridică el din umeri. Greville e fiert rău din cauza asta. Spunea că n-a mai păţit vreodată aşa ceva.

— O fi vreun virus? am sugerat eu.

— Nu se poate. Pentru că l-ar fi luat şi ceilalţi, nu numai caii mătuşii. Am discutat deja pe tema asta, iar bietul Greville nu are habar de ce nu mai aleargă bine.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc, am rostit cam indiferent.

— Sigur, nici o problemă. Dar n-ai vrea să plecăm din vîntul ăsta şi să mergem undeva să bem o bere? Greville e ocupat cu startul acum, dar sînt sigur că va fi încîntat să stea de vorbă cu noi ceva mai tîrziu.

— Sigur, am încuviinţat, aşa că ne-am dus să bem o bere. Danilo avusese dreptate, vîntul din sud era rece, iar primăvara era încă departe.

Danilo avea, după socotelile mele, în jur de douăzeci de ani. Poseda o pereche de ochi albaştri, limpezi, mărginiţi de gene blonde dese şi dinţi perfecţi, tipic californieni.

Avea aerul unui om care nu suferise încă rigorile vieţii, un băiat nu neapărat răsfăţat, dar care primise destule la viaţa lui.

Mi-a spus că era la universitatea Berkley, la ştiinţe politice şi că mai avea un an pînă să-şi ia diploma.

— Vara viitoare pe vremea asta am terminat cu facultatea...

— Şi ce te-ai gîndit să faci după aceea? l-am întrebat, doar ca să fac conversaţie.

În ochii albaştri apăru o licărire de amuzament.

— Bănuiesc că va trebui să mă gîndesc la ceva, însă deocamdată nu am nici un plan concret.

Viitorul putea să aibă grijă singur de el, m-am gîndit, chibzuind cu o undă de invidie că, pentru, băieţii de aur precum Danilo, de obicei se aranja de la sine.

Am urmărit cursa împreună. Calul lui Greville a terminat al treilea, la mustaţă.

— Păcat, oftă Danilo. Am fost aproape de marele pot, păcat că nu am ghicit corect.

— Ai pierdut mult? l-am întrebat cu simpatie.

— Bănuiesc că nu. Doar cîţiva ranzi.

Ranzii erau cotaţi cam doi la unu faţă de lira sterlină şi erau puţin mai tari decît dolarul. Ca atare, Danilo nu avea cum să fi pierdut prea mult.

Am plecat de la b.ar şi ne-am îndreptat spre padocul în care erau ţesălaţi caii care terminaseră cursa.

— Ştii, mi-a zis el îngîndurat, nu eşti deloc aşa cum m-am aşteptat.

— În ce sens? l-am întrebat zîmbind.

— Ei bine... pentru o mare vedetă, m-am aşteptat la ceva mai multă strălucire. Înţelegi ce vreau să spun?

— Cînd nu este pe ecran, orice actor e la fel de obişnuit ca oricare alt om.

M-a privit suspicios, dar eu nu încercasem să rîd de el. Vorbisem foarte serios. Din punctul meu de vedere, el era cu mult mai luminos, mai strălucitor decît mine.

Poate că eram ceva mai înalt şi mai solid decît el, dar strălucirea, magnetismul nu au nici un fel de legătură cu dimensiunile.

Bărbatul care se tot învîrtea în jurul calului care trecuse al treilea linia de sosire, plimbîndu-şi mîna peste crupa lui şi examinîndu-i cu atenţie picioarele, era un individ îndesat cu un aer de nemulţumire pe figură.

— Ăsta-i Greville, încuviinţă Danilo, urmărindu-mi privirea.

Antrenorul începu să discute cu o femeie pe care Danilo o indentifică drept proprietara calului. Atitudinea lui, de la zece metri

depărtare, nu părea tocmai prietenoasă.

Ştiam că antrenorii trebuiau să îşi îngroaşe obrazul dacă voiau să rămînă întregi la minte. Un antrenor nu se poate scuza la nesfîrşit în faţa proprietarilor, pentru că animalele acestora au pierdut cursa.

Trebuie să-i facă să înţeleagă că, indiferent de calitatea nutreţurilor şi de exerciţiile pe care le face un cal, este posibil ca un altul să alerge mai iute. Însă Greville Arknold părea să fie absolut dezagreabil cu femeia cu care discuta.

După cîteva minute caii au fost conduşi spre boxele lor iar mulţimea de gură-cască, antrenori şi proprietari s-a subţiat. Arknold asculta cu buzele strînse pungă şi cu capul uşor înclinat într-o parte la ceea ce păreau să fie scuzele proprietarei. Femeia dădu să plece, se opri, se întoarse să-l privească pe antrenor o clipă, dar, cînd acesta nu-i răspunse, ridică din umeri şi plecă.

Privirea lui Arknold se aţinti deodată asupra lui Danilo. Rămase nemişcat o clipă apoi ridică sprîncenele în semn de întrebare. Danilo dădu uşor din cap spre mine, iar Arknold mă fixă cu privirea.

A trebuit să suport să fiu măsurat din nou. Din fericire s-a declarat repede mulţumit cu ceea ce văzuse de la depărtare, pentru că s-a apropiat de noi.

Danilo a făcut prezentările cu aerul unui om care găsea întreaga situaţie extrem de amuzantă.

Minunat, asta era tot ce-mi mai lipsea.

Pot spune cu mîna pe inimă că nu l-am plăcut deloc pe Greville Arknold, nici în acel moment şi nici mai tîrziu, după ce am ajuns să-l cunosc mai bine. Cu toate astea, s-a purtat bine cu mine, mi-a zîmbit, mi-a strîns mîna, mi-a spus ce bucuros era să mă cunoască şi că doamna Cavasey îi telegrafiase ca să-l anunţe că aveam să vin la curse şi că trebuia să aibă grijă de mine.

Avea un puternic accent african şi, ca majoritatea sud-africanilor, vorbea la perfecţie toate cele trei limbi de acolo, engleza, africaans şi zulu. Chipul îi era format parcă din petice mari de carne, buzele îi erau aşa de subţiri încît la fel de bine ar fi putut

să nu existe, bărbia şi gîtul erau punctate de cicatricile rămase de la acnee, iar sub nas îşi. lăsase să crească o mustaţă roşcovană, nu prea deasă. Am observat de asemenea că, în pofida zîmbetelor şi a conversaţiei vesele, ochii îi rămăseseră la fel de reci ca ai unei reptile.

— Calul dumitale a făcut o cursă destul de bună, am încercat să-l laud.

Ca la un semnal, furia de dinainte se aprinse iar.

— Femeia aia tîmpită a insistat să-i bag calul în cursa de azi, în loc să alerge sîmbătă, aşa cum ar fi trebuit. Sîmbătă trecută a avut o cursă dificilă la Turffontein. Avea nevoie de încă trei zile de odihnă.

— Am avut impresia că pînă la urmă s-a scuzat, i-am zis.

— Ja. Aşa a făcut. Dar, desigur, prea tîrziu. Ar fi trebuit să aibă ceva mai mult bun simţ. Mai ales că are un murg foarte bun. Ar fi cîştigat sîmbătă dacă ar fi alergat atunci. Asta e, proprietara n-a avut pic de bun simţ. Proprietarii ar trebui să facă întotdeauna aşa cum spun antrenorii. Doar plătesc pentru experţi nu? Deci ar trebui să facă întotdeauna ceea ce spun experţii.

M-am mulţumit să zîmbesc vag, fără să mă angajez într-o dispută. Fiind chiar eu proprietarul unui armăsar de curse cu obstacole destul de bunicel, nu eram de acord cu acel „întotdeauna”.

Cîteodată, de cele mai multe ori, da, antrenorii trebuiau ascultaţi. Dar nu întotdeauna. Cunoşteam cel puţin un cîştigător al premiului Grand National care nici nu s-ar fi aliniat la start dacă proprietarul ar fi ascultat de sfaturile antrenorului.

— Văd că doamna Cavasey are un cal în cursa a patra, i-am zis.

Antrenorul se întunecă deodată la faţă.

— Ja, îmi răspunse cu jumătate de gură. Bănuiesc că v-a explicat deja că nici unul dintre caii ei nu înregistrează victorii.

— Mi-a spus că nu ştiţi de ce, am încuviinţat eu.

Arknold scutură din cap.

— Nu pot să înţeleg. Primesc acelaşi tratament ca toţi ceilalţi.

Aceeaşi mîncare, fac aceleaşi exerciţii, au aceleaşi condiţii. Nu sînt bolnavi. L-am chemat de cîteva ori pe veterinar şi i-a examinat cu atenţie. Este îngrijorător. Foarte.

— Cred, i-am zis cu simpatie.

— Plus testele de doping! continuă el. Cred că am făcut o sută de asemenea teste. Toate au ieşit negative.

— Dar par în formă? am întrebat. Adică, după cum arată, v-aţi aştepta să aibă rezultate mai bune?

— Mai bine să vedeţi singur, mi-a zis el ridicînd din umeri. Adică... nu ştiu cît de bine vă pricepeţi la cai...

— Aş zice că destul de bine, interveni Danilo. În fond, nu e un secret pentru nimeni că tatăl lui avea un grajd în grijă.

— Serios? făcu el. Atunci poate că aţi vrea să vedeţi grajdurile? Poate că veţi veni cu o sugestie în legătură cu ceea ce se petrece cu caii doamnei Cavasey, parcă poţi să ştii?

Ironia din glasul lui mi-a dat de înţeles că din punctul lui de vedere era ceva de-a dreptul imposibil. Ceea ce însemna că, fie nu ştia ce se petrecea cu caii, ori ştia foarte bine, dar era sigur că eu nu aveam cum să aflu.

— Mi-ar place să vin să văd grajdurile, i-am răspuns.

— Bine. Atunci aşa rămîne stabilit. Ce-aţi spune de mîine seară? Facem împreună turul de seară. Pe la patru şi jumătate?

Am dat din cap în semn că eram de acord.

— Atunci s-a aranjat. Dar tu, Danilo? Vrei să vii şi tu?

— Ar fi perfect, Greville. Mi-ar face mare plăcere.

Deci se aranjase totul iar Danilo mi-a spus că avea să vină să mă ia chiar el de la Stînca Iguanei.

Chink, calul Nerissei care trebuia să alerge în ce-a de-a patra cursă mi s-a părut că arăta destul de bine cînd a apărut în padoc, cu piele lucioasă şi muşchi puternici. Poate că nu ieşea în evidenţă printre ceilalţi cai, dar avea un cap prelung, cu ochi inteligenţi şi umeri mari, bine poziţionaţi.

Portia, sora Nerissei, plătise douăzeci şi cinci de mii de ranzi pe

el atunci cînd îl cumpărase de mînz, numai pe baza descendenţei pe care o avea. Nu cîştigase decît o singură cursă, prima la care participase, tocmai în aprilie.

— Hei, Linck, ce părere ai? m-a întrebat Danilo, sprijinindu-se cu şoldul de gardul padocului.

— Pare să fie în formă, i-am răspuns.

— Da, aşa sînt toţi după spusele lui Greville.

Chink era plimbat prin padoc de doi grăjdari, cîte unul de fiecare parte. Nimic în neregulă cu sistemul de securitate al lui Arknold.

Din cauza chişiţelor mari mi-era greu să-mi dau seama cam cît de sprinten era pasul lui. Eu unul aveam impresia că toţi caii de acolo stăteau parcă pe vîrful picioarelor, poate şi din cauză că alergau şi se plimbau numai pe pămîntul acela tare ca piatra.

Oricum, atunci cînd o porni spre linia de strat, nu am avut deloc impresia că s-ar fi mişcat mai greu decît alţii. De altfel, a pornit în cursă fără probleme.

I-am urmărit fiecare pas prin binoclul Zeiss de mare putere. Prima jumătate, de milă a parcurs-o aparent fără efort, fiind cam al şaselea, chiar în spatele plutonului fruntaş.

Cînd au luat turnanta şi a început cursa pe pista dreaptă, spre linia de sosire, plutonul fruntaş a mărit viteza, dar nu şi Chink.

Am văzut capul jocheului cum sălta şi cum se străduia din răsputeri să-l facă să iuţească pasul, dar, cînd jocheul trebuie să-şi îmboldească animalul în asemenea mod, cînd încă mai are drum lung de parcurs, la fel de bine ar putea să nu se mai ostenească degeaba.

Chink îşi consumase toată vigoarea şi nici cel mai bun jocheu din lume nu ar mai fi avut ce să-i facă.

Am lăsat binoclul în jos. Calul cîştigător terminase deja cursa în strigătele mulţimii, plutonul fruntaş trecuse şi el linia de sosire iar la urmă de tot o trecu şi Chink.

Am coborît împreună cu Danilo spre padocul unde se odihneau

caii după cursă şi ne-am apropiat de Greville Arknold care se uita perplex la animal.

— Bravo, aţi venit, ne zise. Deci aţi văzut ce s-a întîmplat.

— Da, i-am răspuns eu.

Chink era asudat şi arăta obosit. Stătea nemişcat, cu capul frumos plecat, de parcă ar fi simţit nemulţumirea noastră.

— Şi ce părere aveţi? ne întrebă Arknold.

Am scuturat tăcut din cap. Se părea că aveam de-a face cu un cal lent, deşi, datorită descendenţei pe care o avea şi pentru că reuşise să cîştige prima cursă în care alergase, n-ar fi trebuit să fie aşa.

El şi ceilalţi zece cai nu puteau avea inimi slabe, sau probleme la dinţi, sau boli ale sîngelui, toate nedetectate. Nu după toate investigaţiile minuţioase pe care le făcuseră veterinarii. Şi nu chiar toţi. Era imposibil.

Nici măcar nu erau călăriţi de acelaşi jocheu.

Descoperisem din hîrtiile Nerissei că în Africa de Sud existau foarte puţini jochei, comparativ cu Anglia, numai treisprezece jochei şi douăzeci şi doi de ucenici care călăreau la hipodromul din Natal, lîngă Durban, centrul sportiv al ţării, sau aşa se spunea.

Existau numai patru zone principale în care se organizau cursele de cai, hipodromul din Johannesburg, din Transvaal, cel din Pietermaritzburg-Durban din Natal, hipodromul de la Port Elizabeth din Capul estic şi cel de la Cape Town din Cape Province. Dintre caii Nerissei mulţi participaseră la curse în toate cele patru zone, fuseseră călăriţi de jocheii din partea locului şi dăduseră acelaşi rezultat.

Fuseseră rapizi pînă în mai, iar de atunci extrem de lenţi.

Faptul că se tot deplasaseră în diferite zone însemna că nu era nimic în neregulă cu grajdurile hipodromului gazdă.

Nu tu boala, dopaj, boxa de pe hipodrom şi nici măcar nu avuseseră de două ori la rînd acelaşi jocheu.

Toate aceste fapte arătau într-o singură direcţie. O singură sursă a dezastrului.

Antrenorul.

Pentru antrenor era destul de simplu să aibă grijă ca un anume cal să nu cîştige, dacă aşa doreşte. E destul să facă cu el un exerciţiu de galop mai dur imediat înainte de o cursă. Prea multe curse fuseseră pierdute astfel din neatenţie şi nimeni nu putuse dovedi că fuseseră aranjate.

În general antrenorii aveau grijă să nu-şi incapaciteze caii pentru că aveau mai mult de cîştigat dacă aceştia ieşeau victorioşi. Din punctul meu de vedere singurul vinovat era Arknold, poate şi numai pentru că nu avea o bună metodă de antrenament.

Mi-am dat seama că soluția la problema Nerissei era foarte simplă. Nu trebuia decît să-şi transfere caii la un alt antrenor.

M-am gîndit că la fel de bine puteam să plec acasă ca să-i spun ce avea de făcut.

Însă mă opreau două lucruri neplăcute.

Trebuia să apar lă premiera filmului care avea loc de abia peste două săptămîni.

Iar în legătură cu caii, poate că reuşeam să ghicesc cine şi cum.

Dar n-aveam nici o idee pentru ce proceda astfel.

CAPITOLUL 5

Doamnele şi domnii din media (sau cu alte cuvinte mulțimea de indivizi ciudaţi, îmbrăcaţi în haine mai mult sau mai puţin elegante) păreau să doarmă pe picioare atunci cînd am ajuns eu la Salonul Dettrick de la Randfontein House puţin după unsprezece şi jumătate.

Clifford Wenkins m-a întîmpinat în hol, la fel de agitat ca şi înainte şi cu palmele leoarcă de transpirație. Cît am urcat cu liftul mi-a explicat în amănunt pe cine a invitat şi cine a venit. Doi reporteri de la două posturi de radio. Spera că nu mă supărasem din cauza asta. Pentru că indivizii erau mulţumiţi dacă puteau să-mi

înregistreze răspunsurile. Trebuia doar să vorbesc la un microfon. Dacă nu mă deranja. Apoi fiecare cotidian, săptămînal şi revistă pentru femei îşi trimiseseră reprezentanţii, plus cei cîţiva reporteri de la posturile de televiziune care veniseră special de la Cape Town şi Durban.

În clipa aceea mi-am dorit să nu-i fi propus asemenea circ. Dar era prea tîrziu ca să mai dau înapoi.

Nu-mi mai rămăsese altceva, m-am gîndit, în vreme ce liftul s-a oprit şi uşile s-au deschis foşnind, decît să-mi fac meseria. Să joc teatru cu alte cuvinte.

— Stai o clipă, i-am zis lui Wenkins.

S-a oprit lîngă mine chiar în faţa liftului, în vreme ce uşile acestuia tocmai se închideau în spatele nostru.

— Ce s-a întîmplat? m-a întrebat neliniştit.

— Nimic. Am nevoie de cîteva secunde înainte să intru, ca să mă pregătesc.

Nu a înţeles ce voiam, deşi ceea ce făceam nu era un lucru specific meseriei de actor. Cu alte cuvinte îmi luam inima-n dinţi, cum se spunea în popor. Puneam adrenalina în mişcare. Îmi obligam inima să bată mai repede. Încercam să-mi fac mintea să funcţioneze la capacitate maximă. Politicienii pot face treaba asta în cel mult trei secunde.

— În regulă, i-am zis.

Wenkins a oftat uşurat, a traversat holul şi a deschis o uşă masivă, lucioasă.

Am intrat.

Cei dinăuntru s-au ridicat pe loc de pe fotolii, canapele şi de pe mocheta groasă, au renunţat să mai sprijine pereţii, au stins ţigările şi au aprins altele.

— Bună, m-a salutat unul dintre bărbaţi, în vreme ce ceilalţi, precum o turmă de oi, au rămas în aşteptare, privindu-mă cu atenţie. Individul era unul dintre cei care fuseseră şi cu o zi înainte la aeroport. Nu avea nici un motiv, la fel ca şi ceilalţi, să creadă că

aveam să mă port altfel decît atunci.

— Bună, i-am răspuns, zîmbind larg.

Ei bine, întotdeauna reuşesc să cîştig o mulţime de partea mea, dacă doresc cu adevărat. Aproape fiecare actor cu experienţă poate s-o facă fără probleme.

I-am văzut cum se relaxau, cum oboseala dispărea de pe chipuri, fiind înlocuită de zîmbete încîntate.

De acum nu aveau să mă mai facă bucăţi în articolele lor, chiar dacă urmau să-mi pună întrebările tăioase pe care le notaseră cu grijă în carneţelele lor.

Bărbatul care mă salutase primul, şi care părea conducătorul lor, îmi întinse mîna şi se prezentă:

— Eu sînt Roderick Hodge, de la Rand Daily Star. Redactorul rubricii mondene.

Deşi avea în jur de patruzeci de ani, era genul de om care încerca să ignore trecerea timpului. Purta haine tinereşti, părul îi era aranjat tinereşte, folosea vocabularul tinerilor. Reuşea să păcălească dar nu scăpase de cinismul specific ziariştilor experimentaţi. I-am strîns mîna şi i-am zîmbit ca unui prieten. Aveam nevoie de el de partea mea.

— Ascultaţi-mă o clipă, le-am zis. Dacă nu sînteţi prea grăbiţi, ce-ar fi să ne aşezăm iar apoi veţi putea să întrebaţi tot ce doriţi, poate pe grupuri, mai mult, poate că ar fi bine dacă aş circula printre voi, astfel încît toată lumea să apuce să discute cu mine. Cred că ar fi mai bine decît dacă aş sta în faţa dumneavoastră şi mi-aţi pune întrebări pe sponci.

Toată lumea a căzut de acord că era o soluţie excelentă. Nimeni nu se grăbea, aşa mi-au spus la unison. Roderick mi-a dat de înţeles că nimeni nu avea să plece înainte să înceapă să curgă băutura, drept care, atmosfera s-a încălzit considerabil, transformîndu-se într-un fel de petrecere.

Majoritatea mi-au pus de la bun început întrebări mai mult sau mai puţin personale.

După calculele lor trebuia să am cel puţin treizeci şi trei de ani. Aveau sau nu dreptate?

Le-am spus că socotiseră corect.

Eram căsătorit? Da. Fericit? Da. Eram la prima sau la a doua căsătorie? La prima. Dar soţia mea, era tot la prima? Da.

După aceea m-au întrebat de copii, cîţi erau, cum îi chema şi cîţi ani aveau. M-au întrebat cîte camere avea casa în care stăteam şi cît mă costase. Cîte maşini, cîini, cai şi iahturi deţineam.

Cît cîştigam într-un an, şi cu cît fusesem plătit pentru „Stîncile". Cîţi bani îi dădeam soţiei mele ca să-şi cumpere haine? Eram de părere că locul unei femei era acasă, la cratiţă?

— Nu, locul ei este în inima noastră, le-am răspuns cavalereşte, ceea ce le-a mulţumit pe femeile din grup şi le-a făcut făcut silă bărbaţilor.

De ce nu plecam într-un loc în care impozitele erau mici? Pentru că-mi plăcea Anglia.

Un lux costisitor? Foarte. Eram deja milionar? Poate într-o bună zi, pe hîrtie, cînd preţul acţiunilor avea să mai crească. Dacă eram aşa de bogat, de ce continuam să mai lucrez? Ca să plătesc impozitele, le-am explicat.

Clifford Wenkins chemase o agenţie de catering care ne aduse cafea, biscuiţi cu brînză şi mai multe sticle de scotch. Oamenii presei îşi turnară imediat scotch-ul în cafea şi oftară mulţumiţi. Eu am preferat să le beau separat, însă mi-a fost foarte greu să-i explic chelnerului că nu voiam să stric nici cafeaua şi nici bunătate de băutură. Bănuiesc că în Africa de Sud, unde climatul este aşa de cald, este absolut normal ca oamenii să dilueze alcoolul cît mai mult, dar cum pe moment era destul de rece, n-avea rost să apelez la obiceiul lor.

Clifford Wenkins observă degetul de scotch din paharul mare de lîngă mine.

— Staţi să vă aduc nişte apă.

— Mi s-a mai oferit. Adevărul este că prefer să beau aşa...

— Serios?

S-a îndepărtat doar ca să se întoarcă trăgînd după el un individ bărbos, cu un microfon în mînă şi o cameră de filmat în spinare. Individul nu părea să aibă simţul umorului şi poate din acest motiv interviul mi s-a părut un pic cam nesărat, dar tipul m-a asigurat că era perfect pentru cele cinci minute pe care le rezervase special pentru mine în emisiunea pe care o avea sîmbătă seara. Mi-a luat microfonul din faţă, mi-a scuturat mîna şi s-a retras în colţul în care se zăreau tot felul de echipamente electronice.

După aceea mi s-a spus că trebuia să fac un al doilea interviu, de această dată cu o femeie, pentru emisiunea pe care o avea la un post de radio, dar din fericire pentru mine, a trebuit amînat din cauza unor mici dificultăţi tehnice.

Am început să mă plimb prin cameră, aşezîndu-mă pe braţele fotoliilor, stînd direct pe podea sau sprijinit de pervazul vreunei ferestre ca să pot discuta şi cu ceilalţi.

Ajutaţi de scotch, invitaţii s-au pornit să-mi pună şi alte întrebări.

Ce părere aveam de Africa de Sud? Îmi plăcea.

Ce părere aveam de scena politică de acolo? Nu aveam nici una, le-am mărturisit. Mă aflam în ţara lor doar de o zi. Nu avusesem vreme ca să-mi formez o opinie.

Mulţi oameni veneau acolo cu o părere deja formată, au opinat ei. Eu le-am zis că nu mi se părea ceva de bun simţ, să vii cu păreri preconcepute.

Atunci cum priveam eu discriminarea rasială? Le-am zis calm că orice formă de discriminare era un act de nedreptate. Le-am mai spus că mi se părea demn de milă faptul că unii oameni găseau că era necesar să procedeze astfel faţă de femei, evrei, aborigeni, indieni americani. Apoi le-am povestit ce păţise un prieten de-al meu de la Nairobi care nu putuse obţine o promovare, deşi era un adevărat expert în meseria lui, numai pentru că era alb.

Le-am explicat de asemenea că preferam să trecem peste politică

şi drepturi civile dacă nu doreau să le explic detaliat care erau diferenţele dintre teoriile economice scoase de partidele conservator şi laburist.

Au rîs. Apoi m-au refuzat.

Au revenit la filme şi mi-au pus întrebări la care puteam răspunde în cunoştinţă de cauză.

Era adevărat că la începutul carierei fusesem cascador? Un fel de cascador, le-am explicat. Obişnuiam să călăresc în toate filmele de la Robin Hood şi pînă la Atacul Caveleriei Uşoare. Pînă într-o bună zi cînd a trebuit să apar singur într-o scenă şi regizorul m-a chemat la el, mi-a dat o replică şi mi-a spus să joc. Era cam romantic, dar era adevărat. Cîteodată se mai întîmpla şi aşa.

După aceea? După aceea primisem un rol mai bun în următorul lui film. Cîţi ani aveam pe atunci? Douăzeci şi doi, de abia mă însurasem şi locuiam într-un subsol din Hammersmith, mîncam conserve de fasole şi luam lecţii de dicţie şi actorie, pe care le-am continuat încă trei ani din acel moment.

Mă aflam aproape de centrul încăperii atunci cînd s-a deschis uşa în spatele meu. Clifford Wenkins a întors capul să vadă cine era, s-a încruntat nemulţumit, apoi s-a dus să rezolve situaţia.

— Mi-e teamă că nu puteţi intra aici, l-am auzit spunînd pe un ton ascuţit. Este un salon particular. O recepţie particulară. Îmi pare rău, nu vreţi să... Am spus că nu puteţi... este vorba de un salon particular... am spus că...

Mi-am dat seama că Wenkins pierduse bătălia. De fapt nici nu era de mirare.

Apoi am simţit o apăsare pe umăr şi la urechi mi-a ajuns glasul onctuos aşa de cunoscut:

— Linck, băiete dragă. Te rog să-i spui acestui... mă rog, acestei persoane, că sîntem prieteni vechi. Se pare că nu vrea să mă lase să intru. Şi acum te-aş ruga să...

M-am întors. Şi am rămas cu gura căscată. Apoi i-am spus lui Wenkins:

— Poate c-ar fi bine să-l laşi să stea. Pentru că-l cunosc. E cameraman.

Conrad ridică nemulţumit din sprîncene.

— Director de imagine, băiete dragă. Auzi, cameraman!

— Scuze, am zis cu ironie. Un scotch?

— Ei, băiete dragă, aşa mai merge.

Wenkins s-a declarat înfrînt şi a plecat ca să-i aducă lui Conrad un pahar cu băutură. Conrad a privit în jur, la atmosfera destinsă, la cănile şi paharele goale şi la fumul de ţigară care plutea pe deasupra noastră.

— Doamne! rosti în cele din urmă. Dumnezeule! Nici nu-mi vine să cred. Aşa cum n-am crezut nici atunci cînd mi s-a spus că Edward Lincoln a organizat o conferinţă de presă chiar aici, la Johannesburg, chiar în clipa asta. Am pus pariu că nu-i adevărat. Mi s-a spus precis unde se ţinea. În camera aia simandicoasă de la Randfontein, aşa mi s-a comunicat. După care m-au îmboldit să vin să văd cu ochii mei. Aşa că asta am făcut.

Se vedea bine că era gata să izbucnească în hohote de rîs.

— Taci, i-am şoptit.

El însă desfăcu larg braţele, de parcă ar fi vrut să-i îmbrăţişeze pe toţi cei prezenţi acolo.

— Nu au habar, nici nu ştiu ce pleaşcă le-a picat din senin, nu? Pur şi simplu nu au habar.

— Fir-ar să fie, Conrad, taci naibii din gură, i-am şuierat la ureche.

El însă a continuat să chicotească ca un dement.

— Dragul meu băiat. Nici n-am ştiut că eşti în stare de aşa ceva. În afara platoului de filmare, am vrut să zic. Că tot discutam despre tigrii blonzi care-ţi mănîncă din palmă... Stai să vezi ce-o să fie cînd o auzi şi Evan.

— Nu prea are cum, am răspuns liniştit. Nu de la cinci mii de mile depărtare. Conrad se cutremura de rîs.

— Ba nu, băiete dragă. Este chiar aici, în Johannesburg. Este

practic pe strada de alături.

— Nu se poate!

— Sîntem aici de duminică. Încetă cu rîsul şi-şi şterse lacrimile din ochi. Hai să luăm prînzul, băiete dragă, şi-ţi povestesc totul de-a fir a păr.

Am aruncat o privire la ceasul de la mînă. Douăsprezece şi jumătate.

— Mai stai puţin. Mai am de făcut un interviu, cînd or să găsească un microfon care să nu fie defect.

Roderick Hodge se detaşă de unul dintre grupurile de lîngă fereastra cea mare, aducînd cu el şi o femeie decorativă. În spatele lor venea Clifford Wenkins, încins peste măsură, cu paharul lui Conrad în mînă.

Fata, cea care trebuia să-mi ia interviul pentru emisiunea pe care o avea la radio, avea genul de faţă care, dacă ar fi aparţinut unei alte femei cu o altă personalitate ar fi părut comună. Dar aşa, cu moţul de păr castaniu şi creţ, ochelarii de soare şi cu silueta subţire, înveşmîntată într-un costum în carouri portocalii, sărea imediat în evidenţă. Umorul spontan pe care-l avea şi căldura pe care o emana o îndepărtau de ridicol. Conrad o privea cu admiraţie în vreme ce le explica ei şi lui Roderick că făcuse patru filme cu mine în trecutul recent.

Roderick redeveni atent.

— Şi cum e să lucrezi cu el? l-a întrebat imediat.

— Nu mi se pare tocmai corect ce se petrece aici, am intervenit eu.

Nici Roderick şi nici Conrad nu mi-au dat nici o atenţie. Conrad se întoarse să mă măsoare din priviri, se încruntă, apoi începu să enumere pe degete:

— E răbdător, puternic, punctual, bun profesionist şi puritan. Se apropie de mine şi-mi şopti: Ei, cum a fost?

— O aiureală, i-am răspuns.

Roderick s-a agăţat, desigur, de ultimul cuvînt ăl lui Conrad.

— Puritan? Ce-ai vrut să spui cu asta?

Conrad se distra de minune.

— Toate partenerele sale s-au plîns că le sărută artistic, nu cu pasiune.

Parcă vedeam titlurile de-o şchioapă pe care le imagina Roderick. Ochii i se luminaseră de interes.

— Fiilor mei nu le place deloc treaba asta, le-am explicat.

— Cum?

— Cînd cel mare m-a văzut într-un film în care sărutam pe altcineva, nu pe mama lui, n-a mai vrut să vorbească cu mine o săptămînă.

Explicaţia mea i-a făcut pe toţi să rîdă.

Dar pentru mine nu fusese deloc amuzant, mai ales atunci. Pe atunci, Peter care avea cinci ani, începuse iar să facă în pat şi să plîngă foarte mult, iar psihiatrul de copii ne-a explicat că asta se întîmpla din cauză că se simţea nesigur, simţea că temelia vieţii lui se sfărîma din cauză că tăticul lui se săruta cu alte doamne şi se certa adesea cu mămica lui acasă. Cum totul se petrecuse curînd după accidentul lui Libby ne-am temut să nu cumva să-şi facă probleme şi din această cauză, deşi nu-i spusesem niciodată că Libby fusese aşa de bolnavă din cauză că el o scăpase; nici nu intenţionasem aşa ceva. Nimeni nu ar fi putut să împovăreze un copil cu aşa ceva, pentru că un sentiment de vinovăţie inutil, cu totul lipsit de sens ar fi putut săi afecteze dezvoltarea.

— Şi atunci ce aţi făcut? m-a întrebat fata cu simpatie.

— L-am dus numai la filme de groază, fără scene erotice.

— Oho, da, îmi amintesc, comentă Conrad. Clifford Wenkins reveni lîngă noi dintr-una din expediţiile sale necunoscute. Pe frunte avea broboane mari de sudoare. M-am întrebat într-o doară cum de suporta căldura verii.

Victorios, mi-a pus un microfon lunguieţ în mînă, cu un fir care ducea tocmai pînă în colţ, unde se vedea aparatura electronică.

— Gata... s-a aranjat totul. Privi tulburat de la mine la fată. S-a

aranjat, Katya dragă. Cred că este totul pregătit pentru interviu.

M-am întors spre Conrad. Şi i-am spus:

— N-am prins decît un singur cuvînt în africaans, ieri, la curse, şi asta ar trebui să faci cîtă vreme dau eu interviul.

Conrad mă întrebă suspicios:

— Ce cuvînt?

— Voetsek, i-am răspuns pe loc.

Cei din jur izbucniră în rîs. Voetsek înseamnă cără-te naibii.

Hohotele lui Conrad se auziră în toată sala atunci cînd i se explică înţelesul cuvîntului.

— Dacă Evan ar vedea ce-i aici... chicoti el.

— Lasă-l naibii pe Evan, i-am sugerat ameninţător.

Conrad îl luă pe Roderick de braţ şi se îndepărtă cu el, făcînd schimb de glume.

Ochii mici ai Katyei străluceau.

— Şi cînd te gîndeşti că ieri, la aeroport, toţi te-au considerat un peşte rece...

I-am oferit un zîmbet politicos.

— Poate că eram obosit... Am observat carneţelul pe care-l strîngea în mînă. Tu ce fel de întrebări ai de gînd să-mi pui?

— Bănuiesc că sînt aceleaşi la care ai răspuns şi pînă acum. Dar zîmbetul de pe buzele ei nu-mi plăcea deloc.

— E totul aranjat, Katya, îi strigă un individ de lîngă echipamentul electronic. Cînd zici tu.

— Bine. Aruncă o privire spre carneţel şi apoi se uită la mine. Eram cam la trei paşi depărtare faţă de ea, cu paharul într-o mînă şi cu microfonul în cealaltă. Măsură distanţa din priviri cu capul lăsat pe un umăr, după care făcu doi paşi, aproape atingîndu-mă. Acum e mult mai bine. Este mult zgomot în fundal şi nu e bine să fim prea departe de microfon nici unul din noi. După cum arată e unul destul de vechi. Da, cred c-ar fi mai bine să-l ţin eu. Tu pari puţin stînjenit...

După ce mi-a luat microfonul din mînă, s-a întors şi a strigat

spre tehnicianul care aştepta lîngă echipamentul de înregistrare:

— Gata, Joe, dă-i drumul.

Joe conectă microfonul.

Katya s-a zguduit deodată toată, apoi a făcut un salt spectaculos prin aer, înainte să aterizeze pe podea.

Toţi cei prezenţi în sala de recepţie se întoarseră deodată, mai întîi uimiţi, apoi îngroziţi.

— Deconectaţi tot, am strigat. Deconectaţi toate echipamentele. În clipa asta.

Roderick a făcut doi paşi şi s-a aplecat peste Katya, cu mîinile întinse, gata s-o atingă. N-am stat să mă mai gîndesc şi l-am împins.

— Mai întîi pune-l pe Joe să deconecteze microfonul ăsta nenorocit, altfel te curentezi şi tu.

Joe, tehnicianul în chestiune se apropie în fugă, cu o expresie îngrozită pe chip.

— Am deconectat tot, ne zise. Gata, am scos tot din priză.

M-am gîndit atunci că din toţi cei care se adunaseră acolo, nu se putea să nu fie cineva care să nu ştie ce era de făcut. Dar nimeni nu făcea nici o mişcare, toată lumea stătea împietrită şi mă privea, de parcă ar fi fost normal ca eu să ştiu ce era de făcut, să mă comport precum eroii din filmele care erau atît de apreciate.

Dumnezeule, mi-am spus.

Era destul să mă uit la ei. Şi nu mai era nici o clipă de pierdut. Chiar nici una. Pentru că fata nu mai respira.

M-am lăsat în genunchi alături de ea şi i-am scos ochelarii. I-am desfăcut cămaşa la gît. I-am lăsat capul mult pe spate. Mi-am lipit gura de buzele ei şi am început să-i fac respiraţie artificială.

— Chemaţi un doctor, a strigat Roderick. Şi o ambulanţă... Cristoase... Repede... Repede...

Eu continuam să-i fac respiraţie gură la gură. Nu suflam foarte tare. Doar cu forţa propriei mele respiraţii. Dar în acelaşi ritm, făcîndu-i pieptul să se ridice şi să se coboare.

O descărcare electrică cu un voltaj ridicat poate opri inima.

I-am căutat pulsul la nivelul gîtului, dar n-am reuşit să simt nimic. Roderick a înțeles corect ce făceam şi i-a prins încheietura mîinii, dar nici acolo nu se simțeau bătăile inimii. Pe fața lui se citea limpede agonia. Katya era mult mai mult decît o simplă colegă pentru el.

Nu trecuseră nici două minute, dar pentru mine parcă se scurseseră deja două milenii. Roderick îşi lipi urechea de sînul stîng al Katyei. Eu am continuat să-i fac respirația artificială deşi, cu fiecare secundă care se scurgea, aveam tot mai mult sentimentul că era inutil, că fata murise. Pielea avea deja paloarea morții şi era foarte rece.

Roderick a auzit prima bătaie, înainte s-o fi simțit eu. I-am văzut pe chip bucuria. Pe artera pe care țineam eu degetele am simțit la început două tresăriri, apoi nişte mişcări spasmodice, neregulate, înainte ca inima să-şi reia bătăile normale, dătătoare de viață, puternice, ritmice.

Gura lui Roderick se strîmbase iar venele de la gît i se încordaseră din cauza efortului pe care-l făcea ca să nu plîngă. Dar lacrimile de uşurare alunecau deja pe obrajii lui, în vreme ce el încerca să le şteargă cu vîrfurile degetelor.

M-am prefăcut că n-am observat nimic, pentru c-am avut impresia că asta era ceea ce dorea. Dar, Dumnezeu să mă ierte, ştiam sigur că într-o bună zi aveam să copiez reacția lui, agonia pe care o simțea, într-un film. Un om, dacă este actor, ceea ce vede, ceea ce simte din partea altora, oricît de personale ar fi acele sentimente, în cele din urmă tot se foloseşte de ele.

Am simțit după aceea cum Katya a început să respire singură, inhalînd tot aerul care-mi mai rămăsese în plămîni. O senzație uluitoare.

M-am îndepărtat de ea, eliberîndu-i bărbia pe care o apăsasem ca să-i țin gura deschisă. Fata a continuat să respire, destul de superficial la început, apoi normal, regulat.

— Ar trebui s-o încălzim cumva, i-am spus lui Roderick. Avem

nevoie de cîteva pături.

Reporterul m-a privit ameţit.

— Da. Pături.

— Aduc eu cîteva, s-a oferit cineva, iar tăcerea din sală s-a spulberat din cauza murmurelor surescitate. Şocul de început se transformase într-un şoc al îngrijorării, apoi în şocul uşurării, moment în care toată lumea s-a repezit, pentru revitalizare, spre sticlele cu băutură.

L-am văzut pe Clifford Wenkins privind în jos spre femeia inconştientă. Chipul îi era gri, precum lutul şi ud din cauza transpiraţiei care ţîşnea din fiecare por. Dar, pentru prima oară de cînd îl ştiam, fusese redus la tăcere.

Şi Conrad se părea că rămăsese fără provizia obişnuită de „băiete dragă”. Dar mi-am dat seama că faţa lipsită de orice fel de expresie, aşa cum fusese cîtă vreme urmărise tot ce se întîmplase, nu era rezultatul şocului. El era absorbit de meseria lui, aşa cum, fusesem şi eu de a mea, văzînd electrocutarea în termeni de unghiuri de filmare, umbre bune pentru atmosfera vreunui film, culori care să aibă un impact cît mai mare. Oare cînd ajunge să fie un păcat spiritual folosirea agoniei altor oameni în folosul artei, m-am întrebat într-o doară.

Cineva veni spre noi cu cîteva pături, iar Roderick o înfăşură pe Katya cu ele şi-i puse şi o pernă sub cap.

M-am uitat la el cu atenţie apoi i-am zis:

— Să nu te aştepţi la prea multe atunci cînd o să se trezească. S-ar putea să fie extrem de derutată şi de confuză.

Încuviinţă din cap. Obrajii fetei se coloraseră uşor. Părea să fi scăpat cu bine. Momentul cel mai teribil trecuse.

Roderick şi-a ridicat deodată privirea spre mine, s-a mai uitat o clipă la ea şi din nou la mine. Primul gînd, lipsit de emoţii, prinsese deja rădăcini în mintea lui.

De parcă deodată ar fi avut o mare revelaţie, îmi zise:

— Eşti Edward Lincoln.

Atunci a apărut şi pentru el marea dilemă a conştiinţei: dacă să profite sau nu, din punct de vedere profesional, de accidentul aproape mortal al prietenei sale.

Am privit în jur, prin sală, iar el mi-a urmat exemplul. Nu mai rămăseseră decît cîţiva oameni pe acolo. L-am privit pe Roderick drept în ochi şi mi-am dat seama ce anume gîndea: colegii lui dăduseră fuga spre telefoane, iar de la Rand Daily Star nu era decît el.

Se mai uită o dată spre fată.

— Acum a scăpat de pericol, nu?

Am făcut un gest cu mîna, fără să-i răspund direct. Nu ştiam dacă scăpase sau nu. Am socotit că inima nu i se oprise mai mult de trei minute, drept care, cu puţin noroc, creierul nu suferise distrugeri prea mari. Dar ceea ce ştiam era doar ceea ce-mi mai aminteam dintr-un curs de prim ajutor pe care-l făcusem cu foarte multă vreme în urmă.

Ziaristul din Roderick cîştigă bătălia care se ducea în sufletul lui. Se ridică deodată şi îmi zise:

— Vrei să-mi faci o mare favoare...? Nu-i lăsa s-o ducă la spital sau în altă parte înainte să mă întorc.

— O să fac tot ce pot, i-am răspuns, iar el a dispărut din sală.

Joe, tehnicianul care se ocupase de echipamentul de înregistrare, tocmai strîngea firul de la microfonul defect, îl privi cu îndoială apoi îmi zise:

— E aşa de vechi încît nici măcar n-am ştiut că-l aveam pe aici. Îl privi din nou cu îndoială şi continuă: însă era chiar acolo, în cutie... Doamne, ce mult mi-aş dori să nu-l fi folosit. Mi s-a părut o cale mai rapidă să mă folosesc de el decît să aştept ca cei de la studio să-mi aducă un altul. Dar o să am grijă să nu mai pună nimeni mîna pe el. O să-l demontez şi o să-l arunc.

Conrad reveni lîngă mine şi privi spre Katya, care dădea semne de trezire. Pleoapele i se mişcară uşor. Am văzut-o cum se agita uşor pe sub pături.

Conrad îmi zise deodată:

— Cred că-ţi dai seama, băiete dragă, că cu cîteva clipe înainte de accident tu ţineai microfonul în mînă, nu?

— Da, i-am zis pe un ton neutru. Ştiu.

— Şi, continuă Conrad, cîţi oameni din toţi cei adunaţi aici au ştiut că singura speranţă pentru un electrocutat este respiraţia artificială, aplicată imediat?

L-am privit drept în ochi.

— Tu ştiai?

Conrad ofta.

— Eşti atît de cinic, băiete dragă. Dar nu, nu ştiam nici eu.

CAPITOLUL 6

Eu mă întorsesem la hotel cu o oră în urmă, după ce, împreună cu Conrad luasem un prînz uşor compus din sandvişuri şi bere într-un bar din apropiere. Katya fusese dusă la spital, însoţită de Roderick, în vreme ce ceilalţi ziarişti probabil că se năpustiseră deja asupra maşinilor de scris. Clifford Wenkins se evaporase la un moment dat din sală, dar, atunci cînd eu şi Conrad am plecat, l-am văzut la telefon, prins într-o conversaţie animată. Probabil că raporta totul celor de la Worldic. Mi-am ascuns un oftat de exasperare. Nu mai exista nici o singură şansă ca cineva să ignore toată păţania ca fiind neinteresantă.

Danilo a sosit la Stînca Iguanei la ora patru, într-un Triumph închiriat, o cămaşă purpurie desfăcută la gît şi veşnicul zîmbet de băiat bun.

Danilo continua să trăncănească în felul lui lejer în vreme ce străbăteam autostrada suspendată Sir de Villiers Graaf, darul domnului pentru locuitorii oraşului care scăpaseră astfel de traficul aglomerat, ridicîndu-l deasupra capetelor.

— Nici nu-mi pot imagina cum arăta Johannesburgul înainte să

fi fost construită autostrada asta, comentă Danilo. Încă mai au probleme în centru din cauza traficului aglomerat, cît despre parcare... trotuarele sînt practic de nestrăbătut din cauza maşinilor parcate pe ele...

— Să înţeleg că ai stat ceva vreme pe aici, nu?

— La naiba, nici vorbă, îmi zîmbi el. Doar cîteva zile. Dar am mai fost şi înainte, o dată, şi am constatat că după ce cauţi un loc de parcare mai bine de douăzeci de minute, în cele din urmă îţi laşi maşina cam la o jumătate de milă depărtare de locul în care vrei să ajungi.

Conducea maşina ca un adevărat expert pe ceea ce trebuia să fie pentru el partea greşită a şoselei.

— Greville stă pe aproape de Turffontein, continuă. Vom coborî de pe autostrada asta cît de curînd... pe semnul ăsta scria Extensia spre strada Eloff?

— Da, am confirmat eu.

— Grozav. Întoarse la primul colţ şi am părăsit Magistrala 1, trecînd cu viteză pe lîngă nişte terenuri de fotbal şi un patinoar.

— Ştiai că cei de aici numesc zona asta „Wembley”? mă întrebă Danilo. Iar ceva mai încolo este lacul Wemmer Pan, bun pentru canotaj. Tot acolo au şi o orgă de apă, care aruncă în aer jeturi de apă colorată în ritm cu muzica.

— Ai fost acolo?

— Nu... Greville mi-a povestit. Tot el mi-a mai spus că de acolo se pescuiesc mereu cadavre în plin proces de putrefacţie şi torsuri decapitate.

— Foarte frumos, am mormăit.

El mi-a zîmbit încîntat.

Înainte să ajungem la Turffontein am întors pe un drum lăturalnic care, după o sută de metri, s-a transformat într-un drum de ţară acoperit de praf.

— N-a mai plouat pe aici de vreo patru, cinci luni, îmi explică Danilo. E totul uscat.

Iarba era maronie şi foarte aspră, dar mă aşteptasem la aşa ceva. Am aflat cu surprindere de la Danilo că într-o lună, cînd începea sezonul ploilor şi zilele aveau să fie mai calde, toată zona avea să devină verde şi proaspătă.

— Mare păcat că n-o să mai fii pe aici ca să vezi tufişurile de jacaranda, îmi zise Danilo. Vor înflori peste tot.

— Tu le-ai văzut?

Băiatul ezită un moment.

— Păi, nu. Data trecută cînd am fost aici nu înfloriseră încă. Dar mi-a povestit Greville despre ele.

— Înţeleg, am rostit.

— Gata, am ajuns. Acolo stă Greville. Îmi arătă cu mîna, apoi întoarse maşina şi trecurăm printre nişte stîlpi de cărămidă pe o alee de pietriş în faţa unui grajd care părea transplantat din Anglia în locul acela.

Arknold se afla în curte, discutînd absorbit cu un african negru pe care ni-l prezentă drept Barty, şeful grajdului. Şeful grajdului lui Arknold părea la fel de dur ca şi el, un individ înalt şi solid, la vreo treizeci de ani, cu gît scurt şi gros şi ochi reci, la care zîmbetul nu ajungea. M-am gîndit atunci că era primul negru african pe care-l vedeam şi care părea cu totul lipsit de bunăvoinţă şi umor.

Cu toate astea, avea maniere frumoase şi mă salută cu politeţe, iar pe Danilo cu prietenie chiar, de parcă l-ar fi cunoscut de multă vreme. Arknold ne anunţă că totul era pregătit, aşa că am început să vizităm boxele.

Caii erau aidoma celor pe care-i văzusem deja la curse; parcă stăteau pe vîrful picioarelor, şi ceva mai îndesaţi decît caii din Anglia.

Caii Nerissei erau la fel cu ceilalţi din grajd. Arătau la fel de bine, aveau picioarele la fel de ferme şi ochii la fel de vioi. În plus, nu erau cu toţii cazaţi într-un singur loc, ci împrăştiaţi printre ceilalţi. Armăsarii într-un loc iar mînzele în altul. Totul era aşa cum trebuia, aşa cum ar fi fost şi în Anglia.

Băieţii de la grajd – argaţii – erau toţi foarte tineri şi fără excepţie negri. Ca şi confraţii lor din lumea întreagă erau extrem de mîndri de caii pe care-i îngrijeau, deşi mai simţeam şi altceva la ei. Mie îmi răspunseră cu zîmbete, pe Arknold îl salutară cu respect, iar faţă de Barty se arătară înspăimîntaţi.

Nu ştiam ce fel de putere avea asupra lor, şi nici nu am reuşit să aflu vreodată, dar în ochii lor am citit groaza atunci cînd l-au văzut pe Barty apropiindu-se. Nici un alt şef de grajd din Anglia nu ar fi putut să-şi strunească băieţii din subordine într-o asemenea manieră.

Mi-am amintit de mîna de fier cu care tatăl meu conducea grajdul de care răspundea.

Băieţii săreau să-i îndeplinească cererile, ucenicii nu-i ieşeau din cuvînt, nimeni nu pierdea vremea degeaba, dar nu ţineam minte să-i fi fost frică cuiva de el.

L-am privit pe Barty şi m-au trecut fiorii. Nici mie nu mi-ar fi plăcut să lucrez sub îndrumarea lui.

— Ăsta-i Întoarce Masa, tocmai ne spunea Arknold, conducîndu-ne spre boxa unui mînz murg. Unul din caii doamnei Cavasey. O să alerge la Gremiston sîmbătă.

— M-am gîndit să merg şi eu la Gremiston, i-am zis.

— Grozav, se entuziasmă Danilo.

Arknold dădu din cap reţinut şi îmi zise că va avea grijă să găsesc la poartă un permis de intrare gratuită.

Am intrat în boxă şi cîteva momente am admirat calul în vreme ce Arknold ne vorbea despre el, iar eu mă gîndeam ce anume aş fi putut spune la rîndul meu.

— Gît puternic, am comentat. Şi umeri mari, solizi. Cam seamănă puţin cu un şobolan, m-am gîndit, fără să rostesc ceva cu glas tare.

Arknold dădu neputincios din umeri.

— L-am dus în Natal, pentru sezonul de iarnă, laolaltă cu ceilalţi. Aproape toţi caii doamnei au fost acolo, pentru perioada de

trei luni de antrenament, aşa cum facem în fiecare an. Îi ţinem la Summerveld.

— Şi unde-i Summerveld? am întrebat.

— Nu unde ci ce este Summerveld, m-a corectat el. Este o zonă întinsă cu facilităţi moderne pentru mai bine de opt sute de cai, la Shongweni, aproape de Durban. Închiriem un bloc întreg din grajdurile lor pentru sezon. Au acolo tot ce este nevoie – piste de antrenament, restaurante, pensiuni pentru băieţi, totul. Tot acolo este şi şcoala de jochei şi ucenici.

— Dar nu a ajutat prea mult statul acolo, nu? am rostit cu simpatie.

— Am cîştigat cîteva curse cu ceilalţi, dar cu caii doamnei Cavasey... Mă rog, ca să fiu sincer, doamna are mulţi cai, şi faptul că nici unul nu merge bine... Reputaţia mea are foarte mult de suferit din cauza asta, înţelegeţi?

Înţelegeam, dar din punctul meu de vedere nu vorbise cu prea multă pasiune despre reputaţia lui.

— Mînzul ăsta, continuă el, lovindu-l uşor peste crupă, la început a părut făcut special pentru cursa din iunie, Hillis Memorial Plate... este cursa pentru cei mai buni mînji de doi ani... şi el a alergat cum l-ai văzut pe Chink la hipodrom, ieri. Primii cinci sute de metri s-a avîntat înfocat, apoi a terminat extenuat, printre ultimii, deşi aş fi putut jura că era în formă fizică perfectă.

Dădu din cap spre băiatul care ţinea capul calului, se întoarse şi ieşi din boxă. Ceva mai încolo am dat peste un alt cal al Nerissei, care stîrni o altă ploaie de comentarii neplăcute.

— Uite mînzul ăstălalt, Medic, ar fi trebuit să fie un adevărat campion. La un moment dat am crezut că va cîştiga cupa Natal Free Handicap, din iulie, dar în cele din urmă nici nu l-am mai trimis la Clairwood. Cele patru curse dinainte fuseseră absolut ruşinoase.

Am avut sentimentul că furia lui era pe jumătate sinceră. Ceea ce m-a nedumerit. Părea să fie sincer supărat că toţi caii Nerissei eşuaseră lamentabil, cu toate astea eram convins că nu numai că ştia

ce se petrecea, dar că el punea totul la cale.

Cu Barty după noi, am continuat inspecţia, iar după aceea, ne-am îndreptat spre casa lui Arknold, ca să bem ceva.

— Desigur, toţi caii doamnei Cavasey au intrat de acum în categoria mînjilor de trei ani, ne zise Arknold. Data la care se schimbă vîrsta la noi este 1 august, nu 1 ianuarie ca la voi.

— Da, am răspuns.

— Nu au loc curse prea grozave în timpul lui august. Nimic care să te intereseze cu adevărat, aşa aş zice.

— Mie mi-a părut totul foarte interesant, l-am contrazis pe loc. Vei continua să înscrii caii doamnei Cavasey în curse ca mînji de trei ani?

— Atîta vreme cît va continua să plătească antrenamentul lor, îmi răspunse întunecat la faţă:

— Şi dacă se hotărăşte să vîndă?

— Va obţine foarte puţini bani pe ei.

— Dacă-i va vinde, vei cumpăra vreunul dintre ei? l-am întrebat.

Nu-mi răspunse imediat, pentru că tocmai ne conducea spre biroul lui, o cameră pătrată, plină de hîrtii, cărţi despre cai, dulapuri şi scaune tari. Nimic care să-i facă pe eventualii vizitatori să se simtă bine acolo şi să stea mai mult decît ar fi fost necesar.

Am repetat întrebarea şi am primit o căutătură urîtă de la antrenor.

— Ascultă, domnule, se repezi la mine, nu-mi place deloc ceea ce insinuezi. Vrei să spui că pierd intenţionat cursele ca să pot cumpăra caii pe un preţ de nimic, ca după aceea să încep să cîştig cu ei şi să-i vînd pentru un profit considerabil? Asta-i ceea ce ai dorit Să insinuezi, domnule?

— N-am spus aşa ceva, am protestat cu o jumătate de gură.

— Dar la asta te-ai gîndit.

— Ei bine, am încuviinţat, trebuie să recunoaşteţi că nu e imposibil. Privit din afară, la modul obiectiv, nu se poate să nu fi gîndit la fel.

Deşi rămase mai departe încruntat, supărarea dispăru aproape cu totul. Eu aş fi vrut să ştiu mai bine dacă se supărase pentru că-l insultasem sau din cauză că mă apropiasem prea mult de adevăr.

Danilo, care se ţinuse după noi şi făcuse tot felul de comentarii idioate, încercă să-şi mai înseninează amicul.

— Haide, Greville, nu a vorbit serios.

Arknold îmi aruncă o privire acră.

— Ei haide, sînt convins că mătuşa Nerissa l-a pus să caute motivele pentru care caii ei nu fac mare brînză. Şi nici nu poţi să te superi pe ea, mai ales că bagă bani cu toptanul în nişte cai fără valoare, nu, Greville?

Arknold se prefăcu împăcat şi ne oferi ceva de băut. Danilo zîmbi uşurat după care ne spuse că nu se făcea să ne certăm.

Eu am sorbit din pahar şi i-am studiat pe cei doi. Băiatul de aur şi bărbatul de vîrstă mijlocie cu expresie posacă. Amîndoi băură şi apoi se întoarseră să se uite la mine peste marginea paharelor.

Eu însă nu puteam citi nimic pe chipurile şi în sufletele lor.

Cînd m-am întors la Stînca Iguanei am văzut că-mi sosise o scrisoare. Am citi-o la mine în cameră, în faţa ferestrelor care dădeau spre grădini şi spre terenurile de tenis. Lumina începuse să pălească şi avea să dispară curînd, dar scrisul energic, de mînă, era uşor de citit:

Dragă domnule Lincoln,

Am primit o telegramă din partea Nerissei Cavesey prin care mă ruga să te invit la cină. Eu şi soţia mea vom fi încîntaţi să-ţi fim gazde pe timpul vizitei pe care o faci aici, dacă vei accepta ospitalitatea noastră.

Nerissa este sora cumnatei mele, Portia, care a murit recent, şi o bună prietenă a noastră. Am explicat toate astea pentru că domnul Clifford Wenkins, de la Worldic Cinemas, cel care m-a informat unde anume staţi, a insistat asupra faptului că nu sînteţi de acord cu asemenea invitaţii.

Al dumneavoastră sincer, Quentin van Huren."

În spatele acelor fraze extrem de politicoase simţeam iritarea omului care se apucase să scrie acel răvaş. Se părea că eu nu eram singurul gata să-şi calce pe inimă de dragul Nerissei. În plus, Clifford Wenkins, care nu-şi înţelesese prea bine atribuţiile, nu îmbunătăţise deloc situaţia.

M-am îndreptat spre telefonul de pe noptieră şi am cerut să mi se facă legătura la numărul înscris pe hîrtie, alături de adresă.

La apelul meu a răspuns un glas de negru care mi-a zis că va trebui să vadă mai întîi dacă domnul van Huren era acasă.

Domnul van Huren decise că pentru mine era acasă.

— Am sunat ca să vă mulţumesc pentru scrisoare, i-am zis. Şi ca să vă spun că mi-ar face mare plăcere să accept invitaţia la cină în timpul şederii mele aici. Mi-am zis că şi eu puteam fi la fel de superpoliticos.

Glasul individului era la fel ca şi scrisul, ferm şi rezervat.

— Perfect. Nu părea să fie tocmai bucuros. Este întotdeauna o plăcere s-o serveşti pe Nerissa.

— Da, am fost şi eu de acord.

Între noi s-a lăsat tăcerea. Conversaţia părea să se fi împotmolit definitiv.

Am încercat să-i dau un mic brînci.

— Voi mai sta aici de miercuri încă o săptămînă.

— Înţeleg. Da. Eu însă săptămînă viitoare voi fi plecat, şi pentru sîmbătă şi duminică avem deja alte obligaţii...

— În acest caz nu are rost să vă faceţi probleme, i-am zis.

Omul îşi drese glasul zgomotos.

— Cred, îmi zise cu îndoială în glas, că mîine aveţi probabil alte obligaţii, dar dacă nu... Sau chiar în seara asta? Casa mea nu este prea departe de Stînca Iguanei... dar desigur, sînteţi probabil ocupat.

M-am gîndit imediat că a doua zi dimineaţa toate ziarele aveau să publice întîmplarea cu iubita lui Roderick Hodge. Pînă seara, doamna van Huren avea probabil să umple casa cu tot felul de

oameni veniţi să mă admire, ceea ce nu-mi convenea deloc. În plus, a doua zi trebuia să iau cina cu Conrad, deşi aş fi putut renunţa la ea la nevoie.

În cele din urmă am răspuns:

— Dacă nu vi se pare prea obositor, atunci voi veni chiar în această seară.

— Foarte bine. Pe la ora opt? Voi trimite maşina după dumneata.

Am pus receptorul în furcă regretînd deja că mă angajasem la aşa ceva, ştiind că entuziasmul lui era la fel de rece ca o budincă de orez veche de două zile. Oricum alternativa nu era cu nimic mai plăcută, pentru că, fie cinam la restaurantul hotelului, şi toată lumea se holba la mine, fie mîncam în cameră, dorindu-mi să fiu acasă, cu Charlie.

Casa la care am ajuns cu maşina lui van Huren era mare, veche şi striga bogăţie începînd de la primele trepte de marmură.

Holul era foarte mare, cu acoperişul undeva foarte departe deasupra capului, ornat pe la colţuri cu coloane zvelte şi arcade graţioase. Din punctul meu de vedere semăna cu o piaţetă din Italia, doar că avea un acoperiş deasupra.

În hol, din spatele unei uşi ascunse de două coloane, ieşiră la iveală un bărbat şi o femeie.

— Eu sînt Quentin van Huren, se prezentă el. Iar aceasta este soţia mea, Vivi.

— Îmi pare bine să vă cunosc, le-am spus politicos şi le-am strîns mîinile.

Urmă un scurt moment de blocaj.

— Mda... ei bine, îmi zise el, ridicînd din umeri. Mai bine ai intra în salon.

I-am urmat în încăperea din care ieşiseră. În lumina puternică de acolo, l-am putut vedea pe Quentin van Huren ca pe un individ serios, un om bogat, cu acea aură a oamenilor cu experienţă şi autoritate. Cum seriozitatea şi profesionalismul erau două calităţi

pe care le apreciam, eram pregătit să-l plac mai mult decît era el gata să mă agreeze pe mine.

Soţia lui, Vivi, nu-i semăna deloc, foarte elegantă, dar în nici un caz nu făcea parte din aceiaşi categorie din punct de vedere intelectual.

— Domnule Lincoln, luaţi loc. Sîntem foarte mulţumiţi că ai putut veni. Nerissa este o foarte bună prietenă a noastră... îmi zise ea.

Din punctul meu de vedere, deşi manierele îi erau perfecte, ochii îi trădau răceala. Tonul sec nu se asorta deloc cu acele cuvinte calde.

— Whisky? mă întrebă van Huren.

— Mulţumesc, i-am răspuns.

Din păcate, m-am ales cu un pahar plin cu apă, aromată cu un degetar din băutura promisă.

— Tare mi-e teamă că nu am văzut nici unul dintre filmele dumitale, mă informă van Huren, fără să arate vreo părere de rău, în vreme ce soţia lui se grăbi să adauge, încercînd să mai dreagă busuiocul:

— Adevărul este că mergem doar foarte rar la cinematograf.

— Foarte înţelept, am rostit fără nici o inflexiune, făcîndu-i să se întrebe ce anume am vrut să spun de fapt.

Adevărul era că mi se părea mult mai uşor să am de-a face cu oameni care preferau să-mi reteze din nas decît cu linguşitorii care mă înconjurau de obicei. Faţă de snobi şi răuvoitori nu simţeam nici un fel de obligaţie.

M-am aşezat pe canapeaua tapiţată cu brocard auriu şi am sorbit din băutura chioară.

— Nerissa v-a anunţat cumva că este... bolnavă? am întrebat.

Cei doi soţi tocmai se instalau pe fotolii fără grabă. Van Huren era cu o pernă în braţe şi se întorsese în fotoliu ca s-o aşeze într-o poziţie cît mai comodă, drept care, îmi răspunse peste umăr:

— Ne-a scris cu puţin timp în urmă. Ne-a spus că are ceva pe la glande.

— E pe moarte, le-am trîntit-o eu, primind din partea lor prima reacţie sinceră. Au încetat să se mai gîndească la mine şi la Nerissa. Ci la ei. Şocul şi regretul de pe feţele lor erau autentice.

Van Huren rămăsese cu perna în mînă.

— Eşti sigur? întrebă.

Am dat din cap.

— Mi-a spus chiar ea. Mai are de trăit o lună sau două, atît i-au mai dat doctorii.

— Nu se poate, suflă Vivi, lăsînd deoparte manierele.

— Nu-mi vine să cred, exclamă van Huren. Era mereu aşa de plină de viaţă. Aşa de veselă. Cu o energie de nestăvilit.

Eu mi-am amintit de Nerissa aşa cum era ultima oară cînd am văzut-o, fără vlagă şi energie.

— Îşi face griji din cauza cailor ei de cursă, am continuat. Cei pe care i-a moştenit de la Portia.

Nici unul dintre ei nu era gata să se gîndească la cai. Van Huren scutură din cap şi-şi aşeză perna la spate, după care rămase cu privirile aţintite într-un punct din tavan. Era un bărbat bine clădit, de vreo cincizeci de ani, cu păr ondulat şi înspicat cu fire albe. Văzut din profil, nasul i se curba chiar de sus dar se oprea dintr-o dată deasupra buzelor, fără să dea impresia că era prea coroiat. Gura îi era fermă, cu buze pline, frumos conturate, mîinile îi erau îngrijite, cu unghiile frumos tăiate, iar costumul de un gri închis era croit impecabil.

Uşa dinspre hol se deschise deodată şi în salon dădură năvală un băiat şi o fată care semănau remarcabil de bine. El, de vreo douăzeci de ani, avea aerul cuiva care, deşi se revoltase, nu găsise curajul necesar ca să părăsească palatul familiei. Ea, de vreo cincisprezece ani, avea franchețea necomplicată a cuiva care încă nu se gîndise la vreun fel de rebeliune.

— Oh, scuze, rosti imediat fata. Nu am ştiut că avem vreun invitat la cină. Traversă salonul, îmbrăcată într-o pereche de blugi şi un tricou de un galben pal, în vreme ce fratele mai mare venea în

urmă, îmbrăcat cam la fel.

Van Huren mi-i prezentă.

— Acesta este fiul meu, Jonathan, iar ea este Sally, fiica noastră...

M-am ridicat să strîng mîna fetei, gest care a amuzat-o.

— Pe onoarea mea, mi-a zis, nu ţi-a spus nimeni pînă acum ce bine semeni cu Edward Lincoln?

— Ba da, am rîs eu. Mai ales că eu sînt acela.

— Cine eşti?

— Edward Lincoln.

— Singur că da, mi-a pufnit ea în faţă după care s-a decis să se uite mai bine la mine. Doamne, a mormăit după aceea. Sfinte, chiar tu eşti. Apoi mă privi cu îndoială, de parcă s-ar fi temut să nu-mi bat joc de ea. Chiar eşti Edward Lincoln?

Atunci interveni tatăl ei.

— Domnul Lincoln este un bun prieten al doamnei Cavasey...

— Mătuşa Nerissa! Sigur că da. Ne-a spus la un moment dat că te cunoaşte foarte bine... E aşa de scumpă, nu crezi?

— Aşa este, am încuviinţat, aşezîndu-mă la loc.

Jonathan mă privea neimpresionat.

— Nu merg niciodată să văd genul de filme în care joci dumneata, mi-a zis morocănos.

Eu m-am mulţumit să zîmbesc numai, fără să comentez. Era genul de remarcă insultătoare de care mă loveam în fiecare săptămînă iar experienţa mă învăţase că cel mai bine era să nu răspund deloc la asemenea provocări.

— Eu le-am văzut aproape pe toate, sări Sally. Chiar tu erai cel care călărea pe calul ăla în „Spionaj în toată ţara“, aşa cum scria pe afiş?

Am încuviinţat din cap.

Fătuca mă privi cu o oarecare îndoială.

— Nu ţi-ar fi fost mai uşor pe un cal mai obişnuit, nu pe unul de curse?

Am pufnit în rîs.

— Ei bine, nu. În scenariu scria că trebuia să călăresc un cal cu gura foarte sensibilă, însă am primit unul cu o gură de fier.

— Sally se pricepe foarte bine la cai, rosti mama ei deodată. A cîştigat cu poneiul ei la Concursul de Paşte.

— La Rojedda Reef, adăugă Sally.

Numele acela nu însemna nimic pentru mine. Deşi ceilalţi credeau că eram la curent cu el. Mă priveau în tăcere, dar, în cele din urmă, Jonathan a fost cel care mi-a explicat cu un aer de superioritate:

— Este numele minei noastre de aur.

— Serios? N-am ştiut că aveţi şi o mină de aur. O spusesem pe acelaşi ton pe care-l folosiseră şi ei atunci cînd mă informaseră că nu văzuseră nici un film de-al meu. Quentin van Huren l-a auzit imediat, pentru că s-a întors să mă privească cu atenţie.

— Da, a rosti îngîndurat, susţinîndu-mi privirea. Înţeleg. Buzele îi tresăriră, încercînd să se opună unui zîmbet. N-ai vrea să vizitezi una? Să vezi ce se întîmplă acolo?

După expresiile cam uluite care apărură pe chipurile membrilor familiei, mi-am dat seama că invitaţia lui fusese echivalentul acceptului meu pentru o conferinţă de presă.

— Mi-ar face mare plăcere, l-am asigurat. Pe cuvînt că da.

— O s-o pornesc spre Welcom luni dimineaţa, mi-a explicat. Acesta este oraşul la marginea căruia se află Rojedda... Voi sta acolo toată săptămîna dar, dacă vrei să vii luni cu mine, te poţi întoarce seara cu acelaşi avion.

I-am spus că de abia aşteptam.

Pînă la sfîrşitul cinei relaţiile dintre van Huren şi Lincoln au progresat aşa de mult încît trei dintre membrii familiei au acceptat să meargă sîmbătă la Gremiston ca să vadă caii Nerissei alergînd. Jonathan a declarat că avea alte lucruri mai importante de făcut.

— Cum ar fi? se interesă Sally.

Jonathan nu a ştiut prea bine ce să-i răspundă.

CAPITOLUL 7

Vineri s-a dovedit a fi o zi fastă pentru ştiri. Rareori era presa invitată să participe în direct la un asemenea spectacol, şi povestea cu Katya era pe prima pagină a multor ziare.

Unul dintre ele a sugerat la început că totul fusese numai o şmecherie publicitară, ca după cîteva paragrafe să nege insinuarea de la început.

În vreme ce citeam articolul m-am întrebat cîţi oameni aveau să creadă tocmai acest lucru. De asemenea m-am mai întrebat, amintindu-mi de zîmbetul enigmatic al Katyei, dacă nu cumva fusese ceva special aranjat, chiar de ea. De ea şi de Roderick.

Dar nu eram convins că ar fi fost gata să-şi rişte viaţa. Asta dacă ştia că îşi risca vaţa.

Am luat şi Rand Daily Star ca să văd ce articol scoseseră ei din informaţiile furnizate de Roderick şi am descoperit cu mirare că el însuşi scrisese articolul. Chiar sub titlu stătea scris mare: „De la martorul nostru ocular, Roderick Hodge“. Articolul nu făcea altceva decît să susţină ceea ce-mi spusese şi Conrad că, dacă n-ar fi fost Katya care să-mi ia microfonul din mînă, eu aş fi fost cel electrocutat.

M-am întrebat cît de mult şi-ar fi dorit Roderick să mă fi văzut pe mine pe podea în locul iubitei lui. Mai ales că în acest caz articolul ar fi fost mult mai interesant.

Cu un zîmbet strîmb am terminat articolul în care se spunea la sfîrşit că fata fusese reţinută la spital peste noapte şi că starea ei era bună.

Am pus deoparte ziarele şi cîtă vreme m-am ras şi am făcut un duş, am ajuns la două concluzii. Prima: ceea ce făcusem nu fusese deloc excepţional şi nu meritase atîta publicitate. A doua: cît de greu îmi va fi să-i explic Nerissei că nu puteam să-i ofer altceva decît nişte intuiţii care nu puteau fi susţinute de nici o dovadă.

Am coborît la recepţie şi am întrebat de unde puteam închiria un cal şi unde puteam călări în voie, dacă era posibil, în afara oraşului. Omul de serviciu de la birou mi-a spus că nu era nici o problemă şi pe la jumătatea dimineţii mă aflam la douăzeci şi cinci de mile la nord de Johannesburg, pe un drum de ţară, călare pe, un cal de curse ieşit la pensie, care văzuse şi zile mai bune. Am inspirat încîntat aerul dulce al Africii, simţindu-mă liber ca pasărea cerului. Cei de la care închiriasem calul insistaseră cu blîndeţe să-l trimită pe grăjdarul lor să mă însoţească, pe motiv că eu nu cunoşteam bine drumurile şi aş fi putut să mă rătăcesc. Cum individul nu vorbea deloc bine engleza, iar eu nu aveam habar de bantu, am considerat că era un tovarăş de călătorie extrem de plăcut. George, acesta era numele lui, era mărunţel, călărea excelent şi avea un zîmbet în formă de banană.

La un moment dat am ajuns la o răscruce pe marginea căreia am dat peste o tarabă încărcată de portocale, ananas şi alte fructe tropicale, în spatele căreia stătea un individ zîmbăreţ.

— Naartijes, mi-a zis George arătînd spre tarabă.

I-am făcut semn că nu pricepeam ce spunea. Cîteodată meseria de actor are foloasele ei.

— Naartijes, a repetat George, descălecînd şi conducîndu-şi calul spre tarabă.

Aşa am priceput că George voia să cumpere ceva, drept care l-am strigat şi i-am întins o bancnotă de cinci ranzi. George mi-a zîmbit, a negociat rapid cu vînzătorul şi s-a întors cu o pungă imensă de naartijes, doi ananaşi copţi şi o mare parte din bani.

După acea am pornit mai departe la drum, apoi la prînz am descălecat şi ne-am aşezat la umbră ca să mîncăm cîte un ananas de căciulă şi puiul rece pe care-l luasem de la hotel. Ne-am răcorit cu sucul de mere rece şi acrişor pe care-l adusese George de la grajd. După aceea am descoperit că misterioasele naartijes nu erau altceva decît un soi de mandarine ceva mai mari, cu pete verzi pe coajă şi cu un gust de neuitat.

George a mîncat la zece metri de mine. Deşi i-am făcut semn să se apropie, m-a refuzat politicos.

După-amiaza ne-am întors la pas la grajd. Cei de acolo mi-au cerut zece ranzi pentru cal, deşi, din punctul meu de vedere, ziua pe care o petrecusem valora de o sută de ori mai mult.

Lui George i-am dat cinci ranzi pentru osteneala lui, deşi patronii mi-au şoptit după aceea că era mult prea mult.

Băiatul, cu un zîmbet larg pe buze, mi-a întins punga cu restul de naartijes, după care mi-am luat rămas bun de la toţi, gîndindu-mă ce bine ar fi fost ca viaţa în general să fie aşa de liniştită, de paşnică şi de simplă.

Pe drumul de întoarcere m-am gîndit că dacă viaţa ar fi fost aşa, atunci probabil că m-aş fi plictisit de moarte.

Conrad ajunsese înaintea mea la Stînca Iguanei.

Mi-a ieşit înainte în hol şi s-a uitat mirat la mine, neînţelegînd de ce eram aşa de prăfuit şi de transpirat, cu punga de naartijes în mînă.

— Ce Doamne iartă-mă ai mai făcut, băiete dragă?

— Am călărit.

— Ce păcat că n-am avut camera la mine, s-a plîns imediat. Ce imagine... tu, aşa cum stăteai acolo, ca un bandit, cu spatele la lumină... şi portocalele astea... trebuie neapărat să băgăm imaginea asta în următorul film pe care o să-l facem împreună, nu se poate să irosim ceva aşa de frumos...

— Ai venit mai devreme, l-am întrerupt deodată.

— M-am gîndit că puteam la fel de bine să aştept şi aici decît în altă parte.

— Atunci vino sus cu mine cît mă schimb.

A venit sus cu mine şi, cu instinctul lui infailibil, s-a aşezat pe cel mai confortabil fotoliu.

— Ia o naartijes, l-am invitat.

— Aş prefera un Martini, băiete dragă.

— Atunci comandă-ţi unul.

A sunat pentru băutura care a venit imediat ce am intrat eu la duş. Cînd am revenit în cameră doar în chiloţi, l-am găsit cu paharul de Martini într-o mînă, cu un trabuc cît toate zilele în cealaltă, învăluit în fum. Tocmai se uita la teancul de ziare de pe masă, deşi, în cele din urmă, nu se atinse de nici unul dintre ele.

— Le-am citit pe toate, îmi zise. Cum ţi se pare să fii erou în realitate?

— Termină cu tîmpeniile. Ce e aşa de eroic la acordarea primului ajutor?

El a zîmbit şi a schimbat subiectul.

— Spune-mi şi mie, ce naiba te-a apucat să vii tocmai aici la o premieră, după ce ani de zile ai refuzat categoric să-ţi arăţi mutra în afara ecranului?

— De fapt am venit ca să văd nişte cai, i-am răspuns, şi i-am explicat cum stăteau lucrurile cu rugămintea Nerissei.

— Ei bine, băiete dragă, acum, desigur, apariția ta aici are o logică. Bun, ai descoperit ce nu merge?

Am ridicat din umeri.

— Nu prea. Şi nici nu văd cum aş putea. Am pescuit dintr-un sertar o cămaşă curată pe care am îmbrăcat-o imediat. Mîine mă duc la cursele de la Gremiston şi o să încerc să fiu foarte atent, dar mă îndoiesc că cineva ar putea aduce vreo dovadă împotriva lui Greville Arknold. Mi-am pus şosete şi o pereche de pantaloni de un albastru întunecat, iar la final şi o pereche de pantofi comozi. Ce căutaţi aici tu şi cu Evan?

— Facem un film. Ce altceva?

— Ce film?

— O aiureală despre elefanţi, pe care Evan vrea s-o facă cu orice chip. Era deja aranjat totul înainte să se implice în filmul tău şi cum ne-am prelungit şederea în Spania, am venit aici cu întîrziere. Acum ar fi trebuit să fi fost deja în Pracul Kruger.

Eu m-am apucat să-mi perii părul.

— Cine joacă rolul principal?

— Drix Goddard.

L-am privit pe Conrad peste umăr.

El mi-a zîmbit sardonic.

— E precum ceara în mîinile lui Evan, băiete dragă. Se gudură pe lîngă regizori ca un căţel.

— Bravo vouă.

— Păcat că-i aşa de smintit. Dacă nu-i spune cineva la fiecare cinci minute ce grozav e, atunci crede că toată lumea îl urăşte.

— E şi el cu voi?

— Nu, slavă Domnului. Ar fi trebuit, dar s-a decis să vină cu restul echipei după ce eu şi cu Evan vom hotărî unde vom filma totul.

Am pus deoparte peria şi mi-am pus ceasul la mînă, iar cheile, mărunţişul şi batista albă în buzunarul de la pantaloni.

— Cît ai stat în Anglia ai văzut pelicula cu scena din deşert? m-a întrebat Conrad.

— Nu, am răspuns. Evan n-a considerat necesar să mă invite la vizionări.

— Tipic. Luă o gură bună de Martini şi privi la scrumul care se adunase în vîrful trabucului imens. Apoi rosti: A ieşit foarte bine.

— Ar fi fost cazul. Am repetat-o de atîtea ori.

Conrad a zîmbit fără să se uite la mine.

— N-o să-ţi placă filmul cînd va fi gata.

După o scurtă pauză, cînd am văzut că n-avea de gînd să continue, am întrebat:

— De ce nu?

— Pentru că acolo este ceva mai presus de simpla actorie. Tăcu iar, cîntărindu-şi cu grijă cuvintele. Chiar şi pentru un ochi expert ca al meu, suferinţa pe care ai arătat-o în scena aia e cutremurătoare.

Eu n-am comentat. Ceea ce l-a făcut să se uite spre mine.

— De obicei nu dezvălui prea mult din ceea ce gîndeşti şi simţi, nu? Ei bine, băiete dragă, de data asta... de data asta...

Am strîns din buze. Ştiam ce făcusem. Şi am ştiut chiar în timp ce o făceam. Am sperat numai ca nimeni să nu fie atît de receptiv şi să observe.

— Criticii vor vedea ce ai văzut şi tu? am întrebat.

Mi-a zîmbit destul de strîmb.

— Nici nu se poate altfel, nu? Mai ales cei mai buni dintre ei.

Am privit nemulţumit spre covor. Necazul cu o interpretare prea bună, mai ales cînd era vorba de emoţii care trebuiau să răscolească publicul, însemna să te arăţi aproape gol. Nu din punct de vedere corporal, ci să-i laşi pe alţii să-ţi citească în suflet.

Unui om retras ca mine nu-i venise prea uşor să arate ce puteam oferi cu adevărat, iar dacă un actor nu poate să se dezvăluie cu totul, nu va ajunge niciodată unul cu adevărat mare.

Eu nu eram un mare actor. Eram competent şi popular, dar, dacă nu făceam pasul decisiv expunîndu-mă cu totul în faţa publicului, dînd întreaga măsură a talentului meu, nu aveam să fiu niciodată cu adevărat mare.

Adevărul era că dorisem numai să-i fac în ciudă lui Evan. Pentru că există întotdeauna un punct în care nici un regizor, oricît de mare ar fi el, nu poate să-şi mai asume creditul pentru performanţa unui actor, iar eu trecusem cu mult peste acel punct.

— La ce te gîndeşti? mă întrebă Conrad.

— Tocmai m-am hotărît ca pe viitor să mă ţin doar de filme de aventuri aşa cum am făcut şi în trecut.

— Eşti un laş, băiete dragă.

— Da.

Conrad îşi scutură trabucul în scrumiera de alături.

— Nimeni nu va fi satisfăcut dacă vei proceda aşa.

— Ba sigur că vor fi mulţumiţi.

— Aha, mormăi scuturînd din cap. Nimeni nu se va mulţumi cu puţin după ce vor vedea cît ai de oferit.

— Mai bine n-ai mai bea atîta Martini, i-am răspuns. Îţi dă tot felul de idei proaste.

Am traversat camera, mi-am luat haina şi mi-am băgat în buzunarul interior portofelul şi agenda.

— Hai să coborîm la bar, am spus.

Conrad s-a ridicat supus din fotoliu.

— Ascultă, băiete dragă, n-ai să poţi fugi o veşnicie de tine însuţi.

— Nu sînt omul la care te gîndeşti tu.

— Ba da, băiete dragă, chiar eşti, îmi răspunse Conrad.

A doua zi, la Greminston, nu numai că am găsit la poartă biletul promis de Arknold ci şi un oficial al curselor, care mă aştepta, cu un permis de liberă trecere, gata să mă ducă să iau prînzul cu preşedintele Clubului de Curse.

L-am lăsat să mă conducă şi în cele din urmă, am ajuns în salonul încăpător al restaurantului aferent clubului, unde deja mîncau peste o sută de persoane.

La masa de lîngă uşă am observat că era aşezată întreaga familie van Huren, inclusiv Jonathan care privea posomorît în jur. Cînd m-au văzut intrînd, van Huren în persoană s-a ridicat ca să mă întîmpine.

— Domnule Klugvoigt, faceţi cunoştinţă cu Edward Lincoln, m-a prezentat individului aşezat în capul mesei. A adăugat apoi spre mine: Domnul Klugvoigt este preşedintele clubului.

Klugvoigt s-a ridicat, ne-am strîns mîinile, după care mi-a indicat scaunul din stînga sa şi ne-am aşezat cu toţii la masă.

Vivi van Huren, cu o pălărie verde pe cap stătea la stînga preşedintelui, avîndu-l alături pe soţul ei. Sally van Huren era în stînga mea şi alături de ea stătea fratele ei. Cu toţii păreau să-l cunoască bine pe Klugvoigt, şi, ca personalitate, individul avea multe în comun cu van Huren: acelaşi aer de bogăţie şi prosperitate, aceiaşi încredere în sine, aceiaşi corpolenţă şi agerime a minţii.

Imediat după preliminariile de rigoare şi după politeţurile de început (ce părere aveam de ţara lor şi cum mă simţeam la Stînca

Iguanei, cel mai bun hotel din zonă), conversaţia a revenit la ceea ce interesa pe toată lumea acolo. Caii.

Familia van Huren avea un cal de patru ani care ieşise al treilea în cursa pentru Cupa de Aur Dunlop, dar îl lăsaseră să mai respire în voie în răstimpul acelor luni în care nu erau curse prea importante. Klugvoigt pe de altă parte era proprietarul unui mînz de doi ani care urma să alerge în acea după-amiază, deşi nu se aştepta mare lucru din partea lui.

Am reuşit să întorc discuţia spre caii Nerissei fără prea multă greutate, iar de acolo la Greville Arknold, întrebînd într-o doară cum era privit de comunitatea hipodromului în general, ca antrenor şi ca om.

Nici van Huren şi nici Klugvoigt nu erau genul de oameni care să spună direct ce anume gîndeau. Jonathan a fost cel care a scos la iveală adevărul.

— Este un nemernic prost crescut, cu mîini la fel de grele ca un lingou de aur.

— Ar trebui să-i spun şi Nerissei cînd o să mă întorc acasă.

— Mătuşa Portia a susţinut mereu că are un stil anume cînd vine vorba de cai, îl apără Sally.

— Sigur că da, comentă Jonathan. Bieţii de ei sînt speriaţi de moarte de nemernicul ăsta.

Van Huren se uită urît la băiat, deşi în ochi îi strălucea amuzamentul, şi schimbă subiectul cu aerul cuiva care ştie că e mai bine să se ferească de orice fel de acuzaţii de calomnie.

— Ştii, Link, Clifford Wenkins ne-a sunat ieri ca să ne ofere bilete la premiera ta. Părea amuzat. Eu mă bucuram că în fine se mai înmuiase puţin şi renunţase la acel „domnule” nesuferit. Dacă o ţineam tot aşa, în cîteva ceasuri avea să mă invite să-i spun Quentin. Se pare că regreta că s-a purtat aşa de rece cu mine cînd i-am cerut adresa ta.

— Mai degrabă a aflat cine eşti, încuviinţă Klugvoigt care părea să ştie ceva în plus faţă de noi.

— Nu e decît un film de aventuri, i-am prevenit. S-ar putea să nu vă placă.

Van Huren mi-a oferit un zîmbet sarcastic.

— Aşa cei puţin n-o să mai poţi să mă acuzi că strîmb din nas pentru ceva ce n-am văzut.

I-am răspuns la zîmbet. Am constatat că-l plăceam tot mai mult pe fratele cumnatului Nerissei.

Am terminat de mîncat şi am ieşit în lojă ca să vedem prima cursă. Am observat că jocheii îşi conduceau deja caii spre linia de start, drept care, Vivi şi Sally s-au grăbit spre agenţiile de pariuri.

— Amicul Wenkins zicea că o să vină şi el la curse, îmi zise van Huren.

— Doamne ai milă! am suflat, în vreme ce el chicotea încîntat.

Arknold, încă în padocul de prezentare, tocmai îşi sălta jocheul în şa.

— Cît de greu este un lingou de aur? am întrebat deodată.

Van Huren îmi urmări privirea.

— De obicei are în jur de patruzeci de kilograme. Le poţi ridica la fel de uşor ca pe un jocheu de patruzeci de kilograme.

Danilo era chiar lîngă gardul padocului, privind cu atenţie la calul lui Arknold. Cînd acesta plecă spre linia de start, ridică privirea, ne observă şi veni direct la noi.

— Bună, Link. Te căutam. Ce-ai zice de o bere?

— Quentin, am rostit cu emfază – cînd te gîndeşti că nu trecuseră cîteva ceasuri, ci numai vreo zece minute –, acesta este Danilo Cavesey, nepotul Nerissei. Danilo, fă cunoştinţă cu Quentin van Huren, a cărui cumnată, Portia van Huren, era sora Nerissei.

— Sfinte Sisoie, murmură Danilo, care-l privea pe van Huren cu ochii cît cepele.

— Dumnezeule! îi scăpă şi lui van Huren. Nici măcar n-am ştiut că are vreun nepot.

— Probabil din cauză că am cam dispărut din viaţa ei cînd aveam vreo şase ani, explică Danilo. Am revăzut-o iar de-abia vara

asta, cînd am venit în vacanţă în Anglia din State.

Van Huren ne mărturisi că pe soţul Nerissei nu-l văzuse decît de vreo două ori şi că nu-l cunoscuse niciodată pe fratele acestuia, tatăl lui Danilo.

Danilo mărturisi la rîndul său că nu o cunoscuse deloc pe Portia.

Cei doi continuară să discute despre arborele genealogic al familiei încă o bună bucată de vreme, părînd să se înţeleagă perfect.

— Ca să vezi ce mică-i lumea, rosti Danilo la final, foarte mulţumit de ceea ce aflase. Nu este de-a dreptul senzaţional?

Cînd Vivi, Sally şi Jonathan reveniră lîngă noi după cursă şi făcură cunoştinţă cu Danilo, exuberanţa lor păru să dea pe dinafară.

— Deci este un fel de văr cu noi, exclamă Sally în cele din urmă. Nu-i aşa că-i excelent?

Pînă şi Jonathan părea încîntat de gîndul de a-l primi pe băiatul de aur în familie şi în cele din urmă, amîndoi se retraseră într-un colţ ca să discute de ale lor. Însă pe Danilo l-am văzut la un moment dat privindu-mă peste umăr şi expresia de pe chipul lui era cu mult mai matură decît s-ar fi aşteptat cineva, plină de duritate.

— Ce băiat simpatic, îmi zise Vivi.

— Nerissa pare să ţină foarte mult la el, am încuviinţat eu.

— Ar trebui să-l invităm la noi cît mai stă aici, nu eşti de acord, Quentin? Oh, ia te uită, vezi cine e acolo? Doamne, e chiar Janet Frankenloots... n-am mai văzut-o de nici nu mai ştiu cînd. Link, te rog să mă scuzi acum... Pălăria verde şi mare se îndepărtă de noi, apropiindu-se de prietena de multă vreme pierdută.

S-a dovedit că van Huren avusese mare dreptate în privinţa lui Clifford Wenkins. Era şi el la curse. Ca să spun că directorul de distribuţie s-a apropiat la fel de direct ca Danilo ar fi o mare minciună. Mai întîi străbătu cale lungă, dîndu-ne ocol pe departe, ca în cele din urmă să apară alături de mine mai umed ca niciodată.

— Hei... Link, mă bucur să te văd... iar dumneavoastră trebuie să fiţi domnul van Huren, nu? Mă bucur să vă cunosc... domnule.

Dădu mîna cu van Huren, care, dintr-o îndelungată deprindere

izbuti să se abţină să nu-şi şteargă palma de pantaloni după aceea.

— Şi acum... Link. Am încercat de cîteva ori să te contactez... adică... se pare că nu te-am prins cînd erai acasă... ştii, aşa că m-am gîndit... vreau să spun, am fost sigur că te găsesc aici.

Am aşteptat să spună ce avea de zis, deşi răbdarea cu care fusesem înzestrat de la natură ajunsese la limita de jos. În cele din urmă Clifford reuşi să scoată din buzunarul de la piept mai multe foi de hîrtie.

— Bun, acum am vrea... mă rog, Worldic a aranjat... ei bine... dacă tot ai făcut conferinţa de presă... vor acum să mergi... ia să vedem... este un concurs de frumuseţe la care să fii arbitru... e miercurea viitoare, pentru Miss Johannesburg... şi, ei bine... invitat de onoare la Clubul Cinema al Doamnelor, joi... iar vineri la recepţia dată de o organizaţie de caritate care este şi sponsorul nostru pentru premieră... adică Bow-Miouw, care fabrică mîncare pentru animale... şi mai e şi... sîmbătă... de deschis oficial... expoziţia de case moderne... toate astea înseamnă o publicitate excelentă şi... să vezi...

— Nu, i-am zis tăios. Vezi să nu-ţi pierzi cumpătul tocmai aici, mi-am zis cu severitate, încercînd din răsputeri să rămîn calm şi politicos.

— Păi, insistă Wenkins, fără să vadă nici un pericol. Noi... ăăă... adică Worldic crede că... adică, ar fi cazul să cooperezi...

— I-auzi! am sărit eu. Apoi am tăcut cît am numărat pînă la zece şi de abia după aceea am continuat: De ce crezi tu că nu am lăsat ca Worldic să plătească cheltuielile? De ce crezi că plătesc totul din buzunar?

Clifford părea extrem de nefericit. Probabil că Worldic făcea presiuni serioase asupra lui, dar eu rezistam oricărei propuneri.

Am văzut cum pe frunte îi apăreau broboane mari de transpiraţie.

— Da, dar... începu el şi se înecă. Ei bine... mă aştept să... vreau să spun că... organizaţiile astea sînt gata să ofere... adică... să

plătească nişte onorarii...

M-am trezit numărînd iar pînă la zece. Am închis ochii şi după ce am terminat cu număratul i-am deschis iar. Apoi am răspuns numai după ce am fost sigur că nu aveam să urlu la individ.

— Domnule Wenkins, poţi să-i anunţi pe cei de la Worldic că nu am de gînd să accept nici una dintre aceste invitaţii. De fapt, nu voi merge decît la premieră şi la recepţia simplă de dinainte sau de după, aşa cum am stabilit de la bun început.

— Dar... le-am spus deja tuturor că vei merge.

— Ştii foarte bine că agentul meu ţi-a cerut chiar din capul locului să nu aranjezi nimic de genul ăsta.

— Da, dar Worldic a spus că... adică...

În iad cu Worldic, mi-am zis. Însă cu glas tare am rostit numai:

— Nu am de gînd să particip la nimic din tot ce mi-ai înşirat.

— Dar nu poţi... să-i dezamăgeşti pe toţii... nu acum... nu vor mai merge la filmele tale dacă tu nu te duci atunci cînd... noi... ei bine... am promis că mergi.

— Va trebui să le explici că m-ai angajat fără ca mai întîi să stai de vorbă şi cu mine.

— Celor de la Worldic n-o să le placă deloc...

— N-o să le placă pentru că pierd nişte onorarii grase, asta-i tot. Dar este numai vina lor. Dacă au crezut c-or să mă determine să merg la toate aiurelile astea şantajîndu-mă, ei bine, s-au înşelat.

Clifford Wenkins mă privea speriat iar van Huren se uita la mine curios şi atunci mi-am dat seama că, în pofida eforturilor, îmi arătam furia pe faţă.

Mi s-a făcut milă de Clifford Wenkins, însă nu m-am lăsat convins.

— N-ai decît să le spui celor de la Worldic că nici nu voi fi în Johannesburg săptămîna viitoare. Şi mai transmite-le că, dacă ar fi avut vreun pic de bun simţ şi ar fi discutat mai întîi cu mine, atunci ar fi ştiut că voi fi plecat în altă parte pînă la premieră.

Clifford îşi înghiţi nodul din gît, mai nefericit ca niciodată.

— Mi-au zis că trebuie să te conving...

— Îmi pare rău.

— S-ar putea să fiu dat afară...

— Nu o fac nici chiar pentru tine, domnule Wenkins. Nici nu voi fi aici.

Mi-a aruncat o privire de cîine bătut care nu m-a impresionat prea tare apoi, fără un alt cuvînt, s-a răsucit pe călcîie şi a plecat, îndesîndu-şi hîrtiile la loc în buzunar.

Van Huren întoarse capul ca să se uite mai bine la mine.

— De ce l-ai refuzat? mă întrebă. Nu am simţit că mă învinovăţea cu ceva, ci părea numai sincer interesat.

Am inspirat adînc şi am reuşit să zîmbesc în ciuda faptului că eram încă iritat.

— Nu fac niciodată aşa ceva... concursuri de frumuseţe, prînzuri oficiale şi alte asemenea aiureli.

— Am înţeles. Dar de ce nu?

— Nu am atîta vlagă în mine.

— Mi se pare că eşti destul de solid ca să rezişti.

Am zîmbit şi am scuturat din cap. Nu ar fi avut rost să-i spun că nu-mi plăcea să fiu admirat şi devorat, iar intimitatea călcată în picioare. Sau că orice fel de compliment îmi producea silă. Mă simţeam cu adevărat bine numai dacă filmul în care jucam reuşea să strîngă încasări serioase.

— Şi unde o să fii plecat săptămîna viitoare? se interesă el.

— Africa e mare, i-am răspuns, iar el a izbucnit în rîs.

Ne-am îndreptat spre padoc ca să admirăm caii ce se pregăteau pentru următoarea cursă şi am identificat numărul opt drept mînza Nerissei, Lebona.

— Mie mi se pare că arată foarte bine, comentă van Huren.

— Va începe cursa perfect, am încuviinţat. Şi va alerga excelent primele trei sferturi de pistă. După care va obosi deodată şi va termina ultima, clătinîndu-se pe picioare de epuizare.

Van Huren mă privea uluit.

— Vorbeşti de parcă ai ştii ce anume se petrece.

— E numai o bănuială. L-am văzut pe Chink alergînd aşa miercuri, în Johannesburg.

— Crezi că aleargă toţi la fel?

— Fişele lor confirmă treaba asta.

— Şi ce ai de gînd să-i spui Nerissei?

Am dat din umeri.

— Nu ştiu. Probabil să-şi schimbe antrenorul.

În cele din urmă ne-am înapoiat în lojă şi am urmărit-o pe Lebona alergînd aşa cum am prezis. Cum van Huren nu părea prea grăbit să-mi dea papucii în favoarea unei persoane mai interesante, am fost bucuros să-l însoţesc la restaurant ca să bem ceva împreună.

Pentru prima oară de cînd sosisem, soarele mi se părea cu adevărat fierbinte. Nu adia nici fir de vînt şi toate doamnele din jur începuseră să-şi scoată hainele.

Van Huren însă a oftat atunci cînd am pomenit de vremea bună.

— Mie cel mai mult îmi place iarna, mi-a mărturisit. Cînd este rece, uscat şi însorit. Verile sînt umede şi mult prea fierbinţi, chiar şi aici, pe înălţimi.

— Cred că toată lumea îşi închipuie că în Africa de Sud e teribil de cald.

— Da, aşa şi este. Dacă cobori pînă aproape de nivelul mării, poate să fie înăbuşitor de cald, chiar şi în această perioadă.

În clipa aceea, pe masa noastră au căzut din senin umbrele a doi bărbaţi. Am ridicat privirea.

Am dat peste doi bărbaţi pe care-i cunoşteam mai bine decît mi-aş fi dorit. Conrad şi Evan Pentelow.

Am făcut prezentările de rigoare iar cei doi s-au aşezat alături de noi. Conrad era acelaşi dintotdeauna, copleşindu-ne cu tipicul „băiete dragă”, iar Evan, – cu părul la fel de ciufulit, ne privea cu ochi aprinşi de pasiune.

După politeţurile obligatorii de început, Evan m-a atacat direct:

— Sper că acum n-o să mai ai obrazul să refuzi să mai apari la

premiera mea, „Omul din maşină”, nu?

— Văd că ţi-ai însuşit filmul cu totul, i-am zis destul de calm. Numai că nu e numai al tău.

— Numele meu va fi primul pe generic, insistă el cu agresivitate.

— Înainte de al meu?

Pe toate afişele filmelor lui Evan, numele lui apărea întotdeauna primul, scris cu litere mari, ca după aceea să fie titlul filmului şi de abia la coadă numele actorilor, scrise mic, înghesuite unele în altele. Din punctul meu de vedere era piraterie curată.

Evan se încruntă spre mine şi am dedus de aici că verificase contractul meu, aşa cum o făcusem şi eu de altfel şi aflase că impresarul nu făcuse niciun fel de greşeli în privinţa spaţiului în care urma să-mi apară numele.

— Înaintea celuilalt regizor, răspunse morocănos.

Bănuiam că era destul de corect. Deşi regizase mai puţin de un sfert de film, forma lui finală i se datora în întregime.

Van Huren urmărea discuţia noastră cu amuzament şi curiozitate.

— Deci e adevărat că e foarte important locul în care apare numele actorului sau al regizorului, nu?

— Depinde, am zîmbit eu, cine pe cine înjunghie pe la spate.

Cum Evan nu avea deloc simţul umorului, nu se amuză deloc. Începu să vorbească despre filmul pe care urma să-l facă acolo.

— Este o alegorie... fiecare scenă jucată de oameni este echilibrată de una în care apar elefanţii. La început ei ar fi trebuit să fie băieţii buni, dar am aflat cîteva chestii noi despre elefanţi. Ştiai că sînt cu mult mai primejdioşi pentru om decît oricare alt animal din Africa? Ştiai că în afară de vînătorii de fildeş, nu există vreun prădător pe măsura lor? Cum în parcul Kruger n-au voie căutătorii de fildeş, elefanţii s-au înmulţit peste măsură? Numărul creşte cu o mie pe an, ceea ce înseamnă că în zece ani nici un alt animal n-o să mai aibă loc de ei şi că probabil parcul nu va mai avea nici un copac,

din cauză că-i dezrădăcinează?

Evan, ca de obicei, vorbea cu pasiune, fără să mai lase şi pe altcineva să scoată un sunet.

— Ştiai, continuă, că elefanţilor nu le plac volkswagenurile? Mă refer la cele mici. Se ştie că elefanţii atacă doar foarte rar maşinile, dar se pare că au ceva cu volkswagenurile.

Van Huren zîmbi neconvins ceea ce-l făcu pe Evan să se avînte mai departe cu pasiune sporită.

— Este adevărat. S-ar putea să încorporez chestia asta în film.

— S-ar putea să fie interesant, a rostit Conrad cu acreală. Ar trebui să lăsăm o maşină ca momeală să vedem ce se petrece.

Van Huren se întoarse spre mine cu o expresie de regret pe chip.

— Păcat că nu poţi merge şi tu acolo, Link. Tot voiai să pleci undeva, şi sînt sigur că ţi-ar fi plăcut. Animalele din rezervaţie sînt ultimele rămase în Africa, iar parcul este mare, deschis şi destul de sălbatic. Din păcate rezervările de acolo se fac cu cîteva luni înainte.

Nu credeam că Evan ar fi dorit să mă aibă pe aproape, dar, spre marea mea uimire, l-am auzit spunînd încet:

— Ei bine, s-a nimerit că făcusem o rezervare pentru Drix Goddard, care trebuia să vină cu noi. Nu am anulat-o... deci există un pat liber, dacă ai chef să vii cu noi.

L-am privit mirat pe Conrad, însă nu am găsit nici un indiciu pe chipul lui.

Dacă n-ar fi fost Evan, probabil că aş fi sărit în sus de bucurie, dar chiar şi aşa, mai bine cu el decît să am parte de programul lui Clifford Wenkins. Şi dacă nu mergeam în parcul Kruger, care mi se părea extrem de interesant, atunci unde în altă parte?

— Mi-ar face mare plăcere, am răspuns. Mulţumesc.

CAPITOLUL 8

Danilo îşi făcu apariţia în restaurant flancat de cei doi sateliţi

van Huren. Sally nu mai aşteptă să mai facă cunoştinţă cu Evan sau Conrad. Se asigură că nu întrerupea pe nimeni la jumătatea frazei după care se adresă direct tatălui ei:

— I-am spus lui Danilo că îl iei pe Link luni la mina de aur, şi ar vrea să ştie dacă poate să meargă şi el.

Danilo părea oarecum stînjenit că dorinţa lui fusese exprimată în asemenea termeni, dar, după o scurtă ezitare, van Huren răspunse:

— Desigur, Danilo, dacă te interesează şi îţi face plăcere.

— Mină de aur? interveni Evan, accentuînd cuvintele.

— Afacerea familiei, explică van Huren, după care începu să facă prezentările de rigoare.

— Ar putea fi un material excelent pentru un film... o mină de aur... așa ceva aș putea folosi și eu într-o bună zi. Evan îl privi ţintă pe van Huren care se trezi în situaţia de a alege între a ceda în faţa lui, sau de a fi de-a dreptul nepoliticos. Pînă la urmă van Huren se lăsă convins.

— De ce nu vii şi dumneata cu noi, dacă te interesează?

Evan nu-i dădu ocazia de a-şi retracta invitaţia şi îl băgă la socoteală şi pe Conrad. După plecarea lor şi a celor trei tineri la agenţiile de pariuri, m-am scuzat faţă de van Huren pentru că fusese obligat să-şi extindă atît de mult generozitatea. El scutură din cap.

— Nu-i nici o nenorocire. Rareori permitem prea mulţi vizitatori în mină, pentru că asta ar încetini sau ar opri producţia, dar fiind vorba numai de patru persoane, se poate aranja o vizită fără să întrerupem lucrul, mai ales că sînt sigur că sînteţi cu toţii oameni de bun-simţ.

Pînă la finele după-amiezii numărul turiştilor mai crescu cu unul, atunci cînd Roderick Hodge îşi făcu apariţia la Germiston. Acesta, cum află de expediţia organizată, se duse la van Huren şi-l imploră să-l ia şi pe el, ca să poată scrie un articol pentru revista lui, Rand Daily Star.

Eu aş fi zis că minele de aur reprezentau un subiect răsuflat la

Johannesburg, dar Roderick era extrem de convingător. M-am trezit cu el alături în vreme ce-l urmăream pe Întoarce Masa în padocul de prezentare. Danilo şi toată familia van Huren plecaseră să ia ceaiul în compania preşedintelui clubului, o masă peste care eu preferam să sar, iar Conrad şi Evan erau ceva mai departe, acostaţi de Clifford cel veşnic transpirat. Roderick mi-a atins deodată braţul şi a rostit încet:

— Link?

M-am întors şi am privit la chipul care îşi pierduse orice urmă de tinereţe.

— Ce mai face Katya? am întrebat.

— E bine. Remarcabil de bine.

I-am spus că mă bucuram pentru ea, după care l-am întrebat dacă venea deseori la curse.

— Nu, de fapt am venit aici pentru tine. Am încercat la hotel dar cei de acolo mi-au spus că eşti la curse...

— Ca să vezi, am murmurat nemulţumit.

— Ei bine, roşi el stînjenit, aş putea spune că am acolo o sursă. Care mă informează la nevoie.

Înţelegeam prea bine. Peste tot în lume exista o mică armată de oameni care informa presa şi obţinea alte favoruri în schimb, portarii de la hoteluri, hamalii din gări, portarii şi infirmierii din spitale, şi oricine se afla pe aproape de saloanele VIP de la aeroporturi.

— Stau în partea asta a oraşului aşa că m-am gîndit că mai bine trec direct pe aici.

— E foarte frumos afară, am comentat eu aiurea.

— Da... Ascultă, am primit un telefon de la Joe... tipul care se ocupa de echipamentul audio de la Randfontein House.

— Da, mi-l amintesc, i-am zis.

— Mi-a spus că a demontat microfonul şi că nu a găsit nimic în neregulă cu el. Dar că firul exterior al cablului coaxial era conectat la învelişul de metal, deşi...

— Stai, l-am întrerupt fără menajamente. Ce e acela un cablu coaxial?

— Nu ştii? Este un cablu electric din două sîrme, una din ele este la mijloc, ca un fel de miez iar cealaltă se înfăşoară în jurul ei. Cablurile aeriene de televiziune sînt coaxiale... poţi să-ţi dai seama după capete, atunci cînd le conectezi la televizor.

— Aha, da, am mormăit. Da, am priceput.

— Joe mi-a spus că a descoperit că firul de împămîntare şi firul conductor fuseseră conectate unul în locul celuilalt la mufa casetofonului pe care-l folosea pentru Katya. Mi-a mai spus că oamenii sînt întotdeauna avertizaţi de pericolele unei asemenea montări defectuoase, dar degeaba. De aceea curentul a trecut direct în carcasa microfonului şi, prin cel care-l ţinea în acel moment, s-a scurs în pămînt.

M-am gîndit o clipă.

— Atunci nu ar fi trebuit şi casetofonul să fie încărcat de electricitate?

El a clipit nedumerit apoi mi-a răspuns:

— Ba da. Joe spune că sigur aşa era pe dinăuntru. Dar nimeni nu s-ar fi putut electrocuta atingîndu-l. Carcasa casetofonului era de plastic, la fel şi butoanele, iar Joe avea în picioare pantofi cu tălpi de cauciuc, pe care-i poartă mereu, ca măsură de precauţie.

— Dar nu se poate să nu fi folosit şi înainte casetofonul ăla, am protestat imediat.

— El zice că nu. Că s-a folosit de el doar pentru că cel de la studio nu mergea cum trebuia. Nu ştie nici al cui era, şi că nimeni nu l-a reclamat nici pînă acum.

Arknold îşi săltă jocheul în şa în vreme ce restul cailor se pregăteau de cursă.

— Cred c-a fost numai un ghinion şi atît, am rostit.

— Aşa crede şi Joe, încuviinţă el. În glas însă se simţea şi o notă de îndoială şi, atunci cînd m-am întors să-l privesc mai bine, a continuat: Ei bine... mi-e cam greu s-o spun, dar Joe se întreba dacă

nu cumva a fost o şmecherie pentru mai multă publicitate care a mers cam prea departe. Mi-a spus că l-a tot văzut pe Clifford Wenkins învîrtindu-se pe lîngă echipamentul electronic cînd ai dat primul interviu, şi că în fond şi la urma urmei ai avut parte de o presă excelentă cu accidentul Katyei...

— Sînt de acord că este ceva oribil, i-am răspuns vesel. Consideră-mă de-a dreptul scandalizat. Şi gîndeşte-te că şi eu m-am întrebat acelaşi lucru, dar în legătură cu tine şi cu Katya.

Roderick mă privi la început cu ochii cît cepele. Apoi se relaxă şi-mi zîmbi.

— În regulă, rosti în final. Deci niciunul dintre noi n-a pus la cale aşa ceva. Ce zici de Clifford?

— Tu-l cunoşti mai bine decît mine, i-am răspuns. Dar deşi pare să-şi fi vîndut sufletul celor de la Worldic, nu mi s-a părut omul care să aibă curajul sau inteligenţa necesară ca să facă aşa ceva.

— L-ai cam intimidat, observă Roderick. De obicei nu e chiar aşa de împiedicat.

Ceva mai departe de noi l-am zărit pe Danilo, care se uita la mînzul Nerissei cu un zîmbet mulţumit pe buze.

M-am gîndit că dacă ar şti că e pe cale să moştenească toţi caii în curînd, atunci ar da dovadă de nelinişte.

Arknold se apropie de el şi, laolaltă, urcară la tribună ca să urmărească cursa.

Eu şi Roderick am pornit-o agale în urma lor. Am privit apoi cum Întoarce Masa a pornit în cursă cu mare viteză, şi-a epuizat energia cu cîteva sute de metri înainte de sosire şi a terminat-o sfîrşită.

Arknold, înjurînd în barbă şi arătînd ca un nor de furtună, se izbi de mine atunci cînd o porni spre boxe ca să discute cu jocheul.

Cînd m-a lovit, m-a privi supărat şi a murmurat:

— E prea mult, domnule. E mult prea mult. E un mînz tare bun, care ar fi trebuit să cîştige la o milă în faţa celorlalte mîrţoage. După aceea s-a închis în el ca într-o carapace, a trecut pe lîngă mine şi apoi

s-a pierdut în mulţime.

— Asta ce-a mai fost? m-a întrebat Roderick după aceea. Din fericire, mi-am amintit la timp cine era şi unde lucra, drept care am refuzat să-i mai spun ceva.

— Habar nu am, am răspuns, prefăcîndu-mă nedumerit. Expresia sceptică de pe chipul reporterului mi-a spus că nici el nu uitase ce meserie aveam eu.

Am coborît împreună din tribune. Eu mă gîndeam ce mai puteam face pentru Nerissa şi am ajuns la concluzia că Klugvoigt era singurul care mă putea ajuta.

Ca atare l-am depus pe Roderick la masa de la barul alăturat unde discutau aprins Evan şi Conrad şi m-am retras tocmai cînd el începuse să expună în faţa celor doi teoriile lui Joe cu privire la cablul coaxial.

Preşedintele era în loja lui particulară, înconjurat de tot felul de cucoane cu pălării pe cap. Cînd m-a văzut învîrtindu-mă pe acolo mi-a făcut semn să intru şi mi-a pus în mînă un pahar cu whisky amestecat cu apă.

— Cum îţi merge? m-a întrebat. Sper că ai cîştigat şi n-ai pierdut.

— Nu, în nici un caz n-am pierdut, am zîmbit eu.

— Care este următorul pe care l-ai alege?

— Mai întîi să-i văd în padoc şi după aceea vă spun.

— Înţelept bărbat, a rîs el.

Eu admiram facilităţile.

— Boxele cailor par noi, am comentat.

— Au fost construite de curînd, încuviinţă el. Aveam mare nevoie de ele.

— Şi camera de cîntărire... de afară pare foarte confortabilă.

— Aşa şi este, dragul meu prieten. Deodată îi veni o idee. Ai vrea s-o vezi şi pe dinăuntru?

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, i-am zis cu căldură în glas şi am făcut o mişcare care spunea că sînt gata să

merg acolo, înainte să-şi uite promisiunea. După cîteva momente ne-am lăsat băuturile neterminate pe o masă de alături şi am pornit la pas de plimbare spre clădirea administrativă care adăpostea camerele de cîntărire şi vestiarele la parter şi birourile hipodromului la etaj.

Întreaga clădire era modernă şi confortabilă, departe de suratele ei din Anglia. La început am intrat într-un fel de salon foarte mare, mobilat cu fotolii, scaune şi măsuţe de cafea unde proprietarii şi antrenorii puteau discuta în linişte şi confort despre performanţele cailor, dar Klugvoigt nu s-a oprit acolo ci m-a condus mai departe.

În cele din urmă am dat peste încăperile pe care le împărţeau jocheii, ce cuprindeau vestiarele mari dotate cu dulapuri încăpătoare, o saună, duşurile, camera de cîntărire şi un mic salon de odihnă dotat cu canapele îmbrăcate în piele şi fotolii largi (în locul unor bănci tari de lemn, cum erau în Anglia).

Omul pe care sperasem să-l întîlnesc era întins pe o canapea. Îi ştiam numele din programul curselor din ziua aceea, K.L. Fahrden. Jocheul lui Greville Arknold.

I-am spus lui Klugvoigt că m-ar interesa să discut puţin cu el iar el a încuviinţat pe loc, spunîndu-mi că şi el dorea să discute cu cineva în salonul din faţă.

Fahrden, ca toţi jocheii, era un bărbat slab, cu oase fine şi fără nici un pic de grăsime între ele şi piele. Individul s-a mai înseninat un pic atunci cînd Klugvoigt m-a prezentat, dar s-a întunecat iar la faţă cînd i-am pus că veneam din partea doamnei Cavasey.

— Nu puteţi să daţi vina pe mine pentru că mînjii ei aleargă aşa de prost, se apără imediat.

— Nici vorbă de aşa ceva, i-am zis cu răbdare. Am vrut numai să întreb cum ţi s-au părut ţie, personal, ca să-i transmit doamnei Cavasey ce mi-ai spus.

— Aşa deci. Se gîndi o clipă apoi începu: Ce pot să spun, cum încaleci par să fie în formă. Apoi la începutul cursei se arată focoşi, gata să alerge. Însă după aceea mai că-ţi vine să-i iei tu în cîrcă,

înainte să-şi da sufletul. Dacă forţezi puţin nota, te temi să nu-i omori.

— Sînt sigur că te-ai gîndit mult la ei, am continuat eu. Ce crezi că nu e în regulă cu ei?

Jocheul îşi feri privirea.

— Habar n-am, răspunse.

— Nu se poate să n-ai o teorie, am insistat.

— Aceiaşi pe care o ai şi dumneata şi oricare altul, mărturisi el. Nu spun nimic mai mult de atît.

— Aha... Dar ce părere ai de grăjdarul şef al lui Arknold?

— Barty? Marea brută. N-aş putea spune că m-am gîndit adesea la el. Însă n-aş vrea să mă întîlnesc cu el pe întuneric pe o alee dosnică, dacă la asta te referi.

Nu la asta mă referisem, dar am lăsat-o moartă. L-am întrebat în schimb cum se împăca cu Danilo.

— Un băiat foarte drăguţ, îmi răspunse, pe un ton prietenos. Se interesează îndeaproape de caii lui Arknold, dar, desigur, ţinînd cont cîţi dintre ei aparţin mătuşii lui, mi se pare normal.

— L-ai cunoscut cînd a trecut pe aici data trecută?

— Sigur. A stat într-un hotel din Summerveldt cîteva săptămîni. Un tip pe cinste. Întotdeauna gata să rîdă la o glumă bună. Atunci mi-a spus că tocmai îşi vizitase mătuşa care era o tipă de comitet. A fost singura rază de veselie pe aici de cînd caii au început să alerge aşa de prost.

— Şi asta cînd s-a întîmplat? am întrebat cu simpatie în glas.

— Oho, păi pe la începutul lui iunie. De atunci au avut loc tot felul de investigaţii posibile. Teste de doping, veterinari, tot.

— Arknold este un om pentru care să-ţi facă plăcere să lucrezi?

L-am văzut cum se închidea în el dintr-o dată.

— Da, mai mult decît merită postul ăsta ca să spun altfel.

L-am găsit pe Klugvoigt în salonul din faţă, i-am mulţumit şi am plecat cu el spre padocul de prezentare. Cineva l-a reţinut pe drum

aşa că am plecat mai departe de unul singur, pînă în cealaltă parte a padocului, urcînd apoi în tribune. De acolo puteam vedea tot hipodromul.

În acea zonă, distrîndu-se, discutînd, făcînd schimb de informaţii şi savurînd băuturi răcoritoare erau Danilo şi Arknold, Conrad şi Evan, Roderick şi Clifford Wenkins plus Quentin, Vivi, Jonathan şi Sally van Huren.

Cum am ajuns la hotel am cerut o convorbire cu Charlie, pentru care am primit legătura fix la ora zece, duminică dimineaţa.

Ne auzeam unul pe celălalt perfect, de parcă ne-am fi aflat la doar zece mile depărtare unul de celălalt şi nu la zece mii.

Charlie mi-a spus că se bucura foarte mult că o sunasem şi că nu fusesem eu cel electrocutat. Da, îmi zise mai departe, şi în ziarele de acasă apăruse povestea şi că unul sau două dintre ele insinuaseră că fusese totul aranjat pentru o mai mare publicitate.

N-a fost deloc aşa, i-am zis. Lasă că-ţi povestesc eu tot cînd ajung acasă. Ce fac cei mici?

— Foarte bine. Chris spune acum că vrea să se facă astronaut iar Libby a învăţat să spună „bazin” cînd vrea să intre în apă.

— E grozav, am răspuns, referindu-mă la Libby iar Charlie a fost de acord cu mine. Mi-e tare dor de tine, i-am zis degajat iar ea mi-a răspuns cu aceiaşi lipsă de pasiune:

— Parcă ai plecat de acasă de un an nu numai de patru zile.

— Vin înapoi imediat după premieră, am promis. Însă înainte de asta o să arunc o privire la o mină de aur şi apoi voi sta cîteva zile la Parcul Naţional Kruger.

— Nemernic norocos ce eşti.

— După ce copiii încep şcoala o să mergem într-o mică vacanţă, numai noi doi, i-am promis.

— Vezi să nu uiţi.

— Alege tu unde să mergem. Poţi să începi chiar de acum.

— Bine, răspunse ea calmă, deşi mie mi s-a părut extrem de

mulţumită.

— Auzi... de fapt am sunat pentru caii Nerissei.

— Ai descoperit ce se întîmplă cu ei?

— Nu ştiu, am răspuns. Dar între timp mi-a venit o idee cataclismică. Adevărul este că nu am cum să fiu sigur dacă teoria mea e bună sau nu decît dacă mă poţi ajuta tu de acolo, din Anglia.

— Spune-mi ce să fac, m-a invitat ea.

— Vreau să arunci o privire la testamentul Nerissei.

— Aha, rosti ea nemulţumită. Şi cum naiba fac eu treaba asta?

— De ce n-o întrebi direct. Nu ştiu cum să aduci vorba, dar, dacă spui că s-a amuzat cît l-a redactat, atunci s-ar putea să să-i placă să şi discute despre el.

— Mda, bine, şi la ce anume vrei să mă uit dacă mi-l lasă pe mînă?

— Vreau să ştiu sigur dacă în afară de cai, vrea să-i lase şi restul moştenirii lui Danilo.

— Bine, acceptă ea cu îndoială. Este chiar aşa de important?

— Da şi nu, am răspuns rîzînd. Tînărul Danilo este în clipa asta aici, în Africa de Sud.

— Serios? s-a mirat ea. Nerissa nu ne-a spus nimic.

— Nu cred că Nerissa ştie, am zis eu. Am început să i-l descriu pe Danilo şi Arknold, după care i-am explicat cum toţi caii pierdeau în acelaşi fel.

— Eu am impresia că antrenorul e de vină, că-i împiedică cumva să alerge, comentă ea.

— Da. Şi eu m-am gîndit tot la aşa ceva la început. Dar acum... ei bine; cred că de vină e puştiul din california, Danilo al nostru.

— Dar nu se poate, obiectă ea. Ce naiba ar avea de cîştigat?

— Mai scapă de taxele pe moştenire, i-am răspuns.

După un moment de pauză Charlie îmi zise cu îndoială în glas:

— Nu se poate să vorbeşti serios.

— Ba da. Oricum, este numai o teorie. Dar nu pot s-o dovedesc.

— Nu văd de ce...

— Încearcă să-ţi imaginezi că atunci cînd Danilo s-a dus prima oară s-o vadă pe Nerissa la începutul verii, prima lor întîlnire după o asemenea despărţire lungă, ea i-a spus că suferă de boala lui Hodgkin. Era destul ca el să ia la mînă o enciclopedie medicală... ca să afle că este o boală fatală.

— Doamne, am auzit-o oftînd. Da, continuă.

— Nerissa l-a plăcut foarte mult, am zis eu mai departe. Ei bine, nu-i de mirare, este un om extrem de plăcut, din multe puncte de vedere. Să presupunem că după aceea Nerissa s-a hotărît deodată şi i-a spus că vrea să-i lase caii şi eventual ceva bani.

— Cam multe presupuneri.

— Da, am acceptat eu. Vrei s-o întrebi pe Nerissa? Întreb-o dacă i-a spus lui Danilo de ce boală suferă, şi dacă i-a destăinuit ce are de gînd să-i lase.

— Dar, dragă, va fi foarte supărată să afle că s-a înşelat în privinţa lui. Charlie părea teribil de necăjită. Era aşa de mulţumită că avea cui să-i lase moştenirea, spuse ea.

— Tu fă-o numai să trăncănească despre asta, descoase-o cu discreţie. Sînt de acord că nu e bine s-o necăjim. Poate chiar ar fi mai bine să-l lăsăm pe Danilo în pace. De fapt, la asta m-am gîndit toată noaptea. Individul a furat-o de banii pe care i-ar fi putut cîştiga din premii. Oare cît de tare ar deranja-o treaba asta?

— S-ar putea să rîdă, ca şi tine, adineauri. S-ar putea să conchidă că este o idee strălucită.

— Da... Desigur, a escrocat şi publicul de aici, din Africa de Sud, pe cei care au făcut pariuri, dar bănuiesc că asta este treaba autorităţilor de la curse ce să facă şi cum dacă îl vor prinde vreodată.

— Ce te face să crezi că e vorba de Danilo?

— Nu am nici o dovadă, m-am plîns frustrat. Teoria mea se bazează pe cîteva remarci întîmplătoare şi impresii, nu pe fapte concrete. Ei bine... În primul rînd Danilo a fost pe lîngă cai, atunci cînd au început să alerge aşa de rău. Jocheul lor mi-a zis că Danilo a

mai fost în Africa şi atunci, la începutul lui iunie, a stat cam o jumătate de lună, iar asta înseamnă că a venit imediat după ce a plecat de la Nerissa, mai ales că le-a şi spus celor de aici că a vizitat-o. După aceea bănuiesc că s-a dus înapoi în State, dar caii au continuat să piardă la curse, deci este evident că nu el este cel care le face ceva. Cred că este cumva în cîrdăşie cu grăjdarul şef al lui Arknold. Recunosc că tot aşa, n-am nici o dovadă, poate numai felul în care se uitau unul la altul. Da, să nu uit, Danilo nu ştie să-şi ascundă expresia feţei. Îşi ţine limba în frîu, dar faţa nu şi-o controlează. Deci de aici am presupus că vinovatul trebuie să fie Barty, grăjdarul care face ce face de-i împiedică pe cai să alerge bine, contra unei răsplăţi substanţiale de la Danilo.

— Bine, să zicem că ai dreptate. Cum o face?

— Nu există decît două modalităţi de a face treaba asta fără să fii detectat o vreme îndelungată... fie exerciţii dificile chiar înaintea cursei, şi atunci caii sînt extenuaţi şi de aceea pierd (deşi în cazul acesta vina pică mereu pe antrenor şi oamenii observă imediat) şi modalitatea pe care cred c-o foloseşte Barty, găleata cu apă.

Charlie prinse imediat ideea.

— Adică ţine calul însetat, poate chiar îi presară şi ceva mai multă sare în mîncare şi apoi îi dă să bea cît pofteşte chiar înainte de cursă?

— Absolut. Bietele animale nu mai au cum să alerge cînd au cîţiva litri de apă care le bolboroseşte prin burtă. Cît despre Barty, chiar dacă nu este întotdeauna pe aproape ca să le dea de băut, îi pune pe ceilalţi flăcăi de la grajd s-o facă, iar amărîţii de ei sînt aşa de speriaţi, că nu îndrăznesc să mai şi comenteze.

— Ia stai aşa, se opuse ea, dacă treaba asta e aranjată de şeful grajdului, cum se face că antrenorul nu s-a prins încă?

— Cred că s-a prins, am încuviinţat eu. Nu prea cred că-i place, dar a lăsat să treacă de la el. Deşi ieri, cînd unul dintre mînjii Nerissei a pierdut o cursă uşoară, a zis că e prea mult. Unde mai pui că m-a acuzat pe mine că insinuez că vrea s-o determine pe Nerissa

să-şi vîndă caii pe preţuri de nimic ca el să-i poată cumpăra, să înceapă să cîştige din gros şi apoi să-i vîndă cu un profit serios. Eu de-abia dacă mă gîndisem la ceva asemănător, cînd el mi-a dat de înţeles că a mai fost acuzat de aşa ceva. Atunci am început să am dubii în privinţa lui Danilo. Asta şi felul în care zîmbea cînd a văzut unul dintre cai condus la linia de start. Zîmbetul ăla era total anapoda. În fine, dacă poate reduce valoarea cailor aproape de zero pînă la moartea Nerissei, atunci va avea mai puţin de plătit pe taxe decît dacă ar moşteni nişte campioni. Diferenţa de bani s-ar ridica la cîteva mii bune tocmai pentru că sînt unsprezece cai. Profitul scos din şmecheria asta ar merita banii cheltuiţi pe călătoria în Africa şi ce-i dă lui Barty. Cred că vor schimba sistemul, dar, din ce face acum, sînt convins că el va primi restul moştenirii rămase după ce vor fi împărţite toate obiectele specificate în testament pentru ceilalţi.

— Vrei să fii ceva mai explicit, se plînse Charlie.

— Bine. Taxele de moştenire se vor plăti pe toată averea Nerissei. Apoi se vor împărţi cadourile lăsate prin testament. Ceea ce rămîne moştenitorului principal este averea reziduală. Chiar dacă mînjii sînt aici, în Africa de Sud, taxele de moştenire se vor plăti în Anglia, pentru că acolo trăia Nerissa. Dacă din moştenirea reziduală se vor plăti toate taxele de moştenire pentru cai, nu va mai rămîne mare lucru din avere pentru Danilo.

— Gata, m-am prins, îmi zise Charlie. Mda, e o chestie.

— Apoi, după ce caii vor deveni legal ai lui, va înceta să-i mai adape înainte de cursă şi-i va lăsa să cîştige, apoi fie că-i vinde, fie că-i împerechează pe bani, oricum va mai avea ceva de cîştigat în plus.

— Frumos. Foarte frumos.

— Şi destul de simplu.

— Auzi, îmi zise ea deodată, dar noi nu putem să încercăm ceva de genul ăsta? Toate impozitele pe care le plătim... iar după aceea, cînd moare unul dintre noi, se pierde o altă parte de bani pentru

ceva ce noi deja am plătit ca impozit.

Am zîmbit.

— Nu cred că pe lume există ceva care să fluctueze mai abitir ea valoare decît un cal.

— Atunci hai să mai cumpărăm cîţiva.

— Şi, desigur, fiecare ştie cu o lună înainte cam cînd o să-i sune ceasul, am comentat cu amărăciune.

— La naiba, rosti Charlie chicotind. Viaţa asta e ca un coş de mere acre sau ca o durere în gît.

— Mă întreb dacă „durerea de gît" nu derivă de la toporul călăului.

— Coşmarul cu omul cu toporul, rosti ea. Sau, în loc de topor ar trebui spus impozit.

— O să-ţi aduc şi ţie o pepită sau două de la mină, i-am promis.

— Hei, mulţumesc mult.

— Şi o să te sun iar... cred că joi seară. Atunci probabil o să fiu în Parcul Kruger. Joi e bine?

— Da, rosti ea cu seriozitate. Înainte să mă suni iar voi trece pe la Nerissa ca s-o descos.

CAPITOLUL 9

E greu să păstrezi un Dakota bun la sol.

Erau două asemenea aparate în aşteptare pe micul aeroport Rand aproape de hipodromul de la Germinston, cu boturile ridicate cu graţie spre cer.

Ne-am încărcat bagajele într-unul dintre ele alături de alţi pasageri şi o mare cantitate de mărfuri. Ziua, dar mai ales ora – era doar opt dimineaţa – nu erau tocmai favorabile lui Roderick arătînd cu claritate că ar fi fost cazul să renunţe la acea înfăţişare tinerească. Bărbatul matur, am reflectat eu, era gata să irosească cea mai bună perioadă în care putea să arate impunător, pentru că, dacă nu era

atent, avea să treacă de la tinereţea falsă direct la bătrîneţe, o greşeală mai frecvent întîlnită în lumea spectacolului decît în jurnalism.

Se îmbrăcase cu o haină de piele întoarsă care avea franjuri pe orice margini disponibile. Pe dedesubt avea o cămaşă de un portocaliu pal, deschisă la gît şi nişte pantaloni croiţi în aşa fel încît să-i pună în evidenţă masculinitatea, iar în picioare ghete de deşert ultimul răcnet.

Van Huren, îmbrăcat într-un costum negru, de afaceri, a sosit ultimul, a preluat controlul asupra grupului şi ne-a poftit pe toţi la bord. Drumul cu avionul a durat o oră după care am aterizat la o sută şi şaizeci de mile mai sus, într-un oraş minier izolat care avea numele, Welkom, înscris peste tot.

Mina van Huren se afla în cealaltă parte a aeroportului şi am ajuns pînă acolo cu ajutorul unui minibuz care a venit să ne ia. Orăşelul era curat, modern, geometric, cu şiruri drepte de case pătrate şi mai multe supermagazine cu vitrine strălucitoare. Un oraş frumos, a cărui energie vitală era îngropată în măruntaiele pămîntului.

Destinaţia noastră a părut la prima vedere o adunătură de tuneluri imense, cu acoperişuri gri, în faţa unuia existînd şi un soi de şină de cale ferată. Cînd ne-am mai apropiat am văzut că fiecare tunel reprezenta de fapt cuşca lifturilor de mină, că ceva mai într-o parte se vedeau mai multe clădiri administrative şi barăcile minerilor plus cîteva duzini de palmieri decorativi. Copacii aceia mititei, prin ale căror frunze sufla briza uşoară, mai înveseleau puţin atmosfera.

Van Huren se scuză în faţa noastră cu un zîmbet pentru că nu putea coborî cu noi în mină, deoarece avea cîteva şedinţe pe care nu le putea amîna.

— Dar ne vom întîlni la prînz, ne promise el, pentru cîte un pahar de băutură de care veţi avea mare nevoie.

Ghidul pe care ni-l repartiză, cineva aflat puţin mai jos pe scara

ierarhică, s-a dovedit a fi un africaaner tînăr şi mohorît, care ne spuse că numele lui era Pieter Losenwoldt, inginer de mină şi care ne-a dat de înţeles ca ceea ce era obligat să facă era o mare bătaie de cap, care-l întrerupea de la treabă şi care-i ştirbea demnitatea.

Ne-a condus la un vestiar unde trebuia să ne schimbăm în nişte salopete mari şi albe, ghete solide şi nişte căşti de protecţie.

— Nu luaţi în mînă nici un obiect personal în afara chiloţilor şi a unei batiste, ne-a informat pe un ton acru. Nici un fel de aparate de fotografiat. A privit cu nemulţumire la echipamentul pe care-l adusese Conrad cu el. Flashurile blitzurilor nu sînt recomandate. Şi să nu văd vreun chibrit. Sau vreo brichetă. Cînd am spus nimic, am vorbit foarte serios.

— Dar portofelele? se interesă Danilo, dorind să-l stîrnească.

Losenwoldt îi aruncă o privire, văzu un bărbat mai frumos şi mai bogat decît el şi se indispuse şi mai tare.

— Lăsaţi totul aici, insistă nervos. Acest vestiar se va încuia. Totul va rămîne în siguranţă pînă cînd vă veţi întoarce.

Ne lăsă singuri ca să ne schimbăm şi reveni cîteva minute mai tîrziu echipat ca şi noi.

— Gata? Bine. Acum vom coborî la trei mii de metri sub pămînt. Liftul coboară cu o mie cinci sute de metri pe minut. Acolo jos va fi foarte cald. Oricine suferă de claustrofobie sau va simţi că i se face rău va trebui să revină la suprafaţă imediat. Ne-am înţeles?

Drept răspuns a primit cinci înclinări din cap.

Deodată se întoarse şi mă privi cu atenţie, cu o undă de mirare, dar alungă acel gînd cu buzele strînse şi scuturînd nemulţumit din cap. Nimeni nu binevoi să-l lumineze.

— Vedeţi că aveţi pe masă tot echipamentul de iluminat. Vă rog să vi-l puneţi.

Echipamentul de iluminat era compus dintr-o baterie mare şi plată ce trebuia cărată în spinare şi o lampă care se aşeza peste casca de protecţie, legată de baterie printr-un fir electric.

Semănînd cu cei şapte pitici, am pornit-o tropăind spre intrarea

în mină. Cuşca cu care am coborît avea numai doi pereţi în loc de patru aşa că am putut admira pămîntul care fusese sfredelit. Nu era deloc confortabilă, în plus, fără voie te gîndeai că pe deasupra ta circulau o puzderie de oameni fără să aibă habar că fu erai în pămîntul de sub picioarele lor.

Cred că tot drumul cu liftul a durat mai puţin de două minute, dar cum eram înghesuit între Evan, a cărui ochi îi trădau neliniştea, şi un miner de dimensiuni considerabile, care urcase cu noi alături de alţi colegi de-ai lui, nu am putut să-mi potrivesc cronometrul de la ceas.

Ne-am oprit cu o bufnitură şi am coborît din colivia liftului. Un alt contingent de mineri aştepta să urce, aşa că, imediat ce noi am ieşit, au urcat ei şi au dispărut din vedere.

— Acum urcaţi în camioane, ne strigă Losenwoldt. Fiecare camion poate căra doisprezece oameni.

Conrad privea încruntat camioanele care semănau absurd de mult cu nişte cuşti pe roţi, în care ar fi încăput un cîine mai mărişor dacă s-ar fi ghemuit, şi mi-a şoptit nemulţumit:

— Cred că sardinele în cutiile lor au mai mult spaţiu decît noi în cuştile alea.

Am început să rîd. În camioanele care cuprindeau douăsprezece persoane, aproximativ, ultimul care urca era nevoit să stea în gaura care ţinea loc de uşă şi să găsească ceva de care să se agaţe ca să nu cadă. Ultimul care a urcat la noi a fost Evan. Şi s-a agăţat de salopeta lui Losenwoldt. Ceea ce lui Loasenwoldt nu i-a plăcut deloc.

Încărcate pînă la refuz, camioanele au pornit spre tunelul care se întindea cît vedeai cu ochii. Pereţii acestuia erau vopsiţi în alb şi deasupra aveau cîte o linie roşie, groasă, deasupra căreia se vedea stînca.

Conrad l-a întrebat pe Losenwoldt ce reprezenta dunga aceea roşie, însă ca să fie auzit a trebuit să urle nu o dată, ci de două ori, din pricină că Losenwoldt nu părea deloc grăbit să răspundă.

În cele din urmă i-a strigat supărat:

— Este un ghid pentru cei care sapă tunelurile. Cînd tunelul este vopsit aşa pot să vadă dacă merg în continuare drept şi egal. Linia roşie este linia de ghidare.

Cu asta s-a încheiat orice conversaţie. Camioanele străbătură vreo două mile cu viteză medie şi se opriră deodată într-un fel de loc al nimănui. Acum era posibil să ne auzim fără probleme, aşa că Losenwoldt ne-a spus:

— Aici coborîm şi mergem restul drumului pe jos.

Am reuşit să ne dezlipim unii de alţii şi să coborîm. Minerii au pornit-o imediat de-a lungul tunelului şi au dispărut din vedere. Se părea că vizitatorii aveau o altă rută, prestabilită dinainte. Losenwoldt continuă pe un ton neplăcut:

— De-a lungul tavanului tunelului puteţi vedea cablurile care alimentează becurile cu curent electric. Becurile fuseseră montate la intervale regulate astfel încît tunelul era bine luminat. Alături de cablu este un fel de linie electrică ca la tramvai sau metrou care alimentează direct camioanele şi lifturile de minereu care urcă mai repede decît cele ale minerilor, cu vreo două mii de metri pe minut. Conducta aia mare şi rotundă care se vede acolo furnizează aerul. Mina este ventilată prin pomparea aerului compresat în mai multe puncte.

Îl priveam cu toţii ca nişte copii pe un profesor dar se părea că ajunsese la finele discursului oficial pentru că ne întoarse spatele şi o porni spre tunel.

Noi l-am urmat.

În drum am dat peste un grup mare de africani negri care mergeau în direcţie opusă. Erau îmbrăcaţi ca şi noi doar că pe deasupra salopetelor aveau cîte o jachetă sport.

Roderick, curios, a întrebat imediat:

— Ce rost au jachetele alea?

Losenwoldt se întoarse să-l privească o clipă apoi îi răspunse peste umăr:

— Aici jos e foarte cald. Corpul însă se obişnuieşte mai greu cu temperatura. Fără jachetă li se face frig atunci cînd ajung la suprafaţă. Atunci pot să răcească sau să facă frisoane.

Evan încuviinţă din cap. Am continuat să mergem mai departe.

În cele din urmă am ajuns într-un spaţiu mai larg şi cu un alt tunel care începea din partea dreaptă. Acolo se afla deja o altă echipă de africani care-şi puneau jachetele şi care erau verificaţi cu ajutorul unei liste.

— Şi-au terminat schimbul, ne explică Losenwoldt, în felul său pretenţios. Sînt verificaţi şi numele bifate pe listă ca să fim siguri că nu mai rămîne nimeni aici atunci cînd detonăm.

— Detonare, băiete dragă? se interesă deodată Conrad.

Expertul în minerit îl privi cu dezgust.

— Stîncile trebuiesc dinamitate. Nimeni nu le poate da la o parte cu tîrnăcopul.

— Dar am crezut că ne aflăm într-o mină de aur, băiete dragă. Doar nu e nevoie de vreo explozie ca să scoţi aurul, nu? Eu ştiu că trebuie să sapi în pămînt ca să scoţi aurul de acolo.

Losenwoldt îl privi cu dispreţ.

— Poate că aşa se procedează în California sau Alaska sau prin alte părţi ale lumii. În Africa de Sud aurul nu este vizibil. Se află în particule minuscule ascuns în stîncă. Ca atare, stînca purtătoare de aur trebuie dislocată, apoi urcată la suprafaţă şi procesată pentru a se scoate aurul din ea. Din mina asta se scot în jur de trei tone de stîncă pentru treizeci de grame de aur pur.

Cred că am rămas cu toţii cu gurile căscate auzindu-l. Gura lui Danilo ajunsese aproape pînă la piept.

— Sînt unele mine de aici din Odendaalsrus, continuă Losenwoldt, fără să ţină cont de reacţia noastră, din care nu e nevoie să se scoată decît o tonă şi jumătate de stîncă pentru treizeci de grame de aur. Acestea sînt, desigur, cele mai bogate mine. Altele trebuie să scoată la suprafaţă mai mult de atît, pînă la patru sau cinci tone de stîncă.

Roderick privi în jur.

— Şi de aici a fost scos tot aurul? Şi de acolo de unde am venit?

Acum îi venise şi lui rîndul să fie privit cu dispreţ şi compătimire.

— Acest tunel n-a fost săpat prin stînca purtătoare de aur. Tunelul doar ne ajută să ajungem la stînca aceea, care este în această parte a minei. Dar se află la mai mult de trei mii cinci sute de metri în adîncime.

— Dumnezeule, izbucni Conrad fără voie.

Losenwoldt îşi continuă morocănos discursul:

— Zăcămîntul... adică stînca purtătoare de aur... reprezintă un strat subţire. Se afundă tot mai mult începînd din nord, sub Welkom fiind la o mare adîncime şi se întinde pînă departe în sud. Se extinde pe o lăţime de vreo opt mile de la est la vest şi pe vreo paisprezece mile de la sud la nord, dar marginile sînt neregulate. Nicăieri nu are o grosime mai mare de nouăzeci de centimetri, iar în această mină este de cincisprezece centimetri.

Primi o mulţime de priviri uluite, dar numai Danilo îi puse o întrebare.

— Bănuiască trebuie să merite, rosti cu îndoială în glas. Atîta muncă şi echipamente pentru aşa de puţin aur.

— Bănuiesc că merită, pentru că altfel nu ne-am afla aici, răspunse Losenwodt pe tonul lui neplăcut, făcîndu-mă să înţeleg că el unul nu avea habar de afaceri, de cifra pierderilor, de impozite şi aşa mai departe. Dar, probabil că merita osteneala, am reflectat mai departe, pentru că altfel van Huren nu ar mai trăi într-un palat.

Nimeni altcineva nu mai spuse nimic. Niciodată nu mai fusese în asemenea chip descurajată orice încercare de conversaţie veselă. Pînă şi Evan, care avea obiceiul să preia conducerea în asemenea ocazii, părea sever inhibat! Adevărul este că din timpul coborîrii se arătase neliniştit şi se arăta copleşit de sutele de tone de stîncă de deasupra capetelor noastre.

— Bine, rosti Losenwoldt mulţumit că ne redusese la tăcere.

Acum aprindeţi lămpile de pe căşti. Acolo nu există lumină electrică. Ne arătă gura tunelului. Vom merge să urmărim minerii la treabă.

O porni înainte fără să verifice dacă veneam şi noi după el. Dar noi nu aveam de gînd să pierdem excursia, deşi Evan tot privea înapoi, ceea ce în mod normal ar fi îngrijorat un ghid mai atent.

Tunelul era drept pe o porţiune apoi cotea la dreapta. Atunci cînd ne-am apropiat de cotitură am auzit un zgomot clar care, imediat ce am trecut de ea a crescut în intensitate.

— Ce-i cu zgomotul ăsta? întrebă Evan cu un glas care nu tremura prea tare din cauza anxietății.

Losenwoldt îi răspunse peste umăr:

— În parte e produs de aerul condiționat şi în parte din cauza forării.

Am continuat drumul. După cîțiva paşi s-au terminat şi becurile şi atunci ne-am aprins lămpile de la căşti.

Deodată, drept în faţă, am observat şi alte lumini în afară de ale noastre. Cînd ne-am mai apropiat am reuşit să le deosebim în trei lămpi separate ca şi ale noastre, care luminau doar stînca solidă. Ajunsesem la capătul tunelului.

În acel punct pereţii nu mai erau vopsiţi în alb cu o linie roşie deasupra, ci erau de un gri uniform aşa cum era şi stînca. Într-un fel stînca aceea simboliza fanatismul celor care făceau săpături aşa de adînci în pămînt numai ca să descopere praful cel galben.

Conducta de aer se termină deodată, din gura sa ieşind aerul compresat cu un vîjîit asurzitor. În afară de asta, zgomotul produs de forare aproape că ne-a distrus timpanele.

Am văzut trei mineri cocoţaţi pe o platformă de lemn, care forau fiecare cîte o gaură în stîncă, la o înălțime de trei metri, aproape de plafon.

Luminile noastre scoteau la iveală sudoarea adunată pe pielea lor întunecată, pe lîngă vestele lucioase pe care le purtau deasupra unor pantaloni subțiri în locul salopetelor albe.

Hărmălaia era produsă de un compresor care se afla aproape de ei ca şi de la sfredelurile cu care lucrau. Am stat şi i-am urmărit o vreme. Evan încercă să întrebe ceva, dar am fi avut nevoie de cineva care să ştie să citească pe buze ca să pricepem ce anume dorea. În cele din urmă Losewoldt, cu gura strînsă pungă şi cu ochi obosiţi, ne făcu semn cu capul să ne întoarcem. L-am urmat înapoi prin tunel, bucuroşi să scăpăm de hărmălaia aceea cumplită. Cum eram ultimul din şir, cînd am ajuns la conducta de aer mi-am ridicat puţin lampa de la cască şi am privit în urmă. Am văzut trei oameni urcaţi pe platforma lor, foarte absorbiţi de ceea ce făceau, muncind cu rîvnă numai la lumina lămpilor de pe cap, înconjuraţi de zgomot. Ştiam că atunci cînd aveam să mă întorc ca să plec, ei urmau să rămînă singuri în acel întuneric primordial. Am rămas cu impresia că văzusem trei diavoli care-şi completau munca, silnică în infern.

Imediat ce am revenit în porţiunea aceea largă, Losewoldt a continuat să ne dăscălească.

— Forau găuri de aproape un metru şi optzeci în adîncime cu burghie de tungsten. Aceea, ne arătă cu mîna, este o grămadă de burghie folosite.

Ne-am uitat în direcţia indicată. Grămada orizontală de bare de metal de aproape doi metri lungime de lîngă peretele tunelului arăta mai degrabă ca o adunătură de ţevi. Dar erau doar bare solide de metal de cinci centimetri în diametru care aveau şi cîte o lamă de tungsten în vîrf.

— Burghiele trebuie scoase în fiecare zi la suprafaţă pentru a fi ascuţite.

Am dat toţi din cap ca nişte bufniţe.

— Cei trei oameni de acolo aproape că au terminat cu forările pe ziua de azi. Au făcut mai multe găuri în peretele tunelului. Fiecare asemenea gaură va primi o încărcătură explozivă, iar după detonare, stînca fărîmiţată va fi scoasă de acolo. Atunci cei ce forează se reîntorc şi-şi continuă mai departe munca.

— Cam ce lungime de tunel puteţi face într-o singură zi? se

interesă Roderick.

— În jur de trei metri la un schimb.

Evan se sprijini moale de peretele tunelului şi-şi trecu palma peste o frunte care s-ar fi putut lua la întrecere cu cea a lui Cliffrod Wenkins.

— Folosiţi vreodată stîlpi de susţinere? întrebă deodată.

Losenwoldt răspunse cu dispreţ la această întrebare, fără să observe frica ascunsă îndărătul ei.

— Sigur că nu. Nu croim tunele prin pămînt ci prin stîncă tare. Nu există pericolul colapsării tunelului. Se mai întîmplă cîteodată să mai cadă piatră sfărîmată din tavan. Dar asta se petrece de regulă imediat după o detonare, în zonele apropiate. Unde vedem asemenea colţuri de piatră, le dăm jos, ca să nu mai reprezinte nici un fel de pericol pentru cineva.

Evan nu părea deloc reconfortat de explicaţii. Aşa că-şi scoase batista din buzunar şi-şi şterse faţa.

— Ce fel de exploziv folosiţi? întrebă Danilo.

Cum Losewoldt nu părea să-l simpatizeze deloc, preferă să nu-i răspundă. Roderick, care era interesat de răspuns, repetă întrebarea.

Losenwold îşi înghiţi un oftat şi răspunse pe un ton iritat:

— Ne folosim de dinagel. Un fel de praf negru. Este ţinut în cutiile acelea roşii, încuiate, care sînt uşor de observat la fiecare intrare în tunel.

Ne arătă una la cîţiva metri depărtare. Ştiu că eu personal trecusem pe lîngă vreo două sau trei. Deşi le văzusem, şi observasem şi lacătele mari, cu toate astea nu mă întrebasem ce reprezentau.

Danilo i se adresă lui Roderick pe un ton sarcastic:

— Vrei să-l întrebi ce se întîmplă atunci cînd detonează explozibilul?

Roderick îi făcu pe voie.

Losenwoldt ridică din umeri.

— Nu ştiu la ce vă aşteptaţi să se întîmple. Nimeni nu vede ce se

petrece atunci. Toată lumea iese din mină înainte să fie detonate încărcăturile explozive. Nimeni nu se întoarce aici jos decît la patru ore după detonare.

— Dar de ce, băiete dragă? se miră Conrad.

— Praful, răspunse Losewaldt făcînd economie de cuvinte.

— Şi cînd vom vedea stînca asta auriferă, zăcămîntul? întrebă Danilo.

— Acum. Losenwaldt arătă spre continuarea tunelului principal. Ceva mai încolo va fi foarte cald. Este o porţiune care nu beneficiază de aer condiţionat. După această porţiune va fi iar răcoare. Lăsaţi aprinse lămpile de la căşti pentru că veţi avea nevoie de ele. Fiţi atenţi pe unde călcaţi. O să trecem şi peste porţiuni destul de dure în tunel.

Încheie discuţia şi, ca înainte, ne întoarse spatele şi o luă înainte. Din nou l-am urmat.

L-am văzut pe Evan şi l-am întrebat îngrijorat:

— Te simţi bine?

Întrebarea mea l-a iritat suficient ca să-şi îndrepte deodată umerii şi să mă fulgere din priviri, spunîndu-mi că sigur că se simţea al naibii de bine, chiar îl credeam aşa de tîmpit?

— Nu, am răspuns.

— Foarte bine.

O luă înaintea mea, ca să se apropie de ghidul nostru şi să-i asculte explicaţiile nepreţuite. Eu m-am trezit iar la coadă.

Căldura din porţiunea neaerisită a tunelului era teribilă, dar uscată, şi, deşi o simţeai foarte bine, nu te făcea să transpiri. În acea porţiune tunelul deveni într-adevăr greu de parcurs, cu pereţi neregulaţi, teren accidentat, nici un fel de linii pictate pe el şi nici urmă de lumină, exceptînd lămpile noastre. Ne-am continuat drumul în vreme ce pietrele scrîşneau pe sub ghete.

În cele din urmă am dat peste o zonă de activitate intensă. Oameni în salopete albe erau peste tot, foarte ocupaţi, mutînd echipamentele iar lămpile de pe căştile lor luminau chipurile

concentrate ale colegilor. Cum din cauza cozoroacelor ochii fiecăruia erau umbriţi, m-am pomenit atingîndu-l de două ori pe Roderick ca să mă conving că urmam persoana care trebuia.

La capătul fîşiei fierbinţi am avut impresia că ajunsesem în Arctica. Losenwoldt s-a oprit deodată şi s-a consultat rapid cu alţi doi mineri tineri pe care-i găsise stînd de vorbă.

— Aici ne vom împărţi în grupuri mai mici, ne zise în cele din urmă. Voi doi veniţi cu mine, le zise lui Evan şi Roderick. Voi doi mergeţi cu domnul Anders. Făcu semn spre Conrad şi Danilo să urmeze un individ care semăna cu el doar că era cam de două ori mai mare. Tu, a arătat şi spre mine, cu domnul Yates.

Yates părea mult mai tînăr decît ceilalţi doi şi se afla mai mult ca sigur sub conducerea acestora. Vorbea destul de greu din cauza unui mic defect al cerului gurii. În cele din urmă mi-a zîmbit şi mi-a spus că speră că nu mă deranjează prea tare că el urma să fie ghidul meu de moment pentru că nu era obişnuit să arate mina vizitatorilor, nu asta era treaba lui.

— E foarte amabil din partea dumitale, i-am zis împăciuitor.

Ceilalţi deja se strînseseră în grupuleţele lor şi dispăreau rapid din vedere, amestecîndu-se cu mulţimea de salopete albe.

— Atunci să mergem şi noi.

Am continuat drumul prin tunel. L-am întrebat pe ghidul meu ce gradient era acolo.

— Cam de unu la douăzeci, mi-a răspuns.

După aceea între noi s-a lăsat tăcerea, iar eu mi-am zis că dacă voiam să aflu mai multe, eram obligat să întreb. Yates nu cunoştea pologhia de ghid ca Losenwoldt care acum mi se părea tot mai simpatic.

Din cînd în cînd, în peretele din stînga apăreau tot felul de găuri mai mult sau mai puţin adînci, de forme neregulate.

— Am crezut că tunelul ăsta a fost săpat în stîncă solidă, am observat deodată. Ce-i cu găurile astea?

— Ah... acum sîntem în zăcămînt. Însă acesta a fost deja scos în

mare parte prin găurile astea. Încă un pic şi o să vă arăt mai bine.

— Atunci panta zăcămîntului e de unu la douăzeci? am întrebat.

El a considerat întrebarea mea cel puţin surprinzătoare.

— Desigur, mi-a răspuns.

— Dar tunelul acela, care tocmai este săpat, unde anume duce?

— Trebuie să ajungă la o altă zonă a zăcămîntului.

Normal. O întrebare neinspirată. Zăcămîntul se întindea lateral pe cîteva mile. Sau pe aproape. Scoaterea zăcămîntului trebuia să semene cu scoaterea unei felii de şuncă dintre două felii groase de pîine.

— Dar ce se întîmplă după ce este scos tot zăcămîntul? Trebuie să fie zone imense în care nimic nu mai susţine stratul de stîncă de deasupra.

Omul îmi răspunse fără să se mai codească:

— Nu scoatem chiar toate suporturile. De exemplu, peretele tunelului e gros, în pofida găurilor din el, care sînt făcute pentru ventilaţie sau pentru detonare. Va menţine în continuare plafonul în toată această parte a minei. Desigur, pînă la urmă, după ce tunelul, va fi dezafectat şi abandonat, straturile de stîncă se vor tasa. Cred că întregul Johannsburg s-a scufundat cu vreo trei metri atunci cînd straturile de sub el s-au tasat, după ce s-a scos tot zăcămîntul de acolo.

— Asta s-a întîmplat recent? am întrebat surprins.

— Ah, nu. Cu multă vreme în urmă. Pentru că zona auriferă a Rand-ului era mai la suprafaţă, mai întîi acolo s-au făcut primele săpături.

Ne-am întîlnit cu o mulţime de oameni cu burghie cu lame de tungsten în vîrf care veneau din direcţie opusă, plus alţii care ne depăşeau grăbiţi.

— De acum sîntem gata să detonăm, îmi zise Yates fără să fi fost întrebat. Forările s-au terminat şi inginerii montează încărcăturile explozive.

— Deci nu avem prea multă vreme la dispoziţie, am observat

eu.

— Probabil că nu.

— Aş vrea să văd cum se scoate zăcămîntul.

— Păi... da. Încă puţin şi ajungem. Te voi duce în locul cel mai apropiat. Pentru că mai sînt şi alte locuri ceva mai departe.

Am dat peste o gaură mai mare decît altele. Se întindea de la podea pînă la aproape un metru şi jumătate de tavan, dar nimeni nu ar fi putut merge în picioare prin acel tunel secundar pentru că de cum intrai, erai obligat să-l urci în pantă.

Yates mă preveni:

— Va trebui să fii foarte atent la cap. Tavanul şi pereţii sînt foarte neregulaţi înăuntru.

— Bine, am încuviinţat eu.

Mi-a făcut semn să mă tîrăsc prin tunel înaintea lui, ceea ce am şi făcut. Tunelul avea cam un metru în înălţime, dar lăţimea era considerabilă. O bună parte de şuncă dispăruse deja din acea parte a sandvişului.

În locul unei podele de piatră fermă ne tîram acum peste un pat de bucăţele de stîncă care alunecau spre gura tunelului cînd treceam noi. Am intrat în porţiunea plată a cavernei unde am rămas locului ca să-l aştept pe Yates. Era foarte aproape şi se tot uita în dreapta unde, cîţiva oameni lucrau culcaţi pe burtă la o porţiune a peretelui.

— Cei de acolo fac ultimele verificări ale încărcăturilor explozive, îmi explică el. Curînd toată lumea va trebui să iasă.

— Toate sfărîmăturile astea pe care stăm acum, am zis, fac parte din zăcămînt?

— Oh, nu, nu tocmai. Sînt numai bucăţele de stîncă. Vezi tu, zăcămîntul era cam la jumătatea abatajului.

— Ce este acela abataj?

— Scuze. Abatajul este gaura asta în care sîntem noi acum. Locul de unde se extrage zăcămîntul.

— Aşa deci... atunci aici, în partea asta care nu va fi detonată, cum poţi să ştii care-i zăcămîntul?

Mie totul îmi părea absolut la fel. De un gri întunecat de sus şi pînă jos.

— Stai că-ţi aduc o bucată, îmi zise cu amabilitate şi o porni de-a buşilea spre locul în care lucrau colegii lui.

În abataj era posibil să te ridici cel mult în patru labe, dacă ţineai capul jos. M-am sprijinit într-un cot şi l-am urmărit cum împrumuta un tîrnăcop de la unul dintre mineri şi cum scotea o bucăţică de piatră din peretele îndepărtat.

Apoi reveni lîngă mine.

— Uite aici... Asta o bucată din zăcămînt.

Ne-am îndreptat lămpile spre ea. Era o bucată de piatră de vreo cinci centimetri, cu margini ascuţite, de un gri întunecat şi cu tot felul de pete mai deschise pe suprafaţa sa.

— Ce sînt petele astea întunecate? am întrebat.

— Ăsta-i minereul, îmi răspunse el. Partea mai deschisă la culoare e numai piatră obişnuită. Cu cît petele, acelea întunecate sînt mai dese în minereu, cu atît se scoate mai mult aur pe tona de stîncă.

— Atunci chestia aia întunecată e... aur? am întrebat nedumerit.

— Are aur în ea, încuviinţă el. De fapt este formată din patru elemente: aur, argint, uraniu şi crom. Cînd minereul este dus la tratat cele patru sînt separate. Dar în astfel de zăcăminte este mai mult aur decît argint sau uraniu.

— Pot să păstrez bucata asta? am întrebat.

— Desigur, mi-a zis el, dregîndu-şi glasul jenat. Îmi pare rău, dar cei de aici au o treabă pentru mine. Crezi că o să găseşti şi singur drumul înapoi pînă în tunel? Nu prea ai cum să te pierzi.

— Nici o problemă, i-am răspuns. Vezi-ţi de treabă, nu vreau să te opresc din lucru.

— Mulţumesc, mi-a mai zis, după care s-a îndepărtat grăbit ca să le facă pe plac oamenilor care erau cu adevărat importanţi pentru el.

O vreme am rămas acolo unde eram, uitîndu-mă la inginerii

care-şi vedeau de treabă şi privind la gaura aceea care se întindea în sus, în întuneric.

Muncitorii de sub mine începuseră să se rărească, întorcîndu-se în tunel, gata să iasă la suprafaţă. Am pus în buzunar bucăţica de minereu, am mai privit o dată în jur şi am pornit-o înapoi spre gura găurii prin care intrasem. M-am răsucit astfel încît să ies din gaură cu picioarele înainte. Dar cîteva clipe mai tîrziu am auzit pe cineva care tocmai venea prin abataj din spate, lumina de la lampa de pe cască jucînd pe salopeta mea. M-am oprit ca să-l las să treacă. L-am simţit apropiindu-se şi atunci am întors capul ca să văd cine era. N-am putut să văd decît lampa de pe cască şi multă umbră dedesubt.

Atunci am simţit cum casca mi se lăsa deodată pe ochi atunci cînd o bucată zdravănă din solul Africii m-a lovit cu putere peste ceafă.

Amorţit, am avut impresia că-mi pierdeam cunoştinţa cu încetinitorul şi am început să cad într-un puţ de întuneric văzînd numai stele verzi înaintea ochilor.

Cînd am atins fundul puţului nu mai simţeam şi nu mai vedeam absolut nimic.

CAPITOLUL 10

Întuneric.

Nimic.

Am deschis ochii. Nu vedeam nimic. Mi-am dus mîinile la faţă ca să mă conving că ţineam ochii deschişi.

Erau deschişi.

Eram absolut dezorientat. Nu ştiam unde anume mă aflam cum de eram acolo şi de ce nu puteam vedea nimic. Timpul părea să se fi oprit. Nu puteam să-mi dau seama dacă dormeam sau nu, şi, o vreme, nu am reuşit să-mi amintesc cum mă chema.

Am leşinat iar. Apoi mi-am revenit. M-am trezit deodată. Ştiam că eram treaz. Ştiam că eram eu.

Dar tot nu vedeam nimic.

M-am mişcat, am încercat să mă ridic în capul oaselor. Am descoperit că eram întins pe o parte. Cînd m-am mişcat am auzit sunetul pietrelor sfărîmate şi am simţit bucăţelele ascuţite de stîncă cum mă înţepau.

În abataj.

Precaut, am ridicat o mînă. Plafonul de stîncă era la jumătate de metru deasupra capului.

Nu mai aveam casca pe cap. În schimb am descoperit un ditamai cucuiul la ceafă, ce pulsa dureros la cea mai uşoară atingere.

A naibii treabă, m-am gîndit. Probabil că m-am lovit la cap. Sînt încă în abataj. Nu văd nimic pentru că nu e lumină. Toată lumea a plecat din mină. Iar încărcăturile explozive vor fi detonate dintr-o clipă în alta.

Un moment cumplit nu am putut să mă gîndesc la altceva decît la faptul că aveam să fiu aruncat în aer. După aceea m-am gîndit c-ar fi fost mult mai bine dacă detonarea ar fi avut loc cîtă vreme zăcusem leşinat. Pentru că atunci nu mi-aş mai fi făcut probleme din pricina asta. Imediat după aceea am început să mă întreb ce era de făcut.

În primul rînd, trebuia să fac rost de lumină.

Mi-am pipăit spatele cu mîna, am dat peste firul electric de la baterie şi am tras uşor de el. Am simţit celălalt capăt cum se apropia încetişor pe pantă şi mi-am dat seama că nu aveam să-mi fac rost de lumină. Lampa era spartă ca şi becul dinăuntru.

Şi aşa lampa căzuse de pe cască. Am început să pipăi în jur după ea, dar n-am mai putut s-o găsesc.

Trebuie să ies de aici, mi-am zis, întrebîndu-mă imediat după aceea, în care direcţie trebuia s-o apuc.

M-am străduit să stau locului. Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era faptul că fusesem de acord cu Yates că puteam să

găsesc şi singur drumul înapoi. Probabil că fusesem destul de idiot şi-mi ridicasem capul mai mult decît trebuia. Mai mult ca sigur că mă lovisem de plafon.

Adevărul era că nu-mi aminteam să fi făcut aşa ceva. Singurul lucru care părea destul de clar era faptul că-mi stricasem lampa de la cască atunci cînd căzusem şi din acest motiv nimeni nu mă observase leşinat pe întuneric.

Prost afurisit, m-am blestemat singur. Un afurisit de prost care se băgase singur într-o asemenea încurcătură.

Grăbit, cu o mîna întinsă în faţă, am făcut o mişcare înainte. Însă degetele mele n-au dat decît peste bucăţi sfărîmate de rocă.

Trebuia să ştiu în ce parte s-o iau. Altfel, puteam să mă îndepărtez de siguranţa relativă a tunelului prin care venisem, în loc să mă apropii de ea. Trebuia să găsesc gaura prin care puteam ieşi înapoi în tunel.

Am luat un pumn de pietricele şi am început să le arunc în cerc, începînd din dreapta. Era un proces cam riscant pentru că unele loveau plafonul, altele stînca de sub picioare, dar altele au căzut destul de departe ca să mă asigure că în faţa mea era un spaţiu destul de larg.

M-am rostogolit pe spate şi am simţit bateria cum mă înţepa dureros în coaste şi şale. Am desfăcut hamul care o susţinea şi am dat-o jos. Apoi am aruncat alte pietre într-un arc de cerc în faţa picioarelor.

Peretele tunelului era acolo. Multe dintre pietre l-au lovit.

Inima-mi bătea aşa de tare încît aproape că mă asurzea. Potoleşte-te, gata, i-am zis înfuriat.

Termină cu spaima asta idioată pentru că nu ajută la nimic.

Am aruncat un alt pumn de pietre, de această dată nu ca să găsesc peretele ci gaura din el. Am descoperit-o aproape imediat. Am mai aruncat un rînd de pietre ca să fiu sigur. Dar acolo trebuia să fie, puţin la stînga faţă de direcţia indicată de vîrful picioarelor, pentru că toate pietrele pe care le aruncasem acolo cădeau mult mai

departe. În jos, pe panta abruptă a abatajului pînă în tunel.

Alte pietre. Mi-am mişcat picioarele şi apoi şi restul corpului pînă cînd am fost sigur că gaura se afla chiar înaintea mea. Împingîndu-mi pe coate şi pe şezut, cu capul lăsat pe spate, am pornit încetişor spre ea.

Am mai aruncat cu pietre. Gaura era în aceiaşi direcţie.

Iar am mai parcurs o bucată de drum. Altă verificare.

Nu putea fi vorba de o distanţă mai mare de zece metri, dar eu aveam impresia că trebuia să parcurg zece mile.

Am întins braţele în lateral şi deasupra. Puteam simţi doar plafonul, dar nimic altceva în jur.

Am mai avansat cu vreo doi metri. Am întins mîinile şi am simţit pereţii de stîncă solidă.

Am mai parcurs un metru. Am simţit picioarele ieşind din gaură pînă la genunchi. Am întins mîinile în lateral şi am simţit pereţii de stîncă. Pe jumătate ieşit din gaură, întins pe spate, am continuat să mă tîrăsc pînă cînd picioarele au atins tunelul. Chiar şi atunci mi-am îndoit genunchii şi am continuat să mă tîrăsc afară din gaură pe spate, conştient de vulnerabilitatea capului neprotejat de cască în faţa marginilor ascuţite ale găurii.

În cele din urmă am aterizat în genunchi în tunel, de abia suflînd, mai speriat ca niciodată.

Gîndeşte-te, mi-am spus.

Găurile fuseseră făcute în peretele din stînga, pe drumul pe care venisem. O dată ajuns în tunel, aşa spusese Yates, nu aveam cum să mă mai rătăcesc.

Bine. Trebuia să mă întorc la dreapta.

Apoi drept înainte. Foarte simplu.

M-am ridicat încet şi m-am întors. Mi-am lipit palma de peretele de stîncă. Am făcut un pas în faţă.

Scîrţîitul ghetelor mele pe pietrişul fin m-a făcut să realizez ce linişte era în jur. Înainte auzisem bubuitul inimii şi sunetul scos de pietrele aruncate. Acum nu mai era nimic. Liniştea era la fel de

adîncă precum întunericul.

N-am mai stat să pierd vremea plîngîndu-mi de milă. Am pornit-o la drum cît de repede puteam, făcînd un pas după altul. Nu se mai auzea nici un sunet... asta însemna că fusese întrerupt şi aerul condiţionat... ceea ce nu era prea important, pentru că toată mina era plină de aer pe care-l puteam respira... chiar dacă era cald.

Mîna a pierdut deodată peretele şi inima a luat-o razna din nou. Încercînd să-mi păstrez cumpătul, am făcut un pas în spate şi am dat iar de perete. Atunci m-am lăsat în patru labe şi, pipăind baza acestuia, am trecut de o altă gaură care ducea spre abataj.

Găurile acelea fuseseră făcute ca să permită exploziei să iasă mai repede din abataj după detonare.

Suflul exploziei se putea întinde pe distanţe mari atunci cînd aceasta avea loc într-un spaţiu îngust. Suflu de o forţă mortală alături de bucăţile de rocă pe care avea să le poarte cu ea.

Doamne, mi-am zis. La ce se poate gîndi cineva care ştie că poate muri dintr-o clipă în alta?

În mintea mea stăruia gîndul că trebuia să merg cît mai mult cu putinţă spre capătul minei şi spre lift. De asemenea că nu trebuia să pierd contactul cu peretele din dreapta pentru ca nu cumva, din greşeală, să mă întorc şi s-o iau înapoi, în direcţia din care venisem şi spre explozie.

Nu m-am mai gîndit la nimic altceva.

Nici măcar la Charlie.

Am continuat să merg mai departe. Aerul devenea din ce în ce mai fierbinte. Ajunsesem la porţiunea aceea a tunelului în care era foarte cald, dar acum dogoarea mă deranja cumplit.

Nu-mi dădeam seama cît de repede avansam. Probabil că foarte încet. Ca într-un coşmar, cînd încerci să fugi îngrozit şi te mişti cu încetinitorul.

În cele din urmă am ajuns la capătul tunelului, în zona aceea largă şi încă nu se detonase explozibilul pregătit de ingineri. Ştiam

că urma să mai fie o explozie. În tunelul secundar pe care-l vizitasem la început... dar era cotitura aceea care avea să mai disperseze forţa suflului.

Lăsînd prima rază de speranţă să-mi inunde sufletul şi cu mîna pe peretele din dreapta, am continuat să merg. Nu aveam de parcurs mai mult de două mile pînă la capătul tunelului principal, pînă la colivia liftului... fiecare pas ducîndu-mă mai aproape de siguranţă.

Încărcăturile mortale de dinagel nu au fost detonate, nu cît am fost eu în mină.

Într-un moment mă chinuiam să avansez pe întuneric, ca în celălalt să fiu orbit de lumină.

Am închis ochii şi m-am oprit din mers, sprijinindu-mă de perete. Cînd i-am deschis iar, lumina electrică strălucea iar tunelul avea pereţii vopsiţi în alb, cu o dungă roşie deasupra, aşa cum fuseseră atunci cînd îi văzusem la intrare.

Slăbit de uşurare, m-am îndepărtat de perete şi mi-am continuat drumul deşi genunchii îmi cam tremurau şi capul mă durea cumplit.

Am auzit un zgomot în mină şi mi-am dat seama că era produs de camioanele ca nişte cuşti care se apropiau de capătul liniei. Cînd zgomotul a încetat am auzit în schimb paşi îndesaţi şi apoi, de după un colţ, au apărut patru oameni în salopete albe.

Alergau.

În clipa în care m-au văzut, s-au repezit spre mine. S-au oprit doar atunci cînd au ajuns în faţa mea, cu expresii de uşurare că eram pe picioare şi mă puteam deplasa. Losenwoldt era unul dintre ei, pe ceilalţi nu-i cunoşteam.

— Domnule Lincoln... vă simţiţi bine? m-a întrebat unul dintre ei neliniştit.

— Sigur, i-am răspuns, dar nu mi-a plăcut cum mi-a sunat glasul. Am repetat acelaşi cuvînt, mulţumit că vorbisem ca un bărbat.

— Cum de ai fost lăsat acolo? mă întrebă Losenwoldt, căutînd să se descotorosească pe loc de orice eventuală acuzaţie.

— Îmi pare rău că v-am dat atîta bătaie de cap, am răspuns. Cred că m-am lovit la cap din neatenţie şi am leşinat, deşi nu-mi aduc aminte cum de s-a întîmplat una ca asta... Mi-am încreţit fruntea. O mare prostie din partea mea.

Unul dintre ceilalţi mă întrebă:

— Dar unde anume vă aflaţi?

— În abataj, am răspuns.

— Dumnezeule... Probabil că aţi ridicat brusc capul... sau poate că a căzut vreo bucată de stîncă din plafon şi v-a lovit.

— Se poate, am încuviinţat eu.

Un altul mă întrebă curios:

— Dar dacă aţi leşinat în abataj, cum de aţi ieşit de acolo?

Le-am povestit despre procedeul cu pietrele. Nu au comentat, dar s-au privit unii pe alţii extrem de miraţi.

Unul dintre ei se uită cu atenţie la ceafa mea apoi zise:

— Se văd urme de sînge în păr şi pe ceafă, dar pare uscat... nu cred că rana mai sîngerează. Reveni alături de ceilalţi. Vă simţiţi în stare să mergeţi singur pînă la camioane? Noi am adus şi o targă, pentru orice eventualitate, dar...

I-am zîmbit.

— Cred că pot să merg şi singur.

Am pornit mai departe cu ei şi la un moment dat am întrebat curios:

— Cum de aţi descoperit că am rămas în mină?

Unul dintre ei îmi răspunse pe un ton ironic:

— Sistemul nostru de verificare a personalului înainte de o detonare trebuie să fie infailibil. Şi chiar este, în ceea ce-i priveşte pe mineri. Dar în privinţa vizitatorilor... vedeţi dumneavoastră, nu se întîmplă prea des să avem grupuri mici de vizitatori neoficiali cum s-a întîmplat azi. Domnul van Huren rareori invită pe cineva iar persoanele străine n-au ce căuta aici. De obicei singurii vizitatori pe

care-i avem sînt cei din grupurile organizate de turişti, de cel puţin douăzeci de persoane, iar treaba din mină se opreşte cu totul atunci cînd vin ei, ceea ce se întîmplă cam o dată la şase săptămîni. Atunci, în asemenea zile de obicei nu detonăm deloc. Astăzi însă, unul din grupul dumneavoastră s-a simţit rău şi a ieşit la suprafaţă înaintea celorlalţi şi bănuiesc că toată lumea a crezut că aţi ieşit o dată cu el. Tim Yates a spus că atunci cînd v-a văzut ultima dată, tocmai vă pregăteaţi să vă întoarceţi în tunel.

— Da... am încuviinţat. Îmi amintesc.

— Ceilalţi trei vizitatori au urcat împreună iar supervizorii au verificat fiecare miner, aşa că am presupus că a ieşit toată lumea şi tocmai ne pregăteam să detonăm...

Un bărbat înalt şi subţire a continuat istorisirea:

— Atunci unul dintre oamenii care notează numărul celor care coboară cu lifturile ne-a spus că unul în plus a coborît în mină dar că n-a mai urcat. Supervizorii de ture au spus că este imposibil, pentru că fiecare grup a fost verificat după lista de nume. Însă tipul de la lift a zis că e sigur. Ei bine.... asta însemna că trebuia să verificăm numai vizitatorii. Pe care i-am verificat. Cei trei de la vestiar ne-au spus că n-aţi trecut pe acolo ca să vă schimbaţi, că trebuia să fiţi la cabinet cu cel care se simţise rău, pe nume Conrad.

— Conrad, m-am mirat. Eu crezusem că se referau la Evan. Ce s-a întîmplat cu el?

— Doctorul spune că a avut un atac de astm. Oricum, ne-am dus să vorbim cu el şi ne-a spus că s-a întors singur la suprafaţă.

— Aha, am oftat. Nu avusesem cum să fiu cu el cînd ne despărţisem în mai multe grupuleţe înainte să intrăm în tunelele de la capătul zăcămîntului.

Am ajuns la camioane şi am urcat. Aveam destul spaţiu acum cînd eram numai cinci oameni în loc de doisprezece.

— Cel căruia i s-a făcut rău, declară deodată Losenwoldt, cel solid şi cu mustaţă, n-a fost cu mine. Dacă ar fi fost în grupul meu, atunci l-aş fi escortat la suprafaţă şi aş fi ştiut sigur că nu erai cu el.

— Desigur, am răspuns cu acreală.

Restul drumului pînă la lift l-am parcurs în tăcere, iar de acolo, după cîteva momente, urcam cu viteză spre suprafaţă în colivia cu doi pereţi a liftului. Afară, soarele strălucea cu o intensitate dureroasă şi, deşi era probabil destul de cald, eu am început să dîrdîi de frig.

— Jachetă, ceru unul dintre însoțitorii mei. Am coborît cu o pătură, ar fi trebuit să vă înfăşurăm în ea. Se grăbi într-o clădire alăturată şi ieşi în fugă cu o haină uzată de tweed.

Pe lîngă lift era un comitet de recepţie care mă aştepta: Evan, Roderick, Danilo şi van Huren în persoană.

— Dragul meu prieten, îmi zise, privindu-mă de parcă aş fi fost o fantomă. Ce pot să spun?

— Pentru numele Domnului, i-am răspuns imediat, e numai vina mea şi îmi pare teribil de rău pentru toată agitaţia pe care am provocat-o...

Van Huren se arătă uşurat la fel ca Roderick, Evan şi Danilo. Eu m-am întors spre cei trei străini care coborîseră după mine. Losenwold plecase deja.

— Vă mulțumesc, le-am zis. Vă mulțumesc din inimă.

Toți trei au început să zîmbească cu înțeles.

— Acum ne vrem răsplata, îmi zise unul dintre ei.

Probabil că arătam tare nedumerit, pentru că stăteam şi mă întrebam ce sumă să le dau.

— Vrem autograful dumneavoastră, îmi explică un altul.

Primul care vorbise scoase un carnețel din buzunar şi eu am scris cîte o dedicaţie pe trei foi separate, pentru fiecare dintre ei. Scăpasem ieftin, m-am gîndit fără voie.

Doctorul minei mi-a curățat rana de la cap şi mi-a spus că nu era nimic serios, o zgîrietură care n-avea nevoie de cusături sau de un bandaj, decît dacă doream eu neapărat.

— Nu, nu vreau, i-am răspuns.

— Bine. Acum vă rog să înghiţiţi pastilele astea. Preventiv, ca să nu aveţi dureri de cap mai tîrziu.

Le-am înghiţit ascultător.

După ce l-am luat şi pe Conrad din camera alăturată, mai ales că respira iar normal, ne-am îndreptat laolaltă spre micul restaurant unde trebuia să luăm prînzul. Pe drum am făcut schimb de informaţii cu privire la păţaniile noastre. Nici unul dintre noi nu se simţea prea mulţumit de sine.

Toţi cinci ne-am aşezat la aceiaşi masă cu Quentin van Huren şi alţi doi directori ale căror nume nu le-am aflat. Felul în care trecusem la un pas de moarte a fost subiectul principal de conversaţie, iar eu l-am rugat pe Roderick să păstreze incidentul pentru sine, fără să-l publice în ziar.

Roderick a zîmbit ironic.

— Mda... Era mult mai interesant dacă ai fi fost omorît în explozie. Nu e o ştire de senzaţie faptul că unul dintre cei care supraveghează coborîrea în mină şi-a făcut treaba aşa cum trebuia.

— Slavă Domnului pentru asta, am oftat eu.

Conrad mă privea pieziş.

— Cred că te paşte ghinionul aici, în Africa de Sud, băiete dragă. E a doua oară într-o săptămînă cînd treci la un pas de moarte.

Am scuturat din cap:

— Nu ghinion. Ba chiar din contra. Am scăpat de două ori. Mai bine să privim lucrurile aşa.

— Ţi-au mai rămas numai şapte vieţi, a mai rostit Conrad.

Discuţia a revenit la subiectul aurului. Bănuiam că în Welcom acesta era principalul subiect, tot aşa cum pe hipodrom toată lumea discuta numai despre cai.

— Puteţi să-mi spuneţi şi mie cum îl scoateţi din rocă? se interesă Danilo. Nici măcar nu-l puteţi vedea.

Van Huren zîmbi cu indulgenţă.

— Danilo, este un procedeu destul de simplu. Roca este

sfărîmată la moară pînă cînd devine praf. Atunci este momentul în care se adaugă cianură de potasiu, care păstrează particulele de aur în soluţie. După aceea se adaugă zinc, de care se lipesc particulele de aur. Urmează spălarea de acid şi se separă doar aurul de zinc, folosindu-se aqua regia iar la final, se scoate aurul.

— Oho, destul de simplu, rosti Conrad. Băiete dragă.

Van Huren părea să-l simpatizeze pentru că zîmbi încîntat.

— Nu este chiar tot. După aceea urmează rafinarea aurului... pentru îndepărtarea impurităţilor prin topirea în cuptoare speciale iar după aceea este turnat în lingouri. Reziduurile se elimină în aer iar tu rămîi cu aur pur.

Danilo făcu rapid nişte calcule.

— Trebuie să scoţi în jur de trei mii cinci sute de tone de zăcămînt din mină doar ca să obţii un amărît de lingou.

— Cam aşa, încuviinţă van Huren, plus sau minus o tonă sau două.

— Şi cam cît reuşiţi să scoateţi într-o săptămînă? se interesă Danilo.

— Puţin peste patruzeci de mii de metri cubi în tone de stîncă.

Ochii lui Danilo prinseră să strălucească în vreme ce calcula rapid în minte.

— Deci asta înseamnă... aproximativ unsprezece lingouri şi jumătate pe săptămînă.

— Vrei un post în departamentul de contabilitate, Danilo? îl întrebă van Huren sincer amuzat.

Dar Danilo nu terminase.

— Fiecare lingou cîntăreşte aproximativ patruzeci de kilograme, nu? Deci asta face... să vedem... în jur de patru sute şi cincizeci de kilograme de aur pe săptămînă. Care este preţul aurului pentru suta de grame? Doamne, asta-i cea mai bună afacere în care te poţi băga. Ce profit! Era extrem de surescitat, aşa cum fusese de la începutul excursiei, iar ochii îi luceau pofticioşi. Felul în care era atras de profit şi de afaceri explica toate calculele pe care le făcuse ca să

scape de impozite şi taxe.

Van Huren, încă cu zîmbetul pe buze, îi răspunse:

— Uiţi de impozite, de lefuri, de întreţinere şi de acţionari. Nu mai rămîi cu mare lucru din tot aurul acela după ce fiecare îşi ia partea.

Buzele strînse ale lui Danilo arătau că nu-l credea. Roderick ridică mîna, arătîndu-şi butonii de smarald de la cămaşă.

— Să înţeleg că mina nu este a ta, Quentin?

Directorii şi van Huren zîmbiră cu indulgenţă în direcţia reporterului.

— Nu, răspunde van Huren. Familia mea deţine pămîntul şi drepturile asupra mineralelor. Tehnic, bănuiesc că aurul este al nostru. Numai că a fost nevoie de un capital enorm, vorbesc de milioane de ranzi, pentru săparea tunelurilor şi pentru construirea fabricilor de deasupra. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă eu şi cu fratele meu am înfiinţat o companie pentru a face rost de capital pentru începerea forării, de aceea, compania are cîteva sute de acţionari particulari.

— Dar mina nu pare veche de douăzeci şi cinci de ani, am obiectat eu imediat.

Van Huren îşi îndreptă atenţia asupra mea şi continuă cu explicaţiile:

— Partea pe care aţi văzut-o azi dimineaţă este cel mai nou tunel şi cel mai adînc. Există şi alte tunele, ceva mai sus... dar în anii trecuţi am scos de acolo tot zăcămîntul.

— Şi încă a mai rămas destul?

Van Huren avea zîmbetul unui om care avea întotdeauna cel puţin o mie de ranzi asupra lui.

— Va ajunge şi pentru tot restul vieţii lui Jonathan, răspunse.

Evan considera detaliile tehnice şi economice prea puţin interesante faţă de scopul scoaterii aurului la lumină, drept care atrase atenţia asupra lui dînd ca un bezmetic din mîini.

— Poate cineva să-mi spună la ce e bun aurul? Eu cred că asta ar

trebui să ne întrebăm. Asta ar trebui să se întrebe întreaga lume. Ce rost are să-l scoatem la lumină? Toată lumea se omoară ca să-l scoată din pămînt, să plătească o mulţime de bani pentru ei cînd de fapt nu este folosit la nimic.

— Bun pentru navetele spaţiale, am rostit eu.

Evan mă privi încruntat.

— Toată lumea se chinuie să-l scoată de aici din pămînt ca să fie îngropat la Fort Knox şi să nu mai vadă vreodată lumina zilei... Chiar nu înţelegeţi? Toată treaba asta este artificială. De ce trebuie întreaga bogăţie a lumii să se bazeze pe un metal galben care altfel nu e bun de nimic?

— E bun ca să-ţi faci plombe din el, am rostit iar în joacă.

— Şi pentru contacte radio pure, în unităţile tranzistoare, adăugă Roderick, prinzîndu-se în joc.

Van Huren asculta şi privea considerînd totul ca pe o distracţie neaşteptată într-o plictisitoare zi de luni. În cele din urmă am încetat să-l mai împung pe Evan pentru că, după ce văzusem mina cu ochii mei, îi împărtăşeam cel puţin pe jumătate punctul de vedere.

M-am întors la Johannesburg tot cu un Dakota şi am stat alături de Roderick, obosit mort. După ce întreaga după-amiază o petrecusem sub soarele fierbinte vizitînd fabricile de la suprafaţă, urmărind procesul scoaterii şi rafinării aurului, eram terminat. După aceea urmase vizita la o pensiune a minerilor.

Vizita la pensiune fusese cea mai plăcută, mai ales pentru că tocmai se prepara prînzul pentru schimbul care trebuia să iasă din mină şi am putut gusta şi noi din ciorba delicioasă, plină de legume ciudate şi din budinca groasă preparată ca desert. De acolo am mers la bar unde cei care ieşiseră din primul schimb păreau ocupaţi cu băutul unor halbe mari cu un amestec care amintea de laptele cu cacao.

— Este bere bantu, ne explică ghidul nostru de după amiază care era la fel de dulce pe cît de acru fusese Losenwoldt.

Am gustat şi noi. Avea un gust plăcut, dar nu părea să fie bere.

— Băiete dragă, are cumva şi ceva alcool în ea? a întrebat Conrad.

Băiatul cel drag a spus că da, dar concentraţia era foarte scăzută. Ţinînd cont că tocmai văzusem un om care dăduse o asemenea halbă pe gît din numai două înghiţituri, era mai bine aşa.

Ghidul nostru a făcut apoi semn unui om care stătea la o masă alăturată împreună cu colegii lui, iar acesta s-a ridicat şi s-a apropiat de noi. Un tip înalt şi nu prea tînăr, cu un zîmbet larg foarte plăcut.

Ghidul a făcut prezentările:

— Acesta este Piano Nyembezi. El este omul care a insistat că am lăsat pe cineva în mină.

— Dumneata erai? am întrebat plin de interes.

— Yebo, mi-a răspuns, iar mai tîrziu am aflat că însemna da în zulu. (Tot atunci am aflat că nu era destul de greu de pronunţat pentru că era format dintr-un fel de ţocăit din gît urmat de un fel de sunet ca un vaiet. Din punct de vedere european pot spune că nouă, celor de pe bătrînul continent ne-ar veni tare greu să spunem nu în grabă.)

— Ei bine, Piano, i-am zis, îţi mulţumesc foarte, foarte mult. I-am întins mîna şi el mi-a strîns-o cu căldură, eveniment care a declanşat reacţii diverse în rîndul celor prezenţi acolo. Amicii lui zîmbeau încîntaţi, ghidul privea cu groază, Roderick scutura din cap iar Evan, Conrad şi Danilo se uitau la noi netulburaţi.

În spate s-a creat o uşoară agitaţie atunci cînd unul dintre amicii lui Piano a venit la masă aducînd cu el şi un exemplar îndoit dintr-o revistă de cinema.

— Este revista lui Piano, ne-a explicat nou-venitul, înainte s-o dea proprietarului. Nyembezi, deşi oarecum jenat, mi-a arătat posterul din mijloc. Era o fotografie de-a mea, din timpul unor filmări, nu tocmai grozavă.

Am strîmbat uşor din nas dar am luat revista de la el şi am scris în josul posterului: „Îi datorez viaţa lui Piano Nyembezi”, după care

am semnat.

— O să păstreze revista aia toată viaţa, a comentat ghidul după aceea.

Poate pînă mîine, m-am gîndit eu.

Dakota îşi continua zborul. Cum de abia schimbase cursul, soarele la apus îmi bătea chiar în ochi, aşa că mi-am întors capul în partea cealaltă. Tăietura de pe ceafă, deşi nu era adîncă, era extrem de dureroasă.

Acea mişcare a dezmeticit cîteva celule nervoase adormite şi atunci mi-am amintit că mai fusese cineva cu mine în abataj.

Mi-am amintit că tocmai mă pregăteam să ies din gaură cu picioarele înainte şi m-am oprit ca să las pe cineva să mă depăşească. De asemenea mi-am amintit că nu i-am văzut faţa, deci nu ştiam cine fusese individul.

Dar dacă fusese acolo atunci cînd mă lovisem, de ce nu m-a ajutat?

Eram într-un asemenea hal de oboseală şi ameţeală încît mi-a trebuit mai bine de un minut ca să conchid că omul nu mă ajutase pentru că tocmai el fusese cel care mă lovise.

Am deschis deodată ochii. Faţa lui Roderick era întoarsă spre mine. Am deschis gura ca să-i spun ce mă frămînta. Dar după aceea am închis-o la loc cu fermitate. Nu aveam nici cea mai mică dorinţă să apară totul a doua zi în Rand Daily Star.

CAPITOLUL 11

O mare parte din noaptea aceea am petrecut-o gîndindu-mă că era posibil ca cineva să fi încercat să mă omoare.

Dar nu ştiam cine. Nu pricepeam de ce.

Şi nici nu eram sigur dacă-mi aminteam totul corect şi precis, poate că celălalt individ din abataj plecase şi eu nu-mi aminteam.

În plus, chiar dacă aş fi fost sigur sută la sută că cineva încercase într-adevăr să mă omoare, tot nu ştiam ce anume puteam să fac.

Să-l sun pe van Huren? Să pornesc o investigaţie? Dar în mină fuseseră atîţia oameni, toţi îmbrăcaţi la fel circulînd mai mult pe întuneric.

Orice investigaţie nu avea să producă decît mai multe zvonuri şi discuţii decît un rezultat clar, iar „Lincoln se plînge din cauza unei încercări de asasinat” era un titlu pe care nu doream să-l citesc prin ziarele de scandal.

De două ori într-o săptămînă, cum spusese şi Conrad „fusesem la un pas de moarte”.

Dar nu avea nici un sens. Numai în filmele în care jucam, eroii pe care-i interpretam erau ameninţaţi, atacaţi şi scăpau ca prin minune.

Dar dacă nu făceam nimic, ce se întîmpla atunci? Dacă cineva încerca efectiv să mă omoare, atunci nu-l oprea nimic să nu încerce din nou.

Cum, aş fi putut să mă apăr în fiecare minut al fiecărei zile... mai ales de lucruri neprevăzute, cum erau microfoanele sau pietroaiele care cădeau din plafonul minelor de aur?

Dacă... şi nu eram deloc convins... se făcuseră două încercări de asasinat asupra mea, amîndouă fuseseră aranjate în aşa fel încît să pară simple accidente. Deci nu avea rost ca pe viitor să încerc să mă feresc de metode mai directe, cum ar fi fost otrava, sau un glonţ sau vreun cuţit înfipt în spate pe vreo alee întunecată. Trebuia deci să mă feresc de maşini cu frînele stricate, insecte mortale strecurate prin pantofi sau balcoane pe punctul de a se dezintegra.

Multă vreme am încercat să nu mă gîndesc la cine era făptaşul pentru că neapărat trebuia să fie unul dintre cei care veniseră la mină împreună cu mine.

Putea fi vorba de vreun miner căruia nu-i plăcuseră filmele mele şi decisese că nu era cazul să mai fac şi altele? Nu ar fi avut nevoie să mă omoare, putea să nu meargă la filmele în care jucam.

Să fi fost cineva atît de pătruns de gelozie profesională, încît să încerce să mă elimine definitiv? Singura persoană pe care o cunoşteam în această situaţie şi care-mi jurase ură veşnică era Drix Goddard, dar el încă nu venise în Africa de Sud, ca să nu mai vorbim de mina de aur.

Nici unul dintre cei care munceau în mină nu ştiuseră că aveam să mergem acolo, şi, înainte de incident, nimeni nu-mi rostise numele.

Aşa rămîneau... La naiba, mi-am zis. Ei bine... rămîneau Evan... şi Conrad... şi Danilo... şi Roderick. Şi de asemenea van Huren, care era stăpînul multora şi care ar fi putut aranja totul printr-un intermediar.

Cît despre motiv... Resentimentele profesionale ale lui Evan nu erau chiar aşa de adînci, iar Danilo nu avea de unde să ştie că intuisem ce punea la cale cu caii, şi, chiar dacă ar fi bănuit, n-ar fi încercat să acopere un delict minor cu o crimă.

Mai degrabă ar fi mărturisit totul şi ar fi rîs, ca după aceea să primească mustrările de rigoare cu o ridicare din umeri.

Motivele care i-ar fi putut împinge la crimă pe Conrad, van Huren sau Roderick erau încă şi mai inconsistente.

Nici n-aş fi putut inventa unul pentru oricare dintre ei. Cu toţii păruseră cu adevărat uşuraţi atunci cînd ieşisem din mină (mai puţin Conrad care se afla la infirmerie)... sau se arătaseră uşuraţi doar pentru că declarasem că nu-mi mai aminteam cum de mă lovisem?

Această teorie mi se părea cam improbabilă. Nu mi-i puteam imagina pe nici unul dintre ei punînd la cale o crimă cu sînge rece.

Nu vedeam ce rost ar fi avut. În cele din urmă am ajuns la concluzia că începusem să-mi închipui tot felul de aiureli. Fusesem implicat în prea multă ficţiune iar acum ajunsesem s-o proiectez în realitate.

Am oftat.

Mi-am dat seama că nu mă mai durea capul şi că cucuiul de pe

ceafă începuse să se dezumfle astfel că, aproape fără să vreau, am adormit.

De dimineaţă, gîndurile de cu noapte păreau încă şi mai improbabile. Conrad fusese acela care sugerase legătura dintre microfonul stricat şi incidentul din mină şi, în acel moment, eram convins că bietul de el se înşelase, rău de tot.

Roderick m-a sunat la micul dejun. Nu voiam să iau cu el şi Katya cina în apartamentul lui, numai noi trei, fără nici un fel de ceremonie? Cînd eu am ezitat cîteva clipe înainte să-i răspund, a adăugat repede că va fi ceva neoficial şi că tot ce voi spune nu va fi înregistrat şi folosit împotriva mea.

— Bine, m-am învoit în cele din urmă, deşi mai aveam unele rezerve. Unde te pot găsi?

Mi-a spus adresa şi a adăugat:

— Şoferul ştie unde să te ducă.

— Aha. Da, bine, am încuviinţat eu.

Am pus receptorul la loc în furcă. Nu exista nici un motiv pentru care Roderick nu ar fi trebuit să ştie despre maşina şi şoferul care mi se puseseră la dispoziţie, în plus, mai era şi sursa lui de la Iguana.

Roderick ştiuse toată vremea unde plecasem, ce făcusem şi de cîte ori mă spălasem pe dinţi.

Înainte să fi apucat să-mi ridic mîna de pe receptor, telefonul a început să sune iar.

Clifford Wenkins.

Putea oare să... ăăă, cum să spună... ăăă, era convenabil dacă trecea pe la hotel în acea dimineaţă ca să... ăăă, să discutăm despre detaliile premierei?

— Ăăăă, da, i-am răspuns.

După aceea a sunat şi Conrad. Avem de gînd să merg în Parcul Kruger cu el şi cu Evan?

— Cît aveţi de gînd să staţi acolo? am întrebat.

— Cred că vreo zece zile.

— Atunci nu. Eu trebuie să mă întorc cel mai tîrziu marţea viitoare. Mai bine vin cu o altă maşină. Şi oricum ar fi mai bine, să avem două maşini, mai ales că tu şi cu Evan o să vă căutaţi locurile de filmare.

— Mda, a rostit el uşurat.

Probabil că nu dorise ca o săptămînă întreagă să fie obligat să ne oprească pe mine şi pe Evan să ne strîngem de gît.

Avea de gînd să treacă pe la hotel înaintea de prînz, mi-a mai spus. Se părea că Evan era plin de idei inspirate pentru noul lui film (dar cînd nu era aşa?).

După aceea m-a sunat şi Arknold.

— Domnule Lincoln, în legătură cu caii doamnei Cavasey... ştiţi... Mai departe n-a reuşit să meargă.

După ce am aşteptat în van să continue, m-am milostivit de el şi i-am zis:

— Voi fi aici toată dimineaţa, aşa că dacă doriţi să treceţi pe aici, nici o problemă.

Am auzit un oftat gîtuit. Apoi mi-a zis:

— Poate. Chiar ar fi mai bine. Da. În regulă. Atunci după ora unsprezece, după ce termin cu antrenamentul cailor.

— S-a făcut, i-am mai spus şi am închis.

Soare strălucitor, cer albastru.

Am coborît ca să iau cafeaua pe terasă şi să citesc ziarul. O mulţime de articole despre problemele din partea locului, despre care trebuia să ai măcar habar ca să poţi pricepe ceva.

Pentru mine, cititul lor semăna cu un film văzut numai pe jumătate.

Un bărbat fusese omorît în Johannesburg. Fusese găsit cu două zile în urmă, cu o sîrmă înfăşurată în jurul gîtului.

Cutremurat, am lăsat ziarul deoparte. Nu încerca nimeni să mă omoare. Hotărîsem deja că era o prostie. Moartea altuia nu avea nici

un motiv să-mi ridice părul pe ceafă. Nenorocirea era că nimeni nu-mi informase subconştientul că terminasem cu alarma de gradul I.

— 'Mneata, am auzit un glas tînăr din apropiere. Ce mai faci?

— Mă uit cum cresc florile.

S-a aşezat în faţa mea, iar chipul proaspăt de cincisprezece ani era numai zîmbet.

— Am venit să joc tenis.

Era îmbrăcată toată în alb, rochie scurtă, albă, şosete albe, pantofi de sport albi şi căra cu ea două rachete în învelitori impermeabile dotate cu fermoare lungi. Părul negru şi lung pînă la umeri era strîns cu o fundă verde, iar bogăţia van Huren se vedea foarte bine în felul în care se comporta.

— Vrei o cafea? am întrebat-o.

— Mai bine un suc de portocale.

I-am comandat un suc.

— Nu-i aşa că ţi-a plăcut mina de aur?

— Sigur că da, am răspuns imitînd accentul lui Danilo, aşa cum ea-i împrumutase stilul de exprimare.

Fata strîmbă amuzată din nas.

— Se pare că nu-ţi scapă nimic, nu? Tata spunea că ai o minte intuitivă, ce-o mai fi însemnînd şi asta.

— Asta înseamnă că sar repede la concluzii.

Fata scutură din cap cu îndoială.

— Aha. El pare să creadă că-i o chestie bună.

I s-a adus sucul din care a băut cu poftă, lovind cuburile de gheaţă de pereţii paharului. Eu am profitat de moment ca s-o studiez mai bine. Avea gene lungi şi mari, şi un ten frumos. Am încercat să-mi înăbuş sentimentul de regret pe care mi-l dădeau mereu fetele precum Sally. Fiica mea ar fi putut creşte la fel de frumoasă, dar nu va avea niciodată această sănătate, atîta vlagă.

Fată lăsă paharul pe masă şi-şi întoarse privirea spre clădirea din spatele meu.

— L-ai văzut cumva pe Danilo? se interesă. Porcu' a zis că e aici la zece, şi s-a făcut deja şi un sfert şi nici urmă de el.

— Ieri era foarte ocupat cu calculele, i-am zis cu gravitate. Probabil că pînă la urmă a picat extenuat.

— Ce calcule? m-a întrebat suspicioasă.

I-am explicat.

Fata a început să rîdă.

— Nu se poate abţine să nu facă tot felul de calcule. Şi sîmbătă, la curse, la fel a făcut. I-am zis că e un calculator ambulant. Luă o altă gură de suc. Ştiai că e un jucător înrăit la curse? A pariat zece ranzi numai pe un singur cal. Zece ranzi!

M-am gîndit că van Huren a crescut-o foarte bine, dacă un pariu de zece ranzi i se părea excesiv.

— Vorbă să fie, a adăugat imediat după aceea, calul a cîştigat. Am fost cu el ca să-şi ia banii. A pus zece şi a scos douăzeci şi cinci de ranzi, ce părere ai? Mi-a spus că în general cîştigă. Era foarte mulţumit de isprava lui.

— Pînă la urmă toată lumea pierde, i-am răspuns.

— Termină cu aiurelile astea, explodă fata. Parcă ai fi tata.

Făcu deodată ochii mari şi atenţia, îi fugi spre ceva aflat în spatele meu.

Danilo se aşeză la masa noastră. Pantaloni scurţi şi albi, picioare arse de soare şi o bluză de trening albastră, lăsată deschisă cît să se întrevadă tricoul alb de dedesubt.

— Bună, ne salută el vesel.

— Bună, îi răspunse Sally, vrăjită.

M-a părăsit pe mine şi paharul pe jumătate plin cu suc fără să ne mai arunce o singură privire, plecînd cu băiatul minune precum toate suratele ei de la Eva încoace. Însă tatăl fetei avea o mînă de aur, iar Danilo îşi făcuse toate socotelile.

Cînd a apărut Arknold, cei de la recepţie l-au îndemnat să iasă după mine pe terasă. A dat mîna cu mine, s-a aşezat pufăind

nemulţumit şi în cele din urmă a acceptat să-i ofer o bere. În depărtare, pe terenul de tenis, Sally şi Danilo jucau prost şi rîdeau mult.

Arknold mi-a urmărit privirea, l-a recunoscut pe Danilo şi s-a posomorît încă şi mai tare.

— N-am ştiut c-o să fie şi Danilo aici, mi-a zis în cele din urmă.

— Nu te poate auzi, am dat să-l liniştesc.

— Nu... dar... ştiţi ce, domnule... V-ar deranja dacă am intra înăuntru?

— Dacă aşa vrei, am încuviinţat.

Ne-am mutat în bar şi de acolo sus în camera mea, ca să nu explodeze din cauza nervilor. De la fereastră încă se putea vedea terenul de tenis, dar cei de acolo nu aveau cum să ne mai vadă pe noi.

S-a aşezat, ca şi Conrad, pe fotoliul cel mare, probabil închipuindu-şi că era personajul dominant.

M-am uitat cu atenţie la el, dar nu am reuşit să-mi dau seama ce anume gîndea sau simţea.

— Uite cum stă treaba, mi-a zis în cele din urmă. Ce ai de gînd să-i spui doamnei Cavasey cînd te întorci în Anglia?

Am cumpănit răspunsul cîteva clipe.

— Încă nu m-am hotărît.

Arknold îşi împinse bărbia înainte precum un buldog.

— Nu are rost să-i spui să-şi schimbe antrenorul.

— Şi de ce nu?

— Pentru că nu e nimic în neregulă cu felul în care-i antrenez.

— Da, caii arată foarte bine, am încuviinţat. Dar aleargă cumplit. Majoritatea proprietarilor i-ar fi trimis la altcineva cu multă vreme în urmă.

— Dar nu e vina mea că nu cîştigă, se apără el. Te rog să-i spui chestia asta. Pentru asta am şi venit. Te rog să-i spui că nu e vina mea.

— Dacă mută caii, pierzi onorariul pentru antrenamentul lor,

i-am răspuns. Şi poate că-ţi vei pierde o parte din cinstea obrazului. Dar cel puţin nu vei mai putea fi acuzat de fraudă.

— La stai aşa, dom'le... a început furios, dar eu l-am întrerupt fără menajamente:

— ...sau ai putea să-l concediezi pe şeful grajdului, Barty.

Arknold renunţă să mai spună ce intenţionase. Pentru că mă privea cu gura căscată.

— Dacă te decizi să-l dai afară de Barty, am continuat eu, aş putea s-o sfătuiesc pe doamna Cavasey să lase caii la dumneata.

Arknold închise gura cu un clămpănit. Urmă un moment lung în care toată agresiunea dispăru de pe chipul lui, fiind înlocuită cu un soi de defetism obosit.

— Nu pot să fac aşa ceva, rosti posomorît, fără să nege necesitatea unei asemenea acţiuni.

— Din cauza vreunei ameninţări? am întrebat. Sau a profitului care va veni?

— Ascultă, domnule...

— Ai grijă ca Barty să dispară înainte de plecarea mea, i-am zis pe un ton plăcut.

Arknold s-a ridicat şi m-a privit cu duritate. Respira greu pe nas şi nu părea în stare să spună ceva. După expresia de pe faţa lui nu puteam să-mi dau seama dacă pe limbă îi stăteau un şir de invective, cuvinte de apărare sau o eventuală cerere de ajutor.

S-a mai uitat o dată pe fereastră să se asigură că amicul Danilo era tot pe teren şi apoi, fără o vorbă, a ieşit din cameră. Arăta obosit. Semăna cu un condamnat la osînda veşnică.

Am ieşit iar pe terasă şi l-am văzut pe Wenkins învîrtindu-se fără rost şi privind indiscret la feţele străinilor, ascunse pe după ziare.

— Domnule Wenkins, am strigat.

S-a uitat spre mine, a încuviinţat din cap şi a început să facă slalom printre mese.

— Bună dimineaţa, ăăă, Link, a început, şi întinse mîna spre mine, deşi eram prea departe ca să pot să i-o prind. Am schiţat şi eu un salut la fel de îndepărtat. Probabil că cineva îi spusese că avea palme neplăcut de ude, m-am gîndit.

Ne-am aşezat la o masă mică şi rotundă, sub o umbrelă de soare galbenă. Imediat după aceea a scos din buzunar un alt teanc de hîrtii mototolite.

Consultarea lor părea să-i dea ceva putere.

— Ei bine... Worldic a decis... ăăă... cred că ar fi cel mai bine... să facem recepţia înainte de... de film... înţelegi...

Da, înţelegeam prea bine. Le era frică să nu mă evapor din sală în timpul filmului, dacă cumva aranjau recepţia la finele lui.

— Aici e... o listă de oameni invitaţi de Worldic... şi aici... pe undeva... o listă cu cei care au cumpărat bilete la recepţie. Am încercat să limităm numărul... dar... ei bine... s-ar putea să fie cam înghesuială, dacă mă-nţelegi.

Asuda din gros. Îşi şterse fruntea cu o batistă albă, imaculată. Apoi rămase să aştepte explozia din partea mea. Dar ce aş fi putut spune?

Mi-o făcusem singur cu mîna mea. În fond ar fi trebuit să fiu recunoscător că oamenii se înghesuiau să mă vadă.

— Ei bine... dacă-i în regulă, adică... în fine... au mai rămas nişte bilete pentru... premieră, înţelegi... la douăzeci de ranzi bucata....

— Douăzeci de ranzi? am sărit imediat. Nu e cam prea mult?

— Pentru acţiunile caritabile, a răspuns el cam repede. Pentru caritate.

— Ce fel de opere de caritate?

— Oh... păi... stai să văd... le am pe aici pe undeva... N-a reuşit să găsească. În fine, sînt pentru operele de caritate... aşa că Wolrdic vrea să... adică, pentru că tot au mai rămas bilete, înţelegi... vrea să faci puţină publicitate...

— Nu, am răspuns imediat.

Clifford părea extrem de nefericit.

— Le-am spus... dar ei au zis... că.... ei bine... Nu izbuti să spună că atitudinea celor de la Worldic faţă de actori făcea KGB-ul să pară aproape patern.

— Unde o să se ţină recepţia? am întrebat.

— Păi... chiar vizavi de Wideworld Cinema, la hotelul Klipspringer Heights. Cred... cred c-o să-ţi placă... e unul dintre cele mai bune hoteluri de pe aici.

— Foarte bine, i-am retezat-o. Eu o să mă întorc marţi pe la şase după-amiaza. Poţi să mă suni pentru aranjamentele finale.

— Da. Da... dar Worldic... cei de acolo vor să ştie unde... o să stai în parc.

— Habar nu am, i-am răspuns cu satisfacţie.

— Bine, dar n-ai putea să afli? întrebă nefericit. Worlidc a spus că trebuie... trebuie să aflu neapărat...

— Aşa deci. Foarte bine, am cedat. O să te anunţ.

— Mulţumesc, a suflat. Şi acum... Ei bine...

Eu deja îmi pregătisem un „Nu“ răsunător pentru orice altă propunere.

— Ei bine... bine... trebuie să spun că... Wolrdic a aranjat o... ăăă... o sesiune fotografică... pentru tine... ăăă... după-amiaza asta.

— Ce sesiune de fotografii? am sărit imediat.

Bietul de el se şterse iar cu batista şi îşi luă inima-n dinţi.

— Doar... Ei bine, fotografii.

S-a chinuit multă vreme să-mi explice că patronii lui aranjaseră să pozez în costum de baie alături de un manechin planturos.

— Du-te fuguţa şi spune-le celor de la Worldic că genul ăsta de publicitate nu mai e la modă de mai bine de cincizeci de ani, mai ales dacă-şi închipuie că aşa vor reuşi să vîndă bilete la douăzeci de ranzi bucata.

Clifford continua să transpire vîrtos.

— Mai mult, spune-le că dacă mai vin cu încă o asemenea propunere idioată, nu mai particip la nici un fel de acţiune dacă e organizată de ei, oriunde în lume.

— Dar, continuă el cu bîiguielile incoerente... după articolele din ziar, cu povestea cu ce s-a întîmplat cu biata Katya... după... am fost inundaţi... pur şi simplu inundaţi... de tot felul de întrebări... toate locurile ieftine s-au vîndut pe loc... şi cele de la recepţie... s-au dus...

— Numai că atunci a fost un accident, nimic aranjat pentru publicitate, i-am zis încet.

— Oh, nu, desigur că nu, mi-a zis repede. Sigur că nu. Nu, nu. Nici vorbă...

Se ridicase în picioare şi în panica de moment, trînti scaunul de alături.

Fruntea îi era plină de broboane de sudoare, iar privirea i se sălbăticise cu totul. Tocmai cînd mai avea o clipă şi exploda din cauza panicii, la masa noastră au venit Danilo şi Sally.

— Bună, domnule Wenkins, îl salută Sally cu seninătate. Vai de mine, sînteţi la fel de roşu şi de transpirat ca noi.

Wenkins o privi cu ochi sticloşi şi-şi şterse fruntea încă o dată. Danilo îl privea îngîndurat, fără să comenteze.

— Ei bine... o... o să le spun... dar n-o să le placă.

— Te rog să le spui, am încuviinţat eu. Nici un fel de publicitate.

— Am înţeles, mi-a răspuns cu o jumătate de gură. Eu unul mă îndoiam sincer că avea curajul necesar să le transmită un asemenea mesaj.

Sally îl privi o clipă cum pleca, după care se prăvăli pe unul din scaunele de la masă.

— Bietul de el, nu ţi s-a părut cam agitat? Sper că nu l-ai brutalizat pe bietul mieluşel, nu, Link?

— E o oaie, nu un miel.

— O oaie proastă, comentă Danilo, pierdut în gînduri.

— Pot să mai iau nişte suc? întrebă Sally.

Evan şi Corad sosiră înaintea chelnerului, drept care comandară şi ei cîte ceva.

Evan era la fel de agitat ca de obicei, încercînd din răsputeri să-l

domine pe Conrad. Conrad părea uşor iritat, dar nu-şi pierduse încă răbdarea.

— Simbolismul, tocmai spunea Evan cu pasiune. Acest film este despre simbolism. Iar Turnurile Poştelor sînt simbolurile falice ale potenţei naţionale. Fiecare ţară virilă are restaurantul ei organizat în vîrful unor astfel de turnuri...

— Poate pentru că fiecare ţară are aşa ceva, iar cel de aici, din Johannesburg nu e tocmai de noi, murmură Conrad.

— Dar există un astfel de turn, declară Evan.

— Nici măcar tu n-o să poţi să găseşti un elefant de forma asta, i-am zis eu răutăcios.

Conrad a pufnit în rîs, în vreme de Evan se uita urît la mine.

Atunci interveni Sally:

— Ce-i acela un simbol falic?

Danilo îi sugeră cu blîndeţe să caute cuvîntul într-un dicţionar explicativ.

L-am întrebat pe Evan unde anume vom sta în parc, ca la nevoie să pot fi găsit.

— Nu te uita la mine să te ajut, îmi răspunse morocănos. Departamentul de producţie a făcut rezervările cu cîteva luni în urmă. Oricum e vorba de cîteva tabere, începînd din sud şi pînă în nord, aşa cred.

Conrad încuviinţă din cap.

— Avem o listă la hotel... o copiez eu pentru tine, băiete dragă.

— Nu e aşa de important, am mormăit. O voiau cei de la Worldic ca să nu mă piardă din vedere probabil.

— Nu e important! strigă Evan uluit. Dacă Worldic vrea lista, trebuie neapărat s-o aibă. Evan nu avea nici un fel de rezerve faţă de companiile care ar fi putut să-i distribuie capodoperele. Conrad poată să copieze lista şi să le-o trimită direct.

L-am privit uimit pe Conrad.

— Atunci e pentru Clifford Wenkins, el mi-a cerut-o.

Conrad încuviinţă posac. Una era să copieze o listă pentru un

prieten, şi altceva s-o facă la ordinele lui Evan. Înţelegeam foarte bine ce simţea.

— Bănuiesc că nu ai de gînd să-l iei cu tine şi pe şoferul angajat de Worldic, mă dăscăli Evan. Pentru că nu avem loc şi pentru el.

Am scuturat din cap.

— Nu, am răspuns liniştit. Am de gînd să închiriez o maşină şi s-o conduc chiar eu.

— E perfect.

Evan părea posedat chiar şi în momentele de relaxare, iar aerul din jurul lui era încărcat de electricitate.

Sally îl considera probabil fascinant.

— O să-ţi placă foarte mult parcul, îi zise cu naivitate. Iar animalele sînt aşa de dulci.

— Aha, rosti el nesigur, cu o mutră la fel de idioată ca a lui Wenkins.

Conrad se înveseli deodată şi o privi pe Sally încîntat în vreme ce ea continua să le zîmbească fără reţineri. Apoi se întoarse spre Danilo.

— Şi ţie ţi-ar place, îi zise. Data viitoare cînd mai vii pe aici, o să te ducem acolo.

Danilo răspunse că de abia aştepta. Conrad îl întrebă cît avea să mai rămînă, iar el răspunse că vreo săptămînă şi ceva, în vreme ce Sally insista de zor că avea să plece de abia după premieră.

Cînd Danilo îi zîmbea, biata Sally părea să se lumineze toată. Eu speram numai ca băiatul de aur să fi fost înzestrat de la natură şi cu o urmă de compasiune, pe lîngă talentul la calcule.

Evan şi Conrad rămaseră pentru masa de prînz, discutînd la nesfîrşit despre locurile pe care le aleseseră în oraş pentru filmări.

Aveau de gînd să încorporeze mai multe secvenţe de „cinema verite“ în filmul lor.

Cînd am ajuns la desert, întregul film cu tot cu simbolism, elefanţi şi tot restul mi se părea deja cumplit de plictisitor.

Interesul lui Conrad era de ordin tehnic, al meu inexistent, iar al lui Evan inepuizabil, ca de obicei.

— Aşa că o să luăm şi aparatul de filmat portabil cu noi, tocmai îi spunea lui Conrad. S-ar putea să vedem scene nerepetabile... ar fi o prostie să nu avem echipament la noi.

Conrad încuviinţă pe loc. După aceea discutară dacă să ia cu ei sau nu şi echipamentul de înregistrare audio; hotărînd în cele din urmă că nu strica deloc să le fie la îndemînă.

Producătorul aranjase în aşa fel încît să fie conduşi prin parc de un pădurar într-un Rover de teren, ceea ce însemna că urmau să aibă destul loc pentru echipament.

M-au întrebat dacă puteau să pună în maşina mea tot ce nu încăpea în camioneta lor, iar eu le-am spus că nu aveam absolut nici un fel de obiecţii.

Drept care, am căzut de acord să mă duc să-i iau de la hotel a doua zi dimineaţă la prima oră.

După plecarea lor m-am descotorosit de maşina şi şoferul de la Worldic şi mi-am închiriat o maşină modestă. Unul dintre angajaţii companiei a venit cu ea pînă la hotel şi mi-a arătat cum funcţionează.

Mi-a spus de asemenea că e maşină nouă, de abia primită şi că în principiu n-ar trebui să am nici un fel de probleme cu ea.

Am ieşit la un drum de probă, m-am pierdut, am cumpărat o hartă şi am reuşit să mă întorc.

Maşina avea unele dificultăţi cînd trebuia să urce în pantă abruptă, însă era foarte stabilă la curbe, o maşină tocmai bună ca să-ţi scoţi bunica la plimbare.

CAPITOLUL 12

Cu ajutorul hărţii şi al maşinii am ajuns la apartamentul lui

Roderick chiar atunci cînd a început să se întunece.

Înainte să plec am verificat cu atenţie frînele, după ce lăsasem maşina în parcare atîtea ore. Desigur, nu am descoperit nimic în neregulă. M-am strîmbat pentru că devenisem paranoic.

Apartamentul lui Roderick se afla la etajul şase.

Şi avea balcon.

Cum am ajuns, Roderick m-a invitat să ies pe balcon ca să admir priveliştea.

— E absolut minunată la ora asta, mi-a zis, cu atîtea lumini în orice direcţie priveşti. În timpul zilei vezi mai mult fabrici şi şosele şi clădiri, asta dacă nu te interesează aşa ceva, însă puţin mai tîrziu va fi prea întuneric ca să mai poţi desluşi şi altceva în afară de lumini...

În pofida mea, am ezitat în pragul uşii.

— Haide, a insistat el. Ai cumva rău de înălțime?

— Nu.

Am păşit pe balcon şi am constatat că nu exagerase deloc. Priveliştea îţi tăia suflarea. La început m-am simţit prost că nu avusese încredere, şi cu toate astea, încă nu putea spune că mă încredeam în el. Mda, suspiciunea poate să te mănînce de viu pe dinăuntru.

După cîteva momente am intrat în casă. În acel moment am simţit cum mi se relaxau muşchii abdomenului şi cei ai maxilarului. Am încercat să alung gîndul care tot nu-mi dădea pace şi anume că Roderick fusese prezent la cele două incidente, la conferința de presă şi la mină.

Avea un apartament mic, dar care avea un impact puternic asupra celor care-l vizitau. Mobilier negru sau îmbrăcat în piele neagră, picturi abstracte pe pereţii de un verde prăzuliu, măsuțe de sticlă şi alamă, lămpi suprarealiste. Tot ce vedeam mă ducea invariabil spre concluzia că stăpînul casei probabil era un amator îndrăcit de marijuana.

Desigur, am uitat să menționez aparatul stereo foarte costisitor.

Muzica pe care o alesese nu era chiar la fel de avangardistă ca la Londra, dar se simţea un iz de anarhie şi compătimire în vocile nazale. M-am întrebat dacă acel gen de muzică făcea parte din imaginea pe care o alesese sau efectiv îi plăcea.

— Ceva de băut? m-a întrebat amabil iar eu am acceptat.

Mi-a oferit Campari cu sifon, o chestie rozacee, dulce-amăruie.

Se pare că Roderick considerase ca pe ceva de la sine înţeles că avea să-mi placă.

— Trebuie să apară şi Katya. A avut o înregistrare urgentă de făcut sau ceva de genul ăsta.

— Se simte bine acum?

— Sigur, mi-a răspuns. Sută-n mie. Încerca să pară cît mai degajat, dar eu încă-mi aminteam de lacrimile lui şi ştiam ce sentimente profunde clocoteau pe sub exteriorul rece.

Avea pe el o pereche de pantaloni aproape mulaţi şi o cămaşă albastră, strîmtă, cu volane şi cu şireturi de dantelă în locul nasturilor. Parcă ar fi vrut să arate tuturor că era un mascul în călduri. Bănuiesc că şi hainele mele declarau ceva, ca ale oricui.

Ale Katyei erau la fel de stridente ca un sunet de trompetă, şi voiau să spună: „uitaţi-vă toţi la mine".

A venit ca o briză caldă de vară, îmbrăcată cu un costum de un galben orbitor, care se termina deodată la genunchi într-o cascadă de dantelă neagră. Semăna cu un dansator de flamenco rupt de la mijloc.

Cum m-a văzut a şi venit spre mine cu braţele întinse, şi cu o vitalitate de invidiat, de parcă curentul electric îi dublase energia.

— Link, dragule, ce bine-mi pare să te văd, a rostit cu pompozitate. Nu venise singură, mai adusese pe cineva cu ea.

Barierele din mintea mea s-au ridicat chiar în acel moment şi au rămas aşa întreaga seară. Roderick şi Katya aduseseră o bombă care să mă conducă pe cărări greşite, trădîndu-şi intenţiile chiar prin felul în care se purtau. Nu-mi plăcea deloc jocul pe care-l făceau, dar eram un jucător vechi şi în ultima vreme nu mai pierdusem nici

o astfel de partidă. Am oftat pentru că îmi dorisem foarte mult acea cină liniştită pe care mi-o promisese Roderick. Sperasem prea mult, în chip nesăbuit.

Fata era superbă, cu un păr negru zburlit şi ochi imenşi. Avea pe ea o chestie de un verde transparent care-i ajungea pînă la glezne şi plutea în jurul ei, punînd în evidenţă corpul superb pe care nu-l prea ascundea.

Roderick mă studia pe furiş în vreme ce se prefăcea că turnă Campari în pahare.

— Ea este Melanie, o prezentă Katya, de parcă tocmai ar fi prezentat-o pe Venus ieşind din valurile mării.

Botezată Mabel, fără îndoială, mi-am zis răutăcios, salutînd-o distant. Melanie însă nu era fata care să se arate impresionată de o asemenea primire rece. Îşi flutură genele, zîmbi elegant în vreme ce din priviri îmi făcea tot felul de promisiuni. M-am gîndit că mai făcuse treaba asta şi înainte şi era la fel de conştientă de puterea ei tot aşa cum eram eu cînd jucam o scenă de film.

Melanie s-a aşezat alături de mine pe canapea, întinzîndu-se ca o pisică şi căutînd să-şi pună corpul frumos în evidenţă. Din întîmplare nu avea o brichetă şi de aceea a trebuit să-i aprind ţigările cu bricheta lui Roderick aşezată strategic pe masă.

Katya trăncănea veselă mai departe iar Roderick îmi umplea pe furiş paharul cu gin, cînd credea că nu eram atent, iar eu am început să mă întreb unde anume ţineau ascuns reportofonul. Dacă mica noastră întîlnire era neoficială, atunci eu eram de fapt instalator.

Cina s-a servit într-un mic alcov, pe o masă mare şi neagră, luminată de lumînări. Mîncarea a fost grozavă şi, ca să nu pot fi citat, m-am mulţumit să particip la conversaţie mai mult cu mormăieli şi zîmbete.

Parfumul lui Melanie era subtil şi fermecător, iar Roderick îmi tot îndoia vinul cu coniac. Aştepta şi vorbea vesel şi mă urmărea cu ochi prietenoşi, să mă dau de gol. Ia mai du-te şi naibii, i-am zis în gînd.

Probabil că o parte din aceste gînduri mi s-au reflectat pe faţă pentru că dragul meu amic a schimbat subiectul cu tact şi a trecut de la insinuările cu iz sexual la comentariile sociale.

M-a întrebat deodată:

— Acum ce părere ai de apartheid, în fond eşti aici de o săptămînă.

— Dar tu? i-am întors-o. Mai bine spune tu ce crezi. Voi trei aţi trăit aici toată viaţa, voi să-mi spuneţi care sînt părerile voastre.

Roderick a scuturat din cap iar Katya a răspuns că importante sînt de fapt părerile vizitatorilor, drept care, numai Melanie, care se supunea probabil unui alt set de reguli, a muşcat momeala.

— Apartheidul, a rostit cu năduf, este necesar.

Roderick s-a apucat să facă tot felul de comentarii negative, dar eu nu l-am mai lăsat să continue şi am întrebat-o direct:

— În ce fel?

— Traiul ăsta separat e foarte bun, mi-a răspuns ea. Dar asta nu înseamnă că o rasă e mai bună decît cealaltă, doar că sînt diferite şi aşa ar trebui să rămînă. Întreaga lume pare să creadă că albii din Africa de Sud îi urăsc pe negrii şi încearcă să-i reprime, dar nu este deloc adevărat. Avem grijă şi ţinem la ei... iar expresia, „negru e frumos" a fost inventată de albii de aici ca să le ofere africanilor negri sentimentul că sînt foarte importanţi ca indivizi.

M-am arătat surprins, dar Roderick a încuviinţat încet din cap.

— Este adevărat. Mişcarea Puterea pentru Negrii a adoptat această expresie, dar n-a inventat-o. Am putea spune că această mică expresie şi-a atins scopul cu vîrf şi îndesat.

— Iar cînd citeşti ziarele din străinătate, a continuat Melanie cu indignare, ai zice că negrii sînt nişte bieţi analfabeţi care sînt folosiţi ca mînă de lucru ieftină. Ceea ce nu este adevărat. Şcoala este obligatorie pentru ambele rase, iar fabricile plătesc salariile în funcţie de calificare, nu după culoarea pielii. Iar acest lucru, a adăugat după aceea, a fost negociat de sindicaliştii albi.

Îmi plăcea mult mai mult aşa decît în rolul de vampă. Ochii

întunecaţi străluceau aţîţaţi şi pentru mine era o încîntare să ascult pe cineva care-şi apăra cu atîta pasiune ţara.

— Mai spune-mi cîte ceva, am îndemnat-o.

— Oh... Avu un scurt moment de confuzie, după care se entuziasmă din nou. Negrii sînt la fel ca albii. Au tot ce le trebuie. Numai o mică minoritate au case mari, dar majoritatea nu suportă, aşa ceva. Le place să trăiască mai mult în aer liber şi intră la adăpost doar ca să doarmă. Dar au maşini şi afaceri, concedii, spitale, hoteluri şi cinematografe... de toate.

Dar albii aveau mai mulţi banii m-am gîndit imediat, şi în mod sigur mai multă libertate. Am deschis gura să o întreb ce era cu toate semnele acelea puse pe uşi peste tot, cu „non-albi" şi, „numai pentru albi", dar Melanie, în pofida privirilor disperate ale lui Roderick, a continuat, fără să aştepte să audă comentarii pe această temă.

— Ştiu ce ai de gînd să spui, îmi zise. Ai de gînd să vorbeşti de nedreptate. Toţi cei din Anglia o fac. Da, desigur, sînt multe nedreptăţi pe lumea asta. În fiecare ţară, inclusiv Anglia. Nedreptăţile sînt cele care fac titlurile din ziare. Dreptatea nu e o ştire bună. Oamenii vin aici special ca să caute nedreptatea, şi, pînă la urmă o găsesc. Dar nu raportează niciodată lucrurile bune, preferă să închidă ochii şi să nu le vadă.

Am privit-o îngîndurat. Era ceva adevăr în spusele ei.

— De fiecare dată cînd o ţară ca Anglia ne atacă modul de viaţă, continuă ea, ne face mai mult rău decît bine. Simţi imediat cum oamenii se strîng unii lîngă alţii şi-şi înăspresc atitudinea. Este o prostie. Încetineşte mult progresul pe care ţara noastră îl face spre parteneriatul de pace între rase. Vechiul tip de apartheid e pe moarte, şi peste zece sau cincisprezece ani vor ţine cont de el numai militanţii şi extremiştii ambelor părţi. Ei sînt cei care ţipă şi fac scandal iar presa străină stă şi-i ascultă, aşa cum se întîmplă mereu, dar nu menţionează nimic despre schimbarea în bine care are loc aici.

M-am întrebat dacă ar mai fi vorbit cu atîta patos dacă ar fi fost negresă. Chiar dacă lucrurile începuseră să se schimbe, tot albii erau cei favorizaţi. Negrii puteau fi profesori, doctori, avocaţi, preoţi. Dar nu puteau fi jochei. Nedrept, foarte nedrept.

Roderick, care aşteptase degeaba vreun comentariu de-al meu, îmi puse o întrebare directă.

— Dar care sînt opiniile tale, Link?

I-am zîmbit.

— Fac parte dintr-o profesie, am început, care nu are nici un fel de prejudecăţi faţă de negri sau evrei, femei, catolici sau protestanţi sau a monştrilor cu ochi de broască, ci numai faţă de aceia care nu fac parte din sindicatul nostru.

Melanie, n-a înţeles prea bine ce era cu sindicatul actorilor, dar avea cîte ceva de spus despre evrei.

— Sud-africanii pot fi acuzaţi de foarte multe lucruri, comentă ea, dar noi n-am trimis şase milioane de negri la camerele de gazare.

Era ca şi cum ar fi spus că, deşi avusese pojar, nu infectase pe nimeni cu tuse măgărească.

Roderick renunţă să mai stoarcă de la mine vreun comentariu bun de citat şi încercă s-o oblige pe Malenie să revină la rolul de seducătoare. Instinctele ei îi spuneau că era mai bine să mizeze pe farmecele sexuale dacă voia să mă subjuge, aşa că se supuse de bună voie sugestiilor lui Roderick. Se părea că era foarte important pentru amîndoi să persevereze, drept care refuza să se lase descurajată de evidenta mea lipsă de interes. M-a privit şi mi-a zîmbit cu timiditate.

Katya şi Roderick au schimbat cîteva ocheade elocvente, apoi Katya a declarat că se duce să prepare cafeaua. Roderick a spus că vine s-o ajute, trimiţîndu-ne pe noi pe canapea.

Melanie zîmbi iar cu timiditate. I-am admirat jocul, pentru că mi se părea că pe dinăuntru era cam la fel de timidă ca un sergent major în timpul instrucţiei. S-a întins iar ca o felină pe canapea, scoţîndu-şi în evidenţă pieptul bogat. A observat că mă uitam spre

zona aceea şi a zîmbit mulţumită.

Prematur, dragă Melanie, te bucuri prematur, i-am zis în gînd.

Roderick a venit cu o tavă pe care erau aşezate ceştile de cafea iar Katya a ieşit în balcon. Cînd a intrat a scuturat din cap în direcţia lui. Roderick, ajutat de Katya, a împărţit cănile. Mi s-a părut că am zărit pe faţa ei o undă de surescitare interioară.

Am aruncat o privire la ceasul de la mînă. Zece şi un sfert.

— Ar fi bine să mă retrag acum, i-am anunţat. Mîine dimineaţă trebuie să plec devreme de la hotel.

— Nu, nu. Link, nu se poate să pleci tocmai acum! s-a repezit Katya, iar Roderick mi-a întins un bol cu atîta coniac în el, încît ar fi putut scufunda şi un vas de luptă.

Am sorbit puţin din el, gîndindu-mă că, dacă aş fi băut tot ce-mi turnase Roderick, aş fi fost praf şi pulbere, bun de adunat de pe jos cu mătura şi făraşul.

Melanie şi-a scos atunci sandalele aurii cu toc înalt şi a început să-şi flexeze degetele micuţe, dîndu-mi de înţeles că pe sub rochia vaporoasă era goală.

Cafeaua era la fel de bună ca şi cina. Katya se pricepea mult mai bine la gătit decît la conspirat. După douăzeci de minute, Katya a ieşit iar pe balcon şi la întoarcere a încuviinţat uşor din cap.

I-am privit pe toţi trei. Roderick cu faţa lui aparent tînără, Katya aeriană şi iresponsabilă, Melanie gata să-şi arunce pînza asupra mea. Puseseră la punct un fel de capcană pentru mine. Dar ce anume?

Unsprezece fără douăzeci. Mi-am terminat cafeaua, m-am ridicat şi am rostit hotărît:

— Acum chiar trebuie să plec...

De această dată n-am mai întîmpinat nici un fel de rezistenţă. Sau ridicat toţi trei deodată.

— Mulţumesc, le-am zis, pentru o seară foarte plăcută.

Mi-au zîmbit la unison.

— O mîncare minunată, i-am zis Katyei.

Mi-a zîmbit iar.

— Bune băuturi, i-am spus şi lui Roderick, care mi-a zîmbit la rîndul lui.

— Minunată companie, am complimentat-o şi pe Melanie, care, luînd exemplul celor doi, mi-a răspuns cu... un zîmbet.

Nici unul dintre acele zîmbete nu era sincer. Mă priveau cu ochi atenţi, de parcă ar fi aşteptat ceva. Am simţit cum mi se usca gura.

Am pornit-o cu toţii spre holul de la intrare care era un fel de extensie a salonului. Atunci a venit şi bomba.

— Ar fi bine să plec şi eu, a rostit Melanie. Roderick, vrei să-mi chemi un taxi?

— Sigur, scumpo, rosti imediat, apoi, de parcă tocmai i-ar fi venit ideea, se întoarse şi continuă. Dar ai acelaşi drum cu Link... Sînt sigur că nu l-ar deranja să te conducă.

S-au întors toţi trei să mă privească, zîmbind.

— Desigur, am răspuns. Ce altceva puteam să fac? Ce altceva aş fi putut să spun?

Sesiunea de zîmbete a continuat şi după aceea. Melanie şi-a luat un fel de şal la fel de vaporos din spatele uşii, iar Roderick şi Katya ne-au condus pe holul clădirii, pînă la lift şi încă ne mai făceau semne de rămas bun şi atunci cînd uşile acestuia s-au închis. Apoi am început coborîrea. Eram într-unul dintre lifturile automate care se opreau la toate etajele care fuseseră selectate. Eu am apăsat pe P de la parter, şi chiar acolo am ajuns în cele din urmă.

Politicos, am lăsat-o pe Melanie să iasă prima. Apoi am aruncat şi eu bomba:

— Au... îmi pare tare rău... mi-am lăsat inelul pe marginea chiuvetei din baia lui Roderick. Dau o fugă înapoi să-l iau. Stai aici, durează numai o clipă.

Uşile liftului s-au închis înainte să mai aibă ea vreme să protesteze. Am apăsat pe butoane la etajele 2 şi 6. Am coborît la 2. Apoi am urmărit liftul cum urca automat spre etajul lui Roderick, după care, am coborît rapid pe scările din spate.

La parter am dat peste coşurile de la spălătorie, boilere şi pubele de gunoi. Am ieşit pe străduța din spate, am luat-o la stînga, am ocolit clădirea alăturată şi am ieşit pe strada principală, furişîndu-mă cu discreție spre cea a lui Roderick.

M-am oprit într-un intrînd întunecat la o sută de metri mai departe şi m-am pus la pîndă. În stradă aşteptau patru indivizi. Doi chiar în fața intrării, iar ceilalți doi lîngă maşina mea. Toți aveau obiecte care luceau în lumina felinarelor, pe care le cunoşteam prea bine.

Melanie a ieşit deodată din bloc şi s-a apropiat de cei doi care pîndeau în apropiere. Rochia verde i se tot agăța de corp şi în lumina aceea palidă, părea extrem de transparentă. A discutat ceva cu indivizii care după aceea au scuturat din cap, în mod evident dezamăgiți.

Apoi toți trei s-au uitat în sus, iar eu mi-am dat seama că se uitau spre balconul în care ieşiseră Katya şi Roderick. Eram prea departe ca să aud ce strigau unii la alții, dar puteam bănui. Victima le scăpase şi nu erau deloc mulțumiți.

Melanie şi cei doi au început să meargă în direcția mea, dar s-au oprit în dreptul celorlalți, lîngă maşina pe care o închiriasem. Rămaseră locului o vreme, apoi Melanie s-a desprins din grup şi a intrat iar în clădire.

Am oftat cu amărăciune. Roderick nu era un ucigaş. Era ziarist. Cei patru veniseră înarmați cu aparate de fotografiat. Nu cu cuțite sau pistoale.

Nu urmăreau să-mi ia viața, voiau doar să mă surprindă într-un instantaneu.

Ar fi vrut să mă pozeze seara, în fața unui bloc, la braț cu o femeie superbă şi aproape goală.

Am mai privit o dată spre cei patru, mi-am dat seama că nu aveam cum să-mi mai recuperez maşina, aşa că am plecat.

Imediat ce am ajuns înapoi la hotel, cu un taxi, l-am sunat pe

Roderick.

Părea oarecum spăşit. N-am aşteptat explicaţii şi i-am spus direct:

— Afurisit să fii tu şi toţi cei asemenea ţie.

— Da.

— Telefonul ăsta e ascultat?

Urmă un scurt moment de pauză. Apoi un oftat şi:

— Da.

— E prea tîrziu pentru sinceritate, amice.

— Link...

— Las-o baltă, l-am întrerupt. Spune-mi măcar de ce.

— Ziarul...

— Nu, l-am contrazis. Ziarele nu pun în scenă asemenea aiureală. Aici e mîna unui particular.

Urmă un alt moment de pauză.

— Bănuiesc că-ţi sînt dator cu o explicaţie, a mormăit cu jumătate de gură. Am făcut-o pentru Clifford Wenkins. Păduchele ăla e speriat de moarte de şefii de la Worldic şi ne-a implorat ca în schimbul favorurilor pe care ni le-a făcut în trecut să te păcălim. Ne-a spus că zboară de la Worldic dacă nu are ceva poze cu tine şi cu o fată şi că pe tine nu te-a convins. Trebuie neapărat să vîndă biletele alea de douăzeci de ranzi, iar tu de dimineaţă l-ai refuzat categoric. Melanie este top modelul nostru şi a convins-o să participe pentru o cauză nobilă.

— Nemernicul de Wenkins, am oftat cu amărăciune, ar fi gata să-şi vîndă şi sufletul pentru puţină publicitate.

— Link, îmi pare rău...

— Nici pe departe atît de rău cît o să-i pară lui, am rostit pe un ton ameninţător.

— L-am promis că n-o să-ţi spun nimic...

— Ia mai duceţi-vă şi dracului, am rostit cu violenţă şi am trîntit receptorul în furcă.

CAPITOLUL 13

A doua zi de dimineaţă, direcţiunea hotelului a trimis pe cineva să-mi aducă maşina închiriată din faţa blocului lui Roderick, unde o lăsasem peste noapte.

Mi-am împachetat puţinele lucruri de care aveam nevoie pentru excursia în parc şi am pornit-o spre hotelul lui Evan şi Conrad.

Încărcarea camionetei începuse sub conducerea lui Evan, care se purta de parcă ar fi regizat o scenă-cheie într-o producţie prestigioasă, şi executată de Conrad care se comporta şi mai bizar decît de obicei.

— Băiete dragă, mi-a zis Conrad cum a dat ochii cu mine, du-te repede şi fă rost de gheaţă.

— Gheaţă? am repetat eu prostit.

— Gheaţă. Mi-a arătat cutia galbenă, din plastic, de un metru jumătate pe unu. Acolo. Pentru filme.

— Dar pentru bere?

Mi-a aruncat o privire încărcată de amărăciune şi nemulţumire.

— Berea e în cutia roşie, de acolo.

Da, cutia roşie avusese prioritate, fusese umplută cu bere şi gheaţă, închisă ermetic şi urcată în camionetă. Zîmbind, am intrat în hotel şi m-am întors cu o pungă mare, plină cu gheaţă. Corad a aşezat cu grijă gheaţa în cutie şi pe deasupra a pus rolele de film. Cutia galbenă a fost şi ea încărcată în maşină, iar Evan ne-a spus că în ritmul ăsta nu vom ajunge în parc nici măcar la căderea nopţii.

La unsprezece camioneta era încărcată ochi, dar pe trotuar rămăseseră o mulţime de lucruri, cutii, cabluri, tripoduri şi alte zeci de chestii care-i însoţesc pe cameramanii de pretutindeni. Evan dădea din braţe ca un bezmetic, sperînd probabil că aşa avea să pună ordine în toată harababura, iar Conrad se trăgea nemulţumit de mustaţă. Am deschis portbagajul maşinii mele, am aruncat totul înăuntru şi le-am spus că puteau să-şi pună lucrurile în ordine după

ce vom ajunge la destinaţie.

După aceea am făcut o mică pauză ca să bem ceva şi am pornit-o la drum pe la amiază. Cîteva ore am mers spre est, venind dinspre, nord şi am coborît de pe platoul înalt pe care era Johannesburg-ul pînă la cîteva sute de metri deasupra nivelului mării.

Aerul a devenit fierbinte aşa că am făcut alte cîteva mici popasuri ca să ne domolim setea. Capacitatea cubică a lui Conrad rivaliza cu aceea a negrilor din tribul Bantu.

La cinci am ajuns la poarta Numbi, cea mai apropiată cale spre parc. Parcul în sine se întindea încă vreo două sute de mile spre nord şi vreo cincizeci spre est, iar animalele stăteau acolo din propria lor voinţă, pentru că nu existau nici un fel de garduri. Poarta Numbi era de fapt o barieră ataşată la o cabină în care era un birou şi doi africani negri în uniforme kaki.

Evan a scos la iveală permisele pentru cele două maşini şi rezervările pentru tabere, iar după cîteva zîmbete şi saluturi, permisele au fost ştampilate şi bariera s-a ridicat.

Florile superbe de lîngă barieră erau menite să inducă în eroare. În parc iarba era galbenă şi uscată, la fel şi pomii din cauza lunilor de secetă.

Drumul îngust şerpuia prin sălbăticia care se prăjea la soare.

— Zebre, urlă Evan, lăsînd geamul în jos.

I-am urmărit arătătorul întins şi am văzut o cireadă prăfuită de zebre la umbra jalnică a unor copaci fără frunze.

Conrad avea o hartă care ne-a prins bine. Ne îndreptam spre tabăra cea mai apropiată, Pretoriuskop, dar, pe cînd ne apropiam, am dat peste tot felul de poteci care se intersectau şi erau tangente cu drumul nostru şi care probabil duceau spre zonele vaste locuite de lei, rinoceri, bizoni şi crocodili.

Şi elefanţi, desigur.

Tabăra era o zonă de cîteva sute de metri încercuită de un gard electrificat şi în care nu se vedea nici măcar o urmă de cort.

În locul corturilor fuseseră ridicate căbănuţe de cărămizi, cu

acoperişuri mari.

— Rondavels, explică Evan în stilul lui dogmatic, arătînd spre căbănuțe. S-a dus la biroul de recepție şi apoi am plecat mai departe ca să căutăm numerele cabanelor noastre. Erau trei, cîte una pentru fiecare. Înăuntru, două paturi, o masă, două scaune, o mică debara cu umeraşe şi sertare, o baie mare cu duş şi aer condiționat. Toate facilitățile moderne în mijlocul junglei.

Evan mi-a bătut la uşă şi mi-a spus să ies să plecăm la o plimbare. Tabăra încuia porțile la ora şase şi jumătate, mi-a zis, ceea ce înseamnă că aveam patruzeci de minute la dispoziție ca să ieşim să ne uităm la babuini.

— Durează prea mult ca să descărcăm camioneta aşa c-o să mergem cu maşina ta, mi-a zis.

Eu am condus iar ei au privit pe geam. În cele din urmă am zărit cîțiva babuini care se scărpinau leneşi în lumina amurgului, pe un fel de dîmb stîncos şi cîteva antilope care rumegau de zor ultimele frunze rămase prin tufişuri, dar nici urmă de elefanți.

— Mai bine ne-am întoarce înainte să ne rătăcim, le-am zis, şi, chiar şi aşa, de abia am reuşit să ajungem cu vreo două minute înainte de închiderea porților.

— Dar ce se întîmplă dacă cineva întîrzie? am întrebat.

— Atunci trebuie să petreacă noaptea afară, mi-a răspuns Evan categoric. O dată ce poarta s-a închis, aşa rămîne.

Evan, ca de obicei, părea să-şi extragă informațiile din aer, deşi, mai tîrziu ne-a arătat broşura pe care o primise de la recepție. În broşură se spunea de asemenea că nu era deloc indicat să laşi geamul în jos şi să urli zebre pe jumătate ieşit în afară, pentru că animalelor nu le plăcea deloc treaba asta.

Se părea că animalele sălbatice considerau maşinile cu totul neamenințătoare, dar mai mult ca sigur erau gata să muşte orice bucată umană care ieşea din ele.

Conrad a fost nevoit să descarce întreaga camionetă ca să ajungă la lada roşie cu bere.

După aceea ne-am așezat la o masă din fața cabanelor şi ne-am răcorit gîtlejul cu bere rece în vreme ce priveam cum se lăsa întunericul. Chiar şi cu Evan alături era suficientă linişte ca să se relaxeze şi cei mai încordaţi nervi... şi să aline cea mai neliniştită minte, dîndu-i sentimentul de pace şi siguranţă.

A doua zi dimineaţa devreme am pornit spre următoarea tabără, Skukuza, unde am luat micul dejun şi unde trebuia să rămînem apoi şi peste noapte.

Skukuza era mai mare şi avea cabane mai elegante, iar compania care producea filmul lui Evan le închiriase fără să mai discute.

De asemenea, închiriaseră şi un pădurar care să ne fie ghid, ceea ce ar fi fost minunat dacă nu ar fi fost un africaaner care nu prea ştia engleza.

Era un individ mare, încet, tăcut şi lipsit de emoţii, antiteza lui Evan şi a zelului său pentru alegorii.

Evan l-a bombardat cu întrebări dar s-a văzut nevoit să aştepte tăcut răspunsurile.

Probabil Haagner traducea întrebarea din engleză în africaans, apoi formula răspunsul şi se chinuia să-l traducă în engleză, deşi această întîrziere îi mînca ficaţii lui Evan. Haagner îl trata însă pe Evan cu detaşare şi refuza să se lase zorit, făcîndu-l pe Conrad să simtă o satisfacţie imensă, asemănătoare cu a unui cîine oropsit care-şi vede stăpînul alunecînd pe o coajă de banană.

Mai departe am pornit la drum cu Rover-ul lui Haagner, acompaniaţi de camera cea mare, un magnetofon, o jumătate de duzină de camere de filmat mai mici şi cutia cea roşie încărcată cu un amestec de role de film, bere, fructe şi sandvişuri în pungi de plastic.

Evan îşi adusese tot felul de carneţele, planşe, hărţii şi se plîngea toată vremea că ar fi fost bine dacă ar fi avut o secretară la dispoziţie. Conrad murmură că ar trebui să fim recunoscători că

n-am fost echipaţi cu Drix Goddard, dar, după expresia acră a lui Evan, am înţeles că nu era tocmai de acord.

— Olifant, ne zise deodată Haagner, arătîndu-ne direcţia, după ce îi spusesem de cîteva ori la rînd care era ţelul expediţiei noastre.

În cele din urmă opri maşina.

— Acolo, în vale.

Ne-am uitat. O mulţime de copaci, un petec de verdeaţă şi un rîu sinuos.

— Acolo, oameni buni, ne-a spus.

În cele din urmă, ochii noştri neexperimentaţi i-au văzut. Trei forme cocoşate, aşezate aproape una de cealaltă, fluturînd cîte o ureche din spatele unui tufiş.

— Nu e destul de aproape, a răspuns Evan cu dezgust. Trebuie să mergem mai aproape.

— Nu aici, s-a împotrivit Haagner. Sînt de cealaltă parte a rîului. Rîul Sabie. În bantu, sabie înseamnă frică sau groază.

L-am privit suspicios dar individul nu avea nici o intenţie să-l provoace pe Evan, doar îi dădea nişte informaţii. Apa care curgea potolit prin vale părea la fel de neprimejdioasă ca şi Tamisa.

Evan n-avea ochi pentru diversele specii de antilope pe care i le tot arăta Haggner, nici pentru păsări sau insecte, nici pentru blîndele impala.

Numai violenţa îi atrăgea atenţia, vulturii, hienele, leii sau poate vreun leopard.

Şi, desigur, olifants. Evan adoptase imediat cuvîntul din africaans şi continua să-l folosească cît de des putea. Baligile de olifants de pe drum (proaspete, după cum îi spuse Haagner) îl duseră aproape în pragul orgasmului de atîta încîntare. Drept care a insistat să ne oprim acolo şi să le filmăm din toate unghiurile posibile, în vreme ce Haagner manevra maşina ca să-i facă pe plac.

Evan a renunţat cu părere de rău la baligă şi am pornit mai departe în vreme ce el se gîndea cum să-i găsească un loc în film. Conrad ne spuse că tare mult ar vrea o bere, dar Haagner ne arătă

drumul din faţă şi rosti:

— Onder-Sabie.

Misterul s-a lămurit cîteva momente mai tîrziu cînd am ajuns la o altă tabără.

— Olifants la rîul Saliji, ne zise Haagner, după ce s-a reîntors de la o mică şuetă cu colegii. Dacă mergem acum, poate îi vedeţi.

Evan ne-a luat de la masa umbrită şi de lîngă paharele doar pe jumătate goale înapoi în căldura amiezii. În jurul nostru oamenii ceva mai aşezaţi îşi făceau vînt cu evantaiele şi se gîndeau la o siestă bună, dar Evan considera că elefanţii lui treceau pe primul plan.

Range Rover-ul era ca un cuptor.

— E foarte cald azi, ne zise Haagner. Mîine o să fie şi mai cald. Vine vara. Curînd o să avem ploaie şi parcul va fi verde.

Evan, alarmat, rosti repede:

— Nu, nu. Parcul trebuie să fie ars, aşa cum e acum. Un tărîm neospitalier, gol, înfometat, plin de prădători, agresiv şi crud. În nici un caz verde şi primitor.

Haagner n-a înţeles nici o zecime. După o pauză lungă, a repetat veştile cele rele:

— Într-o lună, după ce vor începe ploile, parcul va fi verde. Atunci o să fie multă apă. Acum nu e multă. Toate rîurile mici sînt secate. Găsim olifants lîngă rîurile mari. La Saliji.

Am mai mers cîteva mile şi apoi ne-am oprit lîngă un adăpost de soare destul de larg, construit pe o înălţime deasupra văii.

Dedesubt, rîul Saliji se întindea drept înainte, iar olifants l-au încîntat pe Evan. O întreagă familie se juca în apă, stropindu-se unii pe alţii şi îngrijindu-se de pui.

Cum era un loc oficial de picnic, construit special în acea zonă înaltă şi protejată, am avut voie să coborîm din maşină. Recunoscători, ne-am dezmorţit oasele şi ne-am repezit la faimoasa cutie roşie ca să ne irigăm puţin. Conrad avea un aparat de filmat într-o mînă şi o bere în cealaltă în vreme ce Evan ne chinuia cu entuziasmul lui.

Eu şi cu Haagner ne-am aşezat la o măsuţă zgîriată, la umbră, la o temperatură de treizeci de grade şi ne-am servit cu nişte sandvişuri. Pădurarul îl prevenise pe Evan să nu se îndepărteze de adăpost pentru că ar fi putut atrage vreun leu flămînd, dar Evan nu crezuse aşa ceva şi, din fericire, nici n-a avut parte de o asemenea întîlnire.

Îl luase pe Conrad şi aparatul de filmat la vreo cincizeci de metri mai departe şi, ascunşi pe după un tufiş, căutau să filmeze scena cu elefanţii. Haagner a strigat la ei să se întoarcă spunîndu-mi că, dacă Evan se pierdea, slujba lui avea să fie ceva de domeniul trecutului.

Conrad a revenit alături de noi curînd după aceea, ştergîndu-şi fruntea de transpiraţie care, după părerea mea, nu se datora numai căldurii, spunîndu-ne că în spatele stîncilor era ceva ce mîrîia de zor.

— În parc sînt o mie două sute de lei, ne-a explicat Haagner. Cînd sînt înfometaţi, ucid. Numai leii singuri omoară mai bine de o mie de animale în parc în fiecare an.

— Dumnezeule, îi scăpă lui Conrad care, după cîte puteam vedea, îşi cam pierduse interesul pentru proiectul lui Evan.

În cele din urmă Evan s-a întors nevătămat, dar Haager îl privea cu duşmănie.

— Mulţi olifants în nord, îi zise. Pentru olifant mergi în nord. În afara districtului lui; cu alte cuvinte.

Evan încuviinţă din cap şi păru să se liniştească.

— Mîine. O pornim spre nord mîine, şi mîine seară o să stăm în tabăra Satara.

Îmbunat; Haagner ne-a condus înapoi la Skukuza, arătîndu-ne tot felul de animale.

— S-ar putea traversa parcul pe un cal? am întrebat.

Haagner a scuturat din cap hotărît.

— Foarte periculos. Mai periculos decît mersul pe jos, iar mersul pe jos nu e deloc sigur. S-a întors să-l privească direct pe Evan. Dacă vi se strică maşina, aşteptaţi să treacă o alta şi cereţi-le ocupanţilor ei

să le raporteze pădurarilor de la prima tabără. Nu părăsiţi maşina. Nu vă apucaţi să vă plimbaţi prin parc. Mai ales nu ieşiţi la plimbare noaptea. Dacă e nevoie, staţi în maşină pînă dimineaţa.

Evan asculta cu aerul cuiva care ce-i intra pe o ureche ieşea pe cealaltă. Arătă în schimb spre unul dintre drumeagurile lăturalnice pe marginea cărora se vedeau tot felul de semne cu „nu intraţi" şi întrebă unde anume duceau.

— Unele din ele duc la posturile de pădurari Bantu, răspunse Haagner fără grabă. Altele la rezervele de apă. Unele sînt potecile pentru urgenţe şi incendii. Nu sînt pentru vizitatori. Nu intraţi pe vreunul dintre drumurile astea. Se uită la Evan care nu părea să fie tocmai dornic să asculte. Nu este voie.

— De ce nu?

— Parcul are 8.000 de mile pătrate... vizitatorii se pot rătăci.

— Dar avem hărţi, se opuse Evan.

— Drumurile de serviciu, se încăpăţînă Haagner, nu sînt trecute pe hărţi.

Evan mîncă înfuriat un pachet de sandvişuri, apoi deschise fereastra ca să arunce pungă afară.

— Să nu faceţi aşa ceva, îl opri Haagner pe un ton isteric.

— Şi de ce nu?

— Animalele le mănîncă şi se îneacă. Nu e voie să aruncaţi mizeria pe geam. Poate omorî animalele.

— Mda, bine, mormăi Evan supărat după care-mi întinse punga mototolită s-o pun la loc în cutia roşie. Cum cutia era bine închisă şi înăuntru toate erau puse în ordine, am băgat punga în buzunar. Evan se încăpăţînă să fie o mare belea aruncînd pe geam cojile de la sandvişul cu brînză şi roşii.

— Nu daţi de mîncare animalelor, îi zise Haagner automat.

— De ce nu? se revoltă Evan.

— Nu ar fi deloc înţelept să le învăţăm pe animale că maşinile ar putea conţine mîncare.

Între noi s-a lăsat liniştea. Conrad m-a privit cu o sprînceană

ridicată în vreme ce eu încercam din răsputeri să par calm şi indiferent în vreme ce pe dinăuntru hohoteam cu poftă.

Din cauza unui olifant care-şi flutura urechile la o sută de metri mai departe, n-am reuşit să ajungem la Skukuza înainte de închiderea porţilor.

Evan vedea alegorii în tot locul şi l-a pus pe Conrad să irosească zeci de metri de film, fără să ţină cont de soarele care apunea cu rapiditate. Ar fi vrut să-l pună pe Conrad să instaleze un tripod pe drum, dar a renunțat atunci cînd Haagner, ajuns la isterie, i-a spus că să nu care cumva să încerce aşa ceva.

— Olifant este cel mai periculos dintre animale, ne-a explicat.

Conrad l-a asigurat pe un ton tremurat că el, Conrad, pentru nimic în lume nu ar părăsi siguranța maşinii. Haagner n-a acceptat nici măcar să deschidem geamurile şi ne-a îmboldit să plecăm de acolo imediat.

Se părea că elefanţii care-şi fluturau urechile aşa dădeau de înțeles că ceva îi deranja, şi cum cîntăreau mai bine de şapte tone şi aveau o viteză de douăzeci şi cinci de mile pe oră, parcă nu se făcea să stai prin preajma lor în asemenea momente.

Evan nu credea că ar fi putut exista vreun animal cu atîta tupeu încît să-l atace tocmai pe el, E. Pentelow, regizor, sau pe mine, E. Lincoln, mare actor. Drept care l-a convins pe Conrad să continue să filmeze în vreme ce Haagner, la volanul maşinii, cu motorul în funcţiune, ne tot ruga să plecăm de acolo. Cînd elefantul a făcut primul pas în direcţia noastră, am pornit la drum brusc, iar Conrad a trebuit să se adune de pe podeaua maşinii.

L-am ajutat să se aşeze la loc în vreme ce Evan îi făcea capul calendar lui Haagner. În cele din urmă pădurarul, ajuns la limita răbdării, a oprit maşina la fel de brusc.

— Foarte bine, i-a spus. Aşteptăm.

Elefantul a ieşit în drum, cam la o sută cincizeci de metri în urma noastră. Urechile mari fluturau ca nişte steaguri pe vreme de furtună.

Conrad a aruncat o privire în spate.

— Gata, băiete dragă, cred că poţi pleca acum, rosti neliniştit.

Haagner s-a încruntat şi şi-a strîns buzele. Elefantul se decise deodată să vină după noi. Nu mai mergea liniştit, ci o pornise la galop.

A durat cu cîteva secunde mai mult decît ar fi trebuit pînă cînd Evan a cedat. Atunci s-a răstit surescitat spre Conrad:

— Unde naiba ţi-e aparatul? după care, cred că i-a picat şi lui fisa că eram într-un pericol real. Gata, dă-i bătaie, a urlat spre Haagner. Nu vezi că animalu' ală ne atacă?

Şi avea şi nişte colţi imenşi, după cum am mai apucat să observ.

Haagner decise şi el că era de ajuns şi că nu era cazul să întindă coarda şi mai mult. A pornit în trombă şi am lăsat elefantul în drum, cu trompa plină de praf.

— Dar ce se va întîmpla cu următoarea maşină care va trece pe aici? am întrebat îngrijorat. O să dea bot în bot cu elefantul.

Haagner a scuturat din cap.

— Pe ziua de azi nu mai trece nici o maşină, pe aici. E prea tîrziu. De acum sînt toate în tabere. Iar olifantul va intra în tufişuri. N-o să stea pe drum.

Conrad a riscat o privire la ceasul de la mînă.

— Cît o să ne trebuiască să ajungem la Skukuza?

— Fără alte opriri, a răspuns Haagner cu acreală; cam o jumătate de oră.

— Dar e deja şase şi un sfert! a izbucnit Conrad.

Haagner a dat numai din cap şi n-a mai spus nimic.

Evan a fost redus la tăcere iar pădurarul a zîmbit mulţumit. Tot restul drumului l-am făcut în tăcere.

Înainte să ajungem la Skukuza, a întors maşina pe unul dintre acele drumuri lăturalnice, ca după o milă sau două să ajungem într-un sat cu vile moderne, grădini de flori şi felinare pe străzi. Noi priveam uluiţi. O suburbie crescută tocmai în mijlocul junglei uscate.

— Aici e satul pădurarilor, ne explică Haagner. Casa mea e acolo, cea de a treia de la capăt. Toţi albii care lucrează în tabără şi toţi pădurarii albi locuiesc aici. Muncitorii şi pădurarii Bantu au satele lor în parc.

— Dar leii, am rostit eu, sînt satele astea sigure, izolate în felul ăsta?

Haagner a zîmbit.

— Nu sînt izolate. Maşina ajunsese la capătul şirului de case, traversă cam cincizeci de metri de drum neluminat şi se îndreptă spre partea din spate a taberei Skukuza. Dar nici foarte sigure nu sînt. Nimeni nu trebuie să se îndepărteze noapte de casă. Leii în mod normal nu prea se apropie de grădini... şi oricum avem garduri în jurul lor... dar un tînăr Bantu a fost luat de un leu într-o noapte, de pe drumul ăla scurt între sat şi tabără. L-am cunoscut foarte bine. Şi i se spusese de atîtea ori să nu plece... foarte trist ce s-a întîmplat.

— Şi oamenii sînt deseori... luaţi... de lei? am întrebat în vreme ce el tocmai oprea în faţa cabanelor noastre. Imediat după aceea am început să ne scoatem echipamentul din maşină.

— Nu. Uneori. Nu prea des. Şi numai pe cei care lucrează în parc, nu vizitatori. În maşini sînteţi în siguranţă. Se mai uită pentru ultima oară la Evan. Să nu ieşiţi din maşină. Pentru propria voastră siguranţă.

Înainte de cina de la restaurantul taberei, am cerut o convorbire cu Anglia.

Durează două ore, mi s-a spus, dar la ora nouă vorbeam cu Charlie.

Mi-a spus că totul era bine, băieţii erau cam obraznici iar ea fusese în vizită la Nerissa.

— Ieri am stat toată ziua cu ea... În mare parte a timpului am stat pur şi simplu pentru că părea foarte obosită, dar nu m-a lăsat să plec. Am întrebat-o ce voiai tu... nu totul deodată, aşa pe rînd...

— Şi ce-a spus?

— Păi... în unele privinţe ai avut dreptate. Chiar i-a spus lui Danilo despre boală. Cînd i-a spus încă nu ştia că era fatală, dar a crezut că el nu a dat prea mare importanţă, pentru că n-a zis decît că el unul credea că numai tinerii o fac.

Dacă ştia chestia asta, m-am gîndit eu, atunci ştia şi altele.

— Se pare că a stat la ea vreo zece zile, în care au devenit buni prieteni. Exact aşa mi-a spus. Aşa că, i-a spus înainte de plecare că are de gînd să-i lase caii cadou şi, cum este singura rudă, şi restul de bani după ce se vor împărţi restul lucrurilor pe la ceilalţi prieteni.

— Ce noroc pe Danilo.

— Da... ei bine, s-a întors s-o mai viziteze şi cu cîteva săptămîni în urmă, la finele lui iulie sau la începutul lui august. Cînd tu erai încă în Spania. Ştia deja că era pe moarte dar lui Danilo nu i-a spus. nimic. Însă i-a arătat testamentul pentru că el s-a arătat interesat. Mi-a spus c-a fost foarte drăguţ după ce l-a citit şi că i-a zis că speră să nu moştenească nimic pentru alţi douăzeci de ani.

— Ipocrit nemernic.

— Ştiu şi eu, rosti Charlie cu îndoială. Deşi ai avut dreptate în foarte multe privinţe, mai este o chestie care nu se potriveşte absolut deloc.

— Ce anume?

— Nu poate fi Danilo cel care blochează caii. Pur şi simplu nu se poate.

— Trebuie să fie el, am răspuns eu. Şi de ce nu poate fi el?

— Pentru că, atunci cînd Nerissa i-a spus că este îngrijorată pentru felul în care aleargă, şi că ar fi vrut să afle ce nu e în regulă, Danilo a venit cu ideea de a te trimite pe tine.

— Nu se poate, am suflat uluit.

— Ba da, răspunse Charlie. Era foarte sigură. A fost sugestia lui Danilo.

— La naiba, am oftat.

— Nu i-ar fi propus treaba asta dacă tocmai el era cel care le făcea ceva.

— Nu, cred că nu.

— Pari cam deprimat, rosti ea.

— Pentru că nu am un alt răspuns pentru Nerissa.

— Nu cred că e cazul să-ţi faci probleme. Şi aşa nu aveai de gînd să-i spui că are o pramatie drept nepot.

— Adevărat, am încuviinţat eu.

— Iar lui Danilo nu i-a fost deloc greu să citească testamentul. Îl lasă peste tot prin casă. Şi mie mi l-a arătat imediat ce am adus vorba de el. Am văzut ce o să ne lase, dacă te interesează.

— Ce anume? am întrebat fără entuziam, cu gîndul la Danilo.

— Ţie vrea să-ţi lase partea ei din ceva pe nume Rojedda, iar mie un pandantiv cu diamante şi nişte cercei. Mi le-a şi arătat... sînt superbe, şi, deşi i-am spus că e prea mult, m-a obligat să le probez. Părea aşa de mulţumită... de fericită... nu-i aşa că-i incredibilă? Nici nu pot să suport... oh... Doamne...

— Nu plînge, draga mea, am încercat s-o liniştesc.

Am auzit nişte suspine înăbuşite.

— Nu... mă pot abţine. E cu mult mai rău decît ultima dată cînd am văzut-o, şi are dureri. Una din glandele umflate îi apasă rău pieptul.

— O să mergem s-o vedem imediat ce mă întorc.

— Da. Doamne, mi-e aşa de dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine, i-am răspuns. Mai e numai o săptămînă. De azi într-o săptămînă o să fiu acasă şi o să-i ducem pe copii în Cornwall.

După convorbire am ieşit pe afară ca să mă plimb pe lîngă cabane. Noaptea africană era foarte tăcută.

Nu se auzea zgomotul traficului, doar mormăitul molcom al generatorului care furniza energia electrică taberei.

Nerissa îmi dăduse răspunsurile.

Îmi dădeam seama ce însemnau, însă parcă nu-mi venea a crede.

Un joc de noroc.

Nici mai mult nici mai puţin.
Iar miza era chiar viaţa mea.

Am revenit lîngă telefon şi am mai cerut o convorbire. Majordomul lui van Huren mi-a spus că trebuie să vadă dacă stăpînul este acasă, iar Quentin mi-a răspuns cîteva clipe după aceea.

I-am spus că ştiam că era ciudat ceea ce îi ceream, dar că aveam să-i explic mai tîrziu: putea să-mi spună ce mărime avea partea Nerissei din Rojedda?

— La fel de mare ca a mea, mi-a răspuns fără să ezite. Are partea fratelui meu care i-a rămas de la Portia.

I-am mulţumit politicos.

— Ne vedem la premieră, mi-a zis el. De abia aştept.

Ore întregi n-a fost rost să adorm. Şi cu toate astea, unde puteam fi în mare mare siguranţă decît într-o tabără păzită, cu Evan şi Conrad care sforăiau de zor în cabanele alăturate.

Dar atunci cînd m-am trezit, nu mai eram în pat.

Mă aflam în maşina pe care o închiriasem din Johannesburg.

Maşina era năpădită de lumina crudă a dimineţii din Parcul Naţional Kruger. Copaci, tufişuri şi iarbă uscată. Nici un fel de cabane pe aproape.

Ultimele rămăşiţe din mirosul scîrbos de eter îmi mai adăstau în nări, iar un lucru era foarte clar.

Una din mîini îmi fusese băgată prin volan, iar încheieturile îmi erau bine prinse în cătuşe.

CAPITOLUL 14

Trebuia să fie vreun fel de farsă oribilă. Evan pus pe rele...

Sau poate Cliford Wenkins, care găsise un mod de a face

publicitate.

Putea fi vorba de orice, dar nu putea fi vorba de ceva real.

Dar undeva în străfundul sufletului ştiam prea bine că de această dată nu avea să mai vină nici un fel de fată pe nume Jill care să mă elibereze.

De această dată moartea mă pîndea cu adevărat. Mă privea drept în faţă. Deja îşi lăsase povara grea pe umerii şi braţele mele.

Danilo îşi juca asul pentru mina de aur.

Am simţit cum mi se făcea rău. Orice fel de anestezic fusese folosit, cantitatea nu fusese tocmai bună. Probabil în exces.

Dar oricum nu-i păsa nimănui de ce păţeam. O vreme n-am fost în stare să mă mai gîndesc la ceva. Ameţeala mă copleşea în valuri.

Slăbiciunea fizică îmi blocase mintea. De fiecare dată cînd îmi reveneam puţin, mă trezeam iar la cruda realitate, la sentimentul de rău şi recădeam în semiconştienţa de dinainte. Prima observaţie obiectivă a fost faptul că, cu o seară înainte mă dusesem la culcare doar cu chiloţii pe mine iar în acel moment eram îmbrăcat.

Pantalonii şi cămaşa pe care le purtasem şi cu o zi înainte. Apoi, după ce m-am străduit să văd mai bine, am constatat că aveam şosete şi pantofi.

Următoarea descoperire pe care am făcut-o a venit ca un fel de şoc întîrziat. Centurile de siguranţă fuseseră şi ele prinse. Una peste piept şi cealaltă în jurul mijlocului, cum fusesem strîns şi în Speciala de la filmări.

Nu fuseseră strînse prea tare, dar nu aveam cum să ajung să le desfac.

Am încercat. Prima încercare din multele care au urmat. Prima oară cînd am simţit frustrarea.

Am încercat să scap de brăţările cătuşelor, dar, ca şi la filmare, erau cătuşele folosite de poliţia britanică şi nimeni nu se putea elibera din ele. Ca şi înainte, aveam oase mult prea mari.

Am încercat, cu toată forţa, să sparg volanul, care, deşi nu era la fel de solid ca al Specialei, nu voia să cedeze la presiunea mea.

Puteam să mă mişc ceva mai mult decît în film. Centurile nu erau aşa de strînse şi aveam ceva mai mult loc la picioare. Dar în afară de aceste mici avantaje, nimic altceva care să-mi dea speranţă.

Pentru prima dată am început să mă gîndesc cît timp trebuia să treacă înainte să pornească cineva în căutarea mea. Evan şi Conrad, cînd vor descoperi că lipsesc, sigur vor începe căutarea.

La fel şi Haagner, care, cu siguranţă avea să alerteze toţi pădurarii din parc. Cineva trebuia să mă descopere în curînd. Sigur că da. Şi aveau să mă elibereze.

Afară căldura începuse să se ridice, iar soarele strălucea nemilos pe cerul fără nori. Maşina era orientată cu botul spre nord... drept care am gemut de disperare, pentru că, în emisfera sudică, soarele ajungea la amiază tocmai în cel mai nordic punct, ca atare, toată căldura şi lumina aveau să mă lovească chiar din faţă.

Poate că avea să vină cineva pînă atunci.

Poate.

Răul a trecut după vreo două ore, deşi mai aveam ameţeală din cînd în cînd. Încetul cu încetul mintea a început să-mi funcţioneze din nou, şi, chiar dacă moartea mă pîndea de aproape, mi-era prea greaţă ca să-mi pese.

Primul gînd limpede a fost la Danilo, care mă pusese în maşină ca să mor şi el să moştenească jumătatea Nerissei din mina lui van Huren.

Nerissa intenţiona să-mi lase mie partea ei din Rojedda iar Danilo, care citise testamentul, ştia foarte bine acest lucru.

Danilo trebuia să moştenească restul. Dacă muream înaintea Nerissei, atunci jumătatea de mină intra în masa succesorială pe care avea s-o primească el. Dacă trăiam, nu numai că pierdea mina, dar şi sute de mii de lire.

Aşa cum era legea, taxele de moştenire urmau să fie plătite din masa succesorală, după ce se dădeau toate cadourile specificate în testament. Danilo risca să piardă toţi banii, pînă la ultimul penny plătind impozitele şi taxele pe moştenire pentru ceea ce-mi lăsase

Nerissa mie.

Măcar dacă – am cugetat neliniştit – mi-ar fi spus dinainte ce-a făcut, i-aş fi putut explica de ce nu e bine. Poate că nici nu-şi dăduse seama cît de valoroasă era mina de la Rojedda, însă o primise doar recent de la sora ei. Poate că nu ştia prea bine cum funcţionau legile şi care erau prevederile pentru taxele şi impozitele pe moştenire. Mai ales că, după ce-şi regăsise nepotul pe care-l crezuse pierdut, nu ar fi intenţionat să mă lase pe mine să prosper nemăsurat de mult pe spinarea lui.

Orice contabil i-ar fi putut explica acest lucru, dar testamentele erau întocmite de obicei de notari, nu de contabili, iar notarii nu dădeau şi consultaţii financiare.

Danilo, cu mintea lui de matematician, citise testamentul şi observase imediat cusururile, aşa cum le-aş fi văzut şi eu. Probabil că Danilo îşi făcuse planurile ca să mă omoare chiar din acel moment.

Măcar dacă mi-ar fi spus ce a scris Nerissa în testament. Dar de unde să fi ştiut că aş fi renunţat bucuros la mină? El unul n-ar fi renunţat în ruptul capului, şi poate că nici altcineva. Nerissa, mi-am zis. Draga de Nerissa. Dorind binele tuturor şi lăsînd în urmă o mulţime de cadouri, şi pe mine băgîndu-mă în mare belea.

Danilo cartoforul. Danilo care, fiind băiat isteţ, ştiuse de la bun început că boala Nerissei era fatală. Danilo, micul complotist care începuse prin a scădea valoarea unor cai de curse ca să nu plătească prea multe taxe pe ei şi care, cînd aflase că mizele erau cu mult mai mari, trecuse imediat în liga seniorilor la comploturi.

Mi-am amintit de fascinaţia pe care a arăta-o cînd am fost la mină, întrebările despre cantităţile de aur scoase pe care le pusese în timpul prînzului, şi apoi partida de tenis cu Sally. Nu se mulţumea numai cu jumătate, voia totul. Prefera să moştenească o jumătate şi să se căsătorească cu cealaltă. Nu conta că fata n-avea decît cincisprezece ani, în numai doi ani avea să reprezinte o alianţă foarte bună.

Danilo... Am început să mă agit furios, trăgînd şi lovind volanul. Nu era posibilă o asemenea cruzime. Cum de putuse... cum ar fi putut cineva să încuie un om în maşină şi să-l lase să moară de căldură, de sete, de epuizare? Aşa ceva nu se întîmpla decît în filme... într-un film... în „Omul din maşină“.

Haager ne-a spus să nu cumva se ne împingă naiba să coborîm din maşină. Nu era sigur să cobori din maşină. Mai mare rîsul. Dacă aş fi putut să ies din maşină, aş fi fost gata să-mi asum riscul cu leii. Cît mai ţipasem şi urlasem în film. Mi-am amintit cu un fior rece. Agonia unui spirit aşa cum mi-o imaginasem eu. Dezintegrarea sufletului, un proces pe care-l mărunţisem în mii de analize şi pe care-l prezentasem una cîte una, pînă cînd dădusem impresia unui om care nu mai era decît o cochilie goală, care nu avea să-şi mai recapete niciodată mintea, chiar dacă trupul urma să-i fie salvat.

Omul din maşina splendidă fusese un personaj fictiv. De aceea reacţionase la fiecare situaţie dintr-un impuls emoţional, motiv pentru care crizele de plîns de la final păreau valide. Dar eu nu eram ca acel personaj, în multe privinţe, aveam o personalitate diametral opusă. Mă gîndeam la situaţia în care mă aflam numai în termeni practici, şi aveam de gînd să continui tot aşa. Cineva mă va găsi pînă la urmă. Trebuia doar să încerc, prin orice mijloace, să rămîn în viaţă – şi întreg la minte – cînd aveau să apară salvatorii.

Soarele s-a ridicat pe cer şi maşina s-a încins, dar nu era decît o problemă secundară.

Mie-mi exploda vezica de plină de era.

Puteam să-mi fi întins mîinile legate de volan cît să mă desfac la pantaloni, ceea ce am şi făcut. Dar nu puteam să mă mişc prea mult pînă la marginea scaunului, şi, chiar dacă aş fi izbutit, nu aveam cum să feresc maşina. Deşi n-avea absolut nici un rost, am amînat momentul inevitabil pînă cînd n-am mai putut. Apoi am cedat în faţa necesităţilor trupului. Atunci cînd i-am dat drumul, o parte s-a dus pe podea, dar mai bine de jumătate s-a scurs pe scaun,

udîndu-mă de la betelie pînă la genunchi.

Faptul că eram obligat să stau într-o băltoacă m-a înfuriat la culme. Deşi părea nerezonabil, pentru că fusesem obligat să mă mînjesc în acest fel mă înfuria mult mai tare decît că fusesem încuiat într-o maşină. În film sărisem peste acest aspect considerîndu-l secundar faţă de starea mentală a eroului. Ne înşelasem cumplit. Făcea parte intrinsecă din chinurile pe care le suporta acesta.

Asupra mea efectul a fost contrar celui aşteptat, pentru că am considerat că trebuia cu orice chip să nu mă las bătut, să nu mă las învins. Am devenit rău şi gata să mă răzbun.

Am ajuns să-l urăsc pe Danilo.

Dimineaţa a lăsat locul amiezii. Căldura a devenit greu de suportat iar eu deja obosisem de statul nemişcat în aceiaşi poziţie. Cu toate astea, mi-am spus, vreme de trei săptămîni, în Spania, făcusem exact acest lucru.

Iar acolo fusese chiar mai cald. Am încercat să ignor gîndul că în Spania ne opream pentru pauza de prînz.

După ceasul meu, prînzul era aproape. Ei bine, poate că avea să vină cineva...

Dar cum să ajungă pînă acolo, m-am întrebat. În faţa mea nu se vedea nici un fel de drum, doar copaci pitici, iarbă uscată şi o puzderie de tufişuri. În părţile laterale la fel. Dar maşina fusese condusă de cineva pînă în locul acela, nu fusese lăsată în trecere de un vultur uriaş... Mi-am răsucit gîtul şi am privit cu atenţie în oglinda retrovizoare... am văzut drumul, aşa cum era, care se întindea direct în spatele meu. Era un fel de potecă de pămînt ce părea părăsită de cînd lumea şi care avea o lungime de vreo cincizeci de metri. Maşina fusese condusă pînă în capătul ei, iar botul i se oprise într-un tufiş ceva mai mare. În mai puţin de o lună aveau să înceapă ploile şi totul în jur avea să înverzească şi să crească iar potecuţa urma să se transforme într-un drum noroios nedetectabil. Nimeni nu avea să mai găsească maşina, în cazul în

care avea să fie tot acolo atunci cînd începeau ploile.

Şi dacă eu... aveam să mai fiu înăuntrul ei atunci.

M-am scuturat. Acele gînduri puteau duce spre nebunie, iar eu mă hotărîsem să nu fac aşa ceva, să mă păstrez în bună stare fizică şi mentală.

Sigur că da.

Poate că vor trimite chiar un elicopter...

Însă maşina era de un gri nedefinit. Dar nu se putea să nu fie detectată cu uşurinţă din aer. Lîngă Skukuza era un mic aerodrom, îl văzusem însemnat pe hartă. Mai mult ca sigur că Evan va trimite un elicopter...

Dar unde să-l trimită? Eram cu faţa spre nord, pe o potecă abandonată. Aş fi putut fi în orice zonă a parcului.

Poate că dacă aş putea face cît mai mult zgomot, aş atrage atenţia cuiva... Toţi acei oameni care treceau pe drumurile principale în maşinile lor, cu motoare zgomotoase şi ferestrele bine închise.

Claxonul... Inutil. Era genul de maşină care trebuia să aibă motorul pornit pentru a-i putea folosi claxonul.

În contact... nici urmă de chei.

Prînzul a venit şi s-a şi dus. Mi-ar fi prins tare bine o bere rece.

Nişte foşnete într-un tufiş din apropiere m-au făcut să întorc capul plin de speranţă. Venise cineva... Ştiusem eu bine că aşa se va întîmpla.

Însă n-am auzit nici un fel de glasuri omeneşti, nimeni nu a apărut din senin ca să mă elibereze. Vizitatorul meu n-avea glas, pentru că era o girafă.

Animalul graţios s-a apucat să pască liniştit ultimele frunze rămase în vîrful unui copac din faţa mea. Trupul masiv, aşezat chiar în faţa soarelui, mi-a oferit cîteva minute de umbră plăcută.

M-am pomenit vorbindu-i deodată:

— Vrei te rog să dai o fugă pînă la Skukuza şi să-l aduci aici pe

amicul Haagner cît mai rapid?

Sunetul propriei mele voci m-a surprins, pentru că îmi contrazicea convingerea. Poate că sperasem că Evan sau Conrad sau Haagner sau orice străin care trecea pe acolo aveau să mă găsească, dar n-o credeam cu sinceritate. În subconştient, din cauza filmului, mă pregătisem deja pentru o lungă aşteptare.

Dar eram sincer convins că în cele din urmă cineva avea să mă găsească. Ţăranul călare pe măgarul lui va vedea maşina şi-l va salva pe omul dinăuntru. Era singurul final tolerabil. Cel pentru care trebuia să rezist, în care trebuia să cred cu tărie.

Pentru că, în cele din urmă, oamenii vor începe să mă caute.

Dacă nu apăream la premieră aveau să se işte tot felul de întrebări şi în fine va urma o căutare minuţioasă.

Dar premiera urma să aibă loc de abia joia viitoare.

Iar după socotelile mele, nu era decît vineri.

Oamenii puteau supravieţui numai cinci sau şase zile fără apă.

Am privit sumbru spre girafa care m-a privit nepăsătoare, a scuturat din cap şi a plecat de acolo.

Pînă joia viitoare trebuia să stau şase zile întregi fără apă. Nimeni nu avea să mă găsească înainte de marţi. Poate vineri sau sîmbătă dacă erau extrem de inspiraţi şi aveam noroc.

Nu se putea.

Dar era absolut necesar.

Cînd girafa a plecat, s-a dus şi umbra mea. Soarele ardea necruţător. Dacă nu luam măsuri, aveam să mă aleg cu nişte arsuri zdravene.

Părţile cele mai expuse îmi erau mîinile: Ca în majoritatea maşinilor de la ţară, partea de sus a parbrizului era cenuşie şi, dacă-mi lăsam capul pe spate, atunci razele de soare nu-mi cădeau direct pe faţă ci direct în poală. Am rezolvat problema mîinilor desfăcîndu-mi nasturii de la manşete şi trăgîndu-le pe acestea deasupra părţilor de piele expuse.

După aceea m-am întrebat dacă ar fi înţelept să-mi scot pantofii

şi şosetele şi dacă ar fi bine sau nu să deschid puţin geamul ca să las aerul proaspăt să intre. Puteam să-mi ridic picioarele, pe rînd, pînă la nivelul mîinilor ca să-mi scot şosetele. De asemenea, puteam să mă mişc destul pe scaun ca să dau în jos geamul portierei din stînga cu ajutorul degetelor de la picioare.

Nu gîndul la animalele invadatoare m-a oprit să-mi duc gîndul pînă la capăt, ci problema imensă a umidităţii. Singura apă disponibilă pentru mine, pentru cît aveam să fiu prizonier acolo, era cea conţinută de corpul meu. În fiecare moment, cu fiecare respiraţie, îmi epuizam stocul, eliminîndu-l în aer sub formă de vapori de apă. Dacă ţineam geamul închis, mai mult ca sigur că vaporii de apă aveau să rămînă în maşinuţă. Dacă îl deschideam, aveau să dispară instantaneu.

Aerul de afară, după toate acele luni de secetă, era mai uscat decît deşertul. Mi se părea că dacă nu puteam opri pierderea rezervei de apă din corp, cel puţin o puteam refolosi într-un fel sau altul. În aerul umed va dura mai mult pînă cînd pielea să se deshidratezi şi să se crape.

De asemenea, dacă respiram vapori de apă, atunci gîtul şi nasul nu aveau să mi se usuce în chip insuportabil. Ca atare, nu am mai deschis geamul.

Ca un obsedat, gîndurile mi se întorceau mereu şi mereu la salvare, într-o clipă fiind convins că Evan şi Conrad deja mă căutau cu disperare, din momentul în care-mi descoperiseră absenţa, iar în următorul, că mă blestemaseră bine pentru mitocănie şi apoi o porniseră spre nord şi spre elefanţi, unde Evan avea să fie aşa de absorbit de subiect încît va uita cu totul de E. Lincoln.

Nimeni nu-mi va simţi lipsa. Toţi cei de la Johannesburg – familia van Huren, Roderick, Clifford Wenkins – ştiau că plecasem în parc pentru o săptămînă. Nici unul dintre ei nu avea să se aştepte să primească vreo veste de la mine. Nimeni nu se va aştepta să mă întorc înainte de marţi. Toate speranţele mele se îndreptau spre

Evan şi Conrad... şi spre ţăranul călare pe măgăruşul lui.

La un moment dat, în timpul după-amiezii, m-am gîndit să controlez buzunarele pantalonilor ca să văd dacă mai aveam lucrurile pe care le pusesem acolo cu o zi înainte. Cînd mă dezbrăcasem nu-mi golisem buzunarele, mă mulţumisem numai să-mi întind hainele pe patul de alături.

Mi-am dat seama că mai aveam portofelul în buzunarul din spate pentru că, dacă mă împingeam puţin în scaun, îi simţeam forma. Dar, în acele circumstanţe, banii nu-mi erau de mare ajutor.

Răsucindu-mă, ridicîndu-mă puţin de pe scaun şi trăgînd, am reuşit să-mi sucesc pantalonii cît să-mi aduc buzunarul drept mai în faţă, şi, explorînd cu atenţie, am scos la iveală o cutie de chibrituri de la hotel, cu patru beţe înăuntru, un elastic albastru şi un creion de vreo patru centimetri fără vîrf.

Am pus totul la loc şi, executînd aceiaşi manevră, am ajuns la buzunarul din stînga.

Acolo n-am găsit decît două lucruri. O batistă... şi punga mototolită de la sanvişurile lui Evan.

„Nu aruncați pungile de plastic pe geamuri", ne spusese Haagner. „Ar putea omorî animalele."

Dar ar fi putut salva viețile oamenilor.

Pungă de plastic preţioasă.

Nu traversaţi niciodată vreun deşert fără să aveţi aşa ceva.

Ştiam cum aş fi putut obţine jumătate de cană de apă la fiecare douăzeci şi patru de ore într-un climat cald cu ajutorul unei folii de plastic, dar nu puteam face acest lucru în poziţia aşezat, închis într-o maşină. Trebuia să fac o gaură în pămînt, aveam nevoie de o greutate şi ceva în care să prind apa.

Cu toate astea, cunoşteam principiul, trebuia să-l fac să lucreze în situaţia în care mă aflam.

Condensul. Metoda cu gaura în pămînt mergea pe timp de

noapte. În timpul zilei, cineva trebuia să facă o gaură de vreo zece centimetri adîncime şi cu un diametru puţin mai mic decît cel al pungii de plastic. Apoi se aşeza folia peste groapă, marginile se fixau cu ajutorul pămîntului scos din ea şi după aceea, pe fund i se puneau nişte monede, sau pietre, care s-o îngreuneze şi s-o facă să atîrne chiar peste cană.

După aceea, trebuia numai să aştepţi.

Din cauza nopţii răcoroase, vaporii de apă prinşi în gaură se condensau în picături care, se scurgeau de pe plastic direct în cană.

O pungă de plastic plină de aer cald putea produce cam o linguriță de apă pînă în zori. Nu era prea mult.

După o vreme am scos punga şi elasticul şi, chinuindu-mă s-o ţin bine între degete, am strîns-o la margini, ca pe un balon. Mai bine de jumătate de oră am inspirat pe nas şi am expirat aerul pe gură, direct în pungă. La finalul acestei perioade, punga de plastic era plină de picături de apă... vaporii de apă din plămîni, prinşi acolo în loc să fi fost eliberaţi în aer.

Am întors punga pe dos şi am lins picăturile de apă. Era bună şi umedă. După ce am scos din ea toată umezeala disponibilă, am întins suprafaţa răcoroasă pe faţă, simţindu-mă dezolat în pofida victoriei.

Avînd plasticul în mînă, am umplut iar punga cu aerul din plămîni şi apoi am prins-o de volan, ca pe un balon. Cînd o atingeam, se clătina uşor.

Mi-a fost sete toată ziua, dar nu era ceva de nesuportat.

După lăsarea întunericului, ghiorăiala stomacului mi-a amintit că mi-era foame. Dar nu era de nesuportat.

A reapărut şi problema cu vezica prea plină, şi, ca şi înainte, a fost un adevărat dezastru. Dar timpul, mi-am zis, avea să reducă tot mai mult această problemă, dacă nu aveam ce bea, nu aveam ce

scoate.

Speranţa s-a redus mult după lăsarea întunericului. Ştiam că trebuiau să treacă cel puţin alte douăsprezece ore înainte să încep să mă întreb dacă aveam să fiu salvat sau nu. Douăsprezece ore cumplite. Crampele pe care doar mi le-am imaginat şi le-am jucat în film au început să mă chinuie cu adevărat, imediat ce căldura zilei a dispărut, lăsîndu-mi muşchii să înţepenească tot mai mult. La început m-am încălzit încercînd iar cu disperare să sparg volanul, dar rezultatul a fost că maşina n-a păţit nimic, iar eu m-am obosit degeaba. După aceea am încercat să fac o serie de exerciţii izometrice, care aveau să-mi păstreze muşchii încălziţi, dar n-am reuşit să fac decît jumătate din ele. În pofida tuturor nenorocirilor care se abătuseră asupra mea, am adormit buştean.

Cînd m-am trezit, coşmarul a continuat.

Tremuram de frig, eram înţepenit şi cumplit de flămînd. Nu aveam nimic de mîncat în afară de cele patru beţe de chibrit, o batistă şi un creion fără vîrf.

După ce m-am gîndit cîteva momente, am scos creionul şi am început să-l rod. Nu tocmai ca să mă satur ci ca să-l ascut în dinţi. Cu acel creion, mi-am zis, aş fi putut să-l demasc pe Danilo.

Înainte de revărsatul zorilor, mi-am dat seama că Danilo nu m-ar fi putut abandona acolo, în maşină, fără să fi fost ajutat. Ar fi avut nevoie de cineva care să-l ia de acolo după ce m-ar fi lăsat în maşină. N-ar fi putut pleca pe jos prin parc, nu numai din cauza animalelor, ci mai ales pentru că ar fi fost teribil de suspect.

Deci cineva îl ajutase.

Cine?

Arknold...

Închisese ochii la frauda lui Danilo atunci cînd o descoperise.

Tăcuse pentru că, neavînd un sistem de securitate ceva mai bun, şi-ar fi riscat licenţa de antrenor. Dar ar fi fost gata să fie complice la o crimă numai ca să scape de o penalizare?

Nu. N-ar fi făcut aşa ceva.

Barty, pentru bani?

Nu ştiam.

Unul... oricare dintre membrii familiei van Huren, pentru orice fel de motiv? Nu.

Roderick, pentru o ştire de senzaţie? Sau Katya ori Melanie? Nu.

Clifford Wenkins pentru publicitate?

Dacă era el, atunci eram în siguranţă, pentru că nu ar fi fost în stare să mă lase acolo prea multă vreme. N-ar îndrăzni. În primul rînd că Worldic n-ar fi vrut o marfă stricată. Tare mult mi-aş fi dorit să fi fost Wenkins, dar nu credeam.

Evan? Conrad?

Nici nu mă putem gîndi. Amîndoi fuseseră acolo. La faţa locului. Dormeau alături. Le fusese foarte uşor să intre noaptea peste mine şi să-mi pună vata cu eter pe nas.

Unul dintre ei ar fi putut s-o facă, în vreme ce celălalt dormea. Dar care din ei? Şi din ce motive?

Dacă complici erau Evan sau Conrad, atunci aveam să mor, pentru că numai ei mă mai puteau salva.

Zorile au apărut tocmai cînd eram afundat în acele gînduri negre şi mi-au dovedit că teoriile mele cu privire la vaporii de apă fuseseră corecte. Nu mai vedeam nimic pe ferestre pentru că erau aburite şi picături mari de apă se scurgeau pe ele.

Cum puteam ajunge pînă la fereastra de lîngă mine, am întors capul şi am lins-o. Senzaţia a fost minunată. Limba şi gîtul care se uscaseră ca iasca au fost alinate, deşi, tot mi-ar fi plăcut să beau o bere rece.

Am privit pe geamul pe care-l linsesem. Aceiaşi sălbăticie. Nimeni în jur.

Linguriţa de apă se formase în punga acum rece. Încet, cu mare grijă, am desfăcut elasticul şi am scos aerul din pungă, ca nu cumva în timpul zilei să ajute la evaporarea lichidului preţios. Oricum apa strînsă intenţionam s-o beau mai tîrziu. Atunci cînd avea să-mi fie mai greu.

Cu atîta umiditate preţioasă strînsă pe ferestrele maşinii, puteam să o aerisesc puţin fără riscuri. Mi-am scos şoseta şi am deschis puţin, geamul din partea cealaltă. Nu l-am deschis mai mult pentru că nu voiam să risc să nu-l mai pot închide la loc, dar, atunci cînd soarele s-a ridicat pe cer, l-am închis fără. probleme. Atunci cînd căldura a transformat toţi stropii de apă în vapori, aveam consolarea că aceştia nu se pierduseră, că rămăseseră în maşină.

Creionul pe care-l rosesem în timpul nopţii (şi-l băgasem pe sub cureaua de la ceas, ca să nu-l pierd), arăta semne clare că ar fi putut fi folosit. Încă o sesiune cu incisivii şi aş fi putut scrie cu el.

Singurul obiect pe care-l aveam prin buzunare şi pe care aş fi putut scrie, era interiorul cutiei de chibrituri, şi era destul spaţiu ca să scriu „Danilo a făcut-o", dar nu aceasta era intenţia mea. Ştiam că în compartimentul de mănuşi existau destule hărţi plus documentele maşinii şi, după chinuri istovitoare, am reuşit să deschid acest compartiment cu picioarele şi am reuşit să pun mîna pe un plic mare de un maro deschis şi o hartă care avea destul spaţiu alb la capăt.

Dar era bine pentru că aveam mult de scris.

CAPITOLUL 15

Danilo îi sugerase Nerissei să mă trimită în Africa de Sud pentru că acolo, departe de casă, ar fi putut profita mai uşor de orice ocazie ca să îmi însceneze o moarte accidentală. Mă ademenise pe terenul lui cu o momeală pe care ştiuse că aveam s-o înghit nemestecată – o cerere din partea unei femei pe moarte pe care o iubeam şi căreia îi eram profund recunoscător.

O moarte care ar fi părut că este şi crimă l-ar fi lăsat prea expus ca suspect. Însă un accident oarecare nu ar fi fost prea mult sau prea atent investigat... un accident cu un microfon care să mă curenteze.

Danilo fusese acolo, la Randfontein House.

Roderick fusese acolo ca şi Clifford Wenkins şi Conrad. Şi alţi cincizeci de oameni pe lîngă ei. Dacă Danilo făcuse rost de microfonul defect, altcineva mi-l pusese în mînă.

Numai norocul mi-l luase şi scăpasem de o electrocutare. Cînd fusesem jos, în mină, la momentul oportun.... poc la cap.

Dacă nu ar fi fost grija şi atenţia unui controlor pe nume Nyembezi, atentatul ar fi reuşit.

De această dată totul va arăta ca un accident natural. Dar cătuşele nu ar fi putut fi considerate accidentale.

Probabil că Danilo intenţiona să se întoarcă, după ce urma să mor, ca să le ia. Probabil că oamenii aveau să creadă că mă rătăcisem prin parc şi murisem în maşină pentru că nu dorisem să risc să plec pe jos.

Din păcate, timpul pe care-l avea la dispoziţie era destul de scurt. Nu putea aştepta o săptămînă ca să se asigure că murisem înainte să revină, pentru că pînă atunci, toată lumea avea să mă caute, şi cineva ar putea ajunge la mine înaintea lui.

Am oftat disperat.

Nimic nu mai avea sens.

Ziua s-a dovedit un infern în comparaţie cu cea precedentă. Mult mai rău decît fusese în Spania. Fierbinţeala soarelui mă paralizase şi nu mai eram în stare să gîndesc, iar crampele îmi rupeau umerii, braţele şi stomacul.

Mi-am acoperit mîinile cu manşetele şi mi-am lăsat capul pe spate, cu faţa într-o parte ca să mă feresc de razele soarelui, după care am rămas nemişcat şi am îndurat chinul pentru că nu aveam de ales.

Încercările mele de conservare a apei mi se păreau patetice, în vreme ce soarele mă ardea nemilos. O săptămînă era un prognostic mult prea optimist. În căldura aceea şi două zile erau suficiente ca să mă omoare. Gîtul mă ardea de sete, iar saliva era ceva de domeniul trecutului. Ştiam că aveam cîțiva litri de apă în radiatorul maşinii... dar apa de acolo era numai un miraj, pentru că n-aveam cum să ajung la ea.

Cînd n-am mai putut să înghit fără să mă cutremur de durere şi cînd n-am mai putut să respir fără să simt că plămînii îmi sînt sfîşiaţi ca de un cuţit, am desfăcut punga de plastic şi i-am golit conţinutul în gură. Am încercat să fac minunata apă să dureze cît mai mult, am plimbat-o pe lîngă dinţi, şi gingii şi am încercat s-o țin sub limbă. N-a mai rămas prea multă pentru înghițit, iar după aceea m-am simțit doborît. Între mine şi noapte nu mai exista nimic care să mă ajute.

Am întors punga pe dos şi am supt-o şi apoi am lipit-o de buze şi de faţă pînă cînd s-a uscat, după care am umplut-o iar cu aer cald şi, cu degete care tremurau, am legat-o la gură şi am agăţat-o de volan.

Mi-am amintit că portbagajul, maşinii era plin de lucrurile lui Conrad. Fiind vorba de echipamentul lui, mai mult ca sigur că urma să aibă nevoie de el, şi, va pleca în căutarea lui, dacă nu a mea.

Evan, mi-am zis, pentru numele Domnului, vino după mine.

Dar Evan plecase spre nord în parcul care se întindea pe două

sute de mile pînă aproape de rîul Limpopo cel leneş şi verde. Evan era în căutarea puiului lui de elefant. Iar eu... eu rămăsesem blocat într-o maşină, gata să mor pentru o mină de aur pe care n-o doream.

O dată cu noaptea a venit şi foamea.

Oamenii plăteau ca să fie înfometaţi la Fermele de Sănătate, iar alţii intrau în greva foamei ca să protesteze contra unui lucru sau altul, dar ce era aşa de special la foame?

Nimic. Poate numai durerea.

Noaptea a venit răcoroasă, ca o binecuvîntare. De dimineaţă, după ce am lins cît am putut din geam, am continuat să scriu. Am notat pe hîrtie tot ce am putut ca să ajut la investigarea morţii mele.

Căldura a început înainte să fi apucat să termin. Am scris la urmă „transmiteţi toată dragostea mea lui Charlie" şi am semnat pentru că nu eram sigur că în seara aceea aveam să mai fiu în stare să mai scriu ceva. După aceea, am strecurat foile scrise sub pulpa stîngă, să nu se împrăştie pe podea şi creionul l-am pus bine sub cureaua de la ceas. Am scos aerul din pungă ca să-mi păstrez în siguranţă linguriţa cu apă şi m-am întrebat cît de multă vreme voi mai putea rezista.

Pe la amiază nu-mi mai doream să rezist.

M-am abţinut pînă în acel moment să nu beau linguriţa de apă, dar după ce am terminat-o, mi-am dorit să mor. După ce punga s-a uscat, mi-a trebuit mult timp şi mult efort s-o umflu la loc şi s-o prind de volan: Mîine, m-am gîndit, apa se va forma din nou, dar eu s-ar putea să nu mai fiu în stare s-o beau.

Ne înşelasem foarte tare atunci cînd făcusem filmul, m-am gîndit. Ne axasem prea mult pe starea mentală a Omului, neglijînd aspectul fizic. Nu ştiusem că picioarele puteau deveni ca nişte bare de plumb iar gleznele ca nişte perne imense. De multă vreme

renunţasem la şosete şi mai repede aş fi putut să zbor decît să-mi fi pus pantofii la loc.

Nu ştiusem ca abdomenul avea să se umfle din cauza gazelor şi nici că toate centurile de siguranţă aveau să-l strîngă mai presus de limita suportabilităţii. Nu ne-am gîndit că ochii aveau să usture din cauza uscăciunii, din cauza glandelor lacrimale secate. Subestimasem ce putea face deshidratarea gîtului.

Căldura copleşitoare amorţea toate emoţiile. Totul nu era altceva decît durere care nu înceta nici măcar o clipă.

Decît dacă mureai.

După-amiaza tîrziu a apărut un elefant care a dezrădăcinat copacul din care se hrănise înainte girafa.

Pentru Evan scena ar trebui să fie alegorică, m-am gîndit confuz. Elefanţii era distrugătorii indestructibili ai sălbăticiei.

Dar Evan era la multe mile depărtare.

Evan, mi-am zis, Evan, vino după mine.

Elefantul a mîncat cîteva frunze suculente şi apoi a plecat, lăsînd copacul cu rădăcinile în aer, ca să moară de sete.

Înainte de căderea întunericului am mai scris cîteva fraze. Mîinile îmi tremurau cumplit, se chirceau din cauza crampelor şi în cele din urmă au fost incapabile să mai ţină creionul.

A căzut pe podea şi s-a rostogolit sub scaun. Nu-l puteam vedea şi n-aveam cum să-l mai recuperez cu degetele de la picioare.

Ca să plîng ar fi însemnat să irosesc apă preţioasă.

A venit iar noaptea şi timpul şi-a pierdut coerenţa.

Nu-mi mai aminteam de cîtă vreme eram acolo şi nici cît mai era pînă joi. Joia era la fel de departe ca şi Charlie, şi nu aveam să le mai văd vreodată pe nici una dintre ele. În faţa ochilor vedeam piscina din curte şi copiii care se jucau în apă, şi ireală mi se părea maşina, nu bazinul cu apă limpede.

Membrele mi-au fost cuprinse de tremurături care au durat ore în şir. Noaptea era rece. Muşchii mi-au înţepenit. Dinţii îmi clănţăneau de frig. Stomacul cerea să fie hrănit. De dimineaţă, condensul a fost abundent şi pe geamurile maşinii se scurgeau mii de rîuleţe de apă. Am putut doar să ling fereastra din apropiere, o parte a ei, dar nu a fost suficient. N-am mai avut energia să deschid fereastra opusă ca să intre puţin aer curat. Din fericire, maşinile nu sînt închise ermetic, aşa că nu mă pîndea primejdia asfixierii.

Soarele a răsărit învăluit într-o tentă de roz, un preludiu blînd al zilei cumplite care urma. Nu mai credeam că avea să vină cineva după mine. Nu-mi rămînea decît să sufăr mai departe, să-mi pierd cunoştinţa şi să aştept pacea eternă. Pînă şi delirul ar fi fost binevenit, orice, dar să nu mai fiu conştient de grozăvia a ceea ce mi se întîmpla.

De abia aşteptam să mi se înceţoşeze mintea, pentru mine aceasta ar fi fost moartea. Singura care conta cu adevărat. Nici nu-mi mai păsa cînd avea să mi se oprească inima.

Căldura a cuprins maşina în ghearele ei nemiloase.

Iar eu ardeam.

Ardeam.

CAPITOLUL 16

În cele din urmă au venit.

Pe la amiază, Evan şi Conrad au apărut în camioneta lor! Evan mai agitat decît de obicei, cu părul vîlvoi şi ochi care scînteiau. Conrad, pufăia încet pe sub mustaţă şi-şi ştergea fruntea de sudoare.

S-au apropiat de maşina mea şi au deschis portiera. Au rămas

apoi nemişcaţi, holbîndu-se la mine.

La început am crezut că era ireal, nişte iluzii produse de mintea mea. I-am privit la rîndul meu, aşteptînd să dispară.

Apoi Evan a rostit:

— Unde naiba ai fost? De ieri dimineaţă am scotocit tot afurisitul ăsta de parc.

Nu i-am răspuns. Nu puteam.

Conrad spuse şi el.

— Doamne, Dumnezeule, băiete dragă, Doamne...

Evan s-a întors la camionetă şi a tras-o alături de maşina mea. Apoi s-a strecurat în spate şi a desfăcut cutia roşie.

— Berea e destul de bună? a strigat. Apă n-am luat cu noi.

Berea era perfectă.

A tunat berea din cutie într-o cană de plastic pe care mi-a ţinut-o la gură. Era rece, vie, incredibilă. N-am băut decît jumătate pentru că mă durea gîtul cînd înghiţeam.

Conrad a deschis cealaltă portieră şi s-a aşezat alături de mine.

— Nu avem o cheie pentru cătuşe, s-a scuzat.

Pe mine m-a umflat rîsul.

— Mamă, se plînse Evan, puţi îngrozitor.

Şi-au dat seama că nu puteam să vorbesc. Evan a mai turnat bere în cană şi mi-a ţinut-o la buze, iar Conrad a coborît şi s-a apucat să cotrobăie prin portbagaj. A revenit cu patru bucăţi de sîrmă tare şi o cu o rolă de bandă adezivă şi s-a pus pe treabă ca să mă elibereze.

A băgat cele patru sîrme în broasca de la cătuşe, de la încheietura stîngă şi, după cîteva încercări, a reuşit să desfacă brăţara.

A vrut să se ocupe şi de cealaltă, dar cui îi mai păsa? Eu nu mai aveam răbdare, mai ales că de acum eram liber.

Au desfăcut centurile de siguranţă şi au încercat să mă scoată din maşină, dar aveam corpul aşa de înţepenit, după optzeci de ore de stat în aceeaşi poziţie, încît era ca betonul.

Evan rosti cu îndoială în glas:

— Cred că unul dintre noi ar trebui să meargă să caute un doctor.

Eu am scuturat din cap imediat. Aveam multe să le spun înainte ca lumea din exterior să dea buzna peste noi. Am întins mîna ca să scot foile de sub pulpă şi am făcut gesturi elocvente, ca şi cum aş fi scris, cu mîna dreaptă.

Conrad a scos la iveală stiloul de aur pe care-l căra cu el peste tot, iar eu am scris chinuit în colţul liber de pe plicul maroniu: „Dacă nu spuneţi nimănui că m-aţi găsit, îl putem prinde pe cel care m-a adus aici.“ După o clipă de gîndire am adăugat: „Vreau neapărat să fac treaba asta.”

Au citit cuvintele inegal scrise şi s-au uitat miraţi de la unul la altul.

Atunci am mai scris ceva: „Vă rog să puneţi ceva peste parbriz”.

Cel puţin acest lucru avea sens pentru ei. Conrad a pus peste partea din faţă a maşinii o foaie mare de cort iar temperatura dinăuntru a scăzut cu vreo zece grade.

Evan a observat punga de plastic agăţată de volan şi i-a scos elasticul.

— Ce naiba e şi asta? s-a mirat.

I-am arătat gura de apă nebăută din colţul ei. Evan a priceput şi s-a albit deodată la faţă.

A luat paginile scrise de mîna mea şi le-a citit. Eu am mai băut puţină bere, ţinînd cana cu degetele tremurătoare, dar simţeam, cum reveneam la viaţă, deşi înghiţeam cu mare dificultate.

A citit totul pînă la capăt apoi i-a întins paginile lui Conrad. Mă privea înmărmurit. Ceva neobişnuit pentru Evan. După un timp îndelungat m-a întrebat:

— Chiar crezi că eu sau Conrad l-am ajutat să te aducă aici?

Am scuturat din cap.

— Poţi să-l ştergi de pe listă şi pe Clifford Wenkins, pentru că e mort. L-au pescuit din Wemmer Pan sîmbătă după-amiază. A ieşit

cu barca în larg şi s-a înecat.

Nu am reacţionat imediat. M-am gîndit că se terminase cu bîlbîiala, cu palmele umede, nu mai exista omuleţul acela nervos... bietul omuleţ nervos...

Am ridicat stiloul de aur al lui Conrad şi Evan mi-a întins unul dintre carneţelele lui.

„Aş vrea să mă întind. Se poate în camionetă?”

— Sigur, mi-a răspuns imediat, părînd bucuros că avea ce face. O să-ţi improvizăm un pat.

S-a repezit la camionetă, şi a dat deoparte echipamentul din spate. În locul rămas liber a înjghebat o saltea din pernele de la banchetele din spate şi drept pernă a pus mai multe pulovere şi haine.

— Gata, Ritz este gata să-şi primească înaltul oaspete.

Am încercat să zîmbesc şi mi-am văzut imaginea în oglinda retrovizoare.

Era ceva oribil. Aveam o barbă de patru zile şi ochi roşii şi adînciţi în orbite, iar chipul era gri cu pete roşii. Arătam ca o fantomă arsă de soare.

Cu mai multă blîndeţe decît crezusem că aveau, m-au ajutat să ies din maşină şi m-au tîrît uşurel pînă la camionetă. Aplecat şi de abia suportînd durerea din oase şi muşchi, am mers cu greu şi apoi m-am întins pe patul improvizat, începînd lungul proces de îndreptare a coloanei, minunat, deşi extrem de dureros. Evan a luat foaia de cort de pe maşina mea şi a aşezat-o peste capota camionetei pentru a nu o lăsa să se încingă la soare.

Am luat carnetul şi am scris: „Stai cu mine, Evan”, pentru că am crezut că aveau de gînd să pornească maşina mea ca să plece în căutarea unui ajutor. Cum el m-a privit cu îndoială, m-am simţit dator să adaug: „Te rog, nu mă părăsi.”

— Iisuse, a izbucnit după ce a citit. Doamne sfinte, prietene, nu te lăsăm singur. Părea sincer emoţionat şi jignit că mă putusem gîndi la aşa ceva, ceea ce m-a surprins. Omul aceasta nu mă plăcea

deloc, iar la filmări se comportase ca un tiran în toată regula.

Am mai băut puţină bere, cîte o gură o dată. Gîtul mă durea cumplit, dar lichidul începuse deja să-şi facă efectul. Deja îmi puteam mişca mai uşor limba şi parcă nu mă mai simţeam ca o bucată inflamată de ficat.

Evan şi Conrad s-au aşezat pe scaunele din faţă ale camionetei, discutînd încotro s-o pornească.

Nu mai aveau camere rezervate la Skukuza, care se părea că era cea mai apropiată tabără, şi trebuiau să facă un drum de două ore pînă la paturile pe care le aveau la Satara.

În cele din urmă Satara a avut cîştig de cauză.

— Atunci ar fi bine să pornim la drum, a rostit Evan. Prea e al naibii de cald aici. Mi-a ajuns. Pe drum o să căutăm un loc umbros şi o să mîncăm de prînz. E trecut de două şi mi-e cam foame.

Acum semăna cu acel Evan pe care-l cunoşteam aşa de bine şi pe care-l detestam. Cu un zîmbet, am luat iar – stiloul şi carnetul.

„Încercaţi să reţineţi drumul ca să putem ajunge iar aici."

— Altcineva poate să ia maşina. Dar mai tîrziu.

Am scuturat din cap.

„Trebuie să ne întoarcem."

— De ce?

„Ca să-l prindem pe Danilo Cavasey."

Au privit de la carnet spre mine.

Apoi Evan a întrebat încet:

— Cum?

Am scris cum anume. Au citit cu atenţie. Evan s-a arătat entuziasmat, iar Conrad s-a încruntat în vreme ce-şi făcea calculele profesionale, mai ales că ceea ce le cerusem părea să le fie pe plac. Apoi, se pare că le-a venit un gînd nou pentru că s-au întors să mă privească cu îndoială.

— Nu cred că vorbeşti serios, băiete dragă, a rostit Conrad.

Am dat din cap.

— Şi cum rămîne cu persoana care l-a ajutat? a întrebat Evan, ce

ai de gînd să faci în privinţa asta?

„Persoana e moartă acum."

— Moartă? M-a privit cu îndoială. Doar nu te referi la... Clifford Wenkins?

Am dat iar din cap.

Eram mort de oboseală. Am scris: „Vă spun totul cînd o să pot să vorbesc."

Au fost de acord. Au închis portierele de la maşina mea, s-au instalat pe locurile din faţă ale camionetei, au întors-o şi am pornit pe drumeagul acela pe care-l văzusem numai prin oglinda retrovizoare.

Conrad conducea iar Evan schiţa o hartă. Se pare că mă găsiseră printr-un noroc, pentru că mă aflam cam la o milă de un drum lăturalnic ce ducea la un mic iaz secat. Drumul acela se împletea cu un altul şi în cele din urmă ajungea la şoselele pentru vizitatori. Evan mi-a spus că nu eră nici o problemă să găsească iar drumul pînă la maşina mea. Apoi adăugase că cercetaseră toate drumurile lăturalnice dintre Skukuza şi Numbi cu o zi înainte. Pe ziua aceea îşi încercaseră norocul în ţinutul arid din partea de sud a rîului Sabie şi mă găsiseră, pe al cincilea drumeag cu semnul de „nu intraţi" pe care-l cercetaseră.

După vreo cinci mile am dat peste un pîlc de copaci care ofereau o umbră deasă. Conrad a tras maşina dedesubtul lor, iar Evan s-a apucat să scoată bunătăţile din cutia roşie.

Eu am refuzat sandvişurile şi fructele. Berea însă făcea minuni. Am mai băut o cutie.

Ceilalţi doi s-au pus serios pe mîncat. Au lăsat geamurile în jos, gîndind că animalele probabil dormeau în căldura aceea infernală, n-aveau chef de vînătoare.

Pe lîngă noi n-a trecut nici o maşină. Orice fiinţă umană cu puţin bun-simţ îşi făcea siesta în cabanele confortabile, dotate cu aer condiţionat. Numai Evan părea neafectat de căldură.

Am luat carnetul şi am scris: „Ce v-a făcut să porniţi în căutarea

mea?".

Evan începu să vorbească cu gura plină:

— Aveam nevoie de echipamentul lui Conrad care era în maşina ta. Nu puteam să filmăm cum voiam fără el. Drept care, ieri dimineaţă am sunat la Iguana ca să-ţi spunem cîteva de la obraz despre egoismul tău, pentru că ai plecat cu tot cu lucrurile noastre.

— Cei de acolo ne-au spus că n-ai venit, continuă Conrad. Ne-au comunicat că au înţeles că vei fi în parc cîteva zile.

— Nu reuşeam să pricepem, încuviinţă Evan. Mai ales după biletul pe care îl lăsaseşi.

— Ce bilet? am încercat automat să rostesc, dar gîtul nu voia să audă încă de aşa ceva. Aşa că am scris întrebarea.

— Biletul pe care l-ai lăsat, insistă Evan. În care ne spuneai că a trebuit să pleci înapoi la Johannesburg.

„N-am lăsat nici un fel de bilet."

S-a oprit o clipă din mestecat uluit. Apoi şi-a reluat activitatea, şi a rostit:

— Nu. Sigur că nu. Nu ar fi avut rost.

— Dar noi am crezut că ăi plecat, interveni Conrad. Nu era decît o bucată de hîrtie, scrisă cu litere de tipar, în care stătea scris: „Mă întorc la Johannesburg. Link". Ne-am gîndit că a fost foarte urît din partea ta, să pleci aşa, fără pic de recunoştinţă. Să-ţi strîngi lucrurile şi să pleci în zori, fără ca măcar să-ţi iei rămas bun de la noi.

„Scuze."

Conrad începu să rîdă.

— După aceea am încercat să dăm de Clifford Wenkins, pentru că ne-am zis că poate ştie el pe unde umbli, dar la numărul lui am nimerit peste o femeie isterică, care ne-a spus că a murit înecat.

— Am mai încercat şi pe la alţii, continuă Evan. La van Huren şi aşa mai departe.

„Danilo?" am scris.

— Nu, răspunse Evan scuturînd din cap. Nici nu ne-am gîndit la el. Şi oricum habar nu aveam pe unde anume stătea. O vreme mîncă

în tăcere. Ni s-a părut cam aiurea să credem că ai plecat fără să spui un cuvînt, mai ales că nu-ţi stă în fire, dar poate că te-ai rătăcit ca un prost şi n-ai mai apucat să ajungi la Johannesburg. După ce ne-am certat puţin cu cei de la biroul de recepţie de la Satara, i-am convins să verifice poarta de la Numbi şi să întrebe la ce oră ai plecat vineri dimineaţa. Cel de serviciu la poartă i-a informat că nu ai ieşit deloc din parc.

— După aceea l-am căutat pe Haagner, băiete dragă, interveni Conrad, şi i-am explicat situaţia, dar el nu părea prea îngrijorat. Ne-a spus că de cele mai multe ori oamenii ies pe poartă fără să mai prezinte vreun fel de hîrtii, deşi ar trebuit să prezinte chitanţe că au plătit peste tot pe unde au stat. Haagner ne-a zis că ar fi fost destul dacă ai fi spus că noi am rămas mai departe în parc, şi ţi s-ar fi dat drumul. Apoi a mai zis că erai prea serios şi aveai prea mult bun-simţ ca să te pierzi, pentru că numai proştii se rătăcesc. Intră pe drumurile secundare, maşina se strică şi nu se mai pot întoarce.

Am presupus că asta au crezut ei că se petrecuse. Dar n-avea rost să mă înfurii.

Au desfăcut alte cutii de bere pe care le-au băut din cîteva înghiţituri! Eu am continuat să sorb tacticos din cana mea.

— La Skukuza am plătit noi pentru tine, continuă Evan supărat, inclusiv geamul pe care l-ai spart.

Am început să scriu iar.

— Doamne, rostui Evan după ce primi hîrtia. Deci Danilo a spart geamul ca să intre în cabană peste tine.

Asta era presupunerea mea.

Reuşise să se strecoare în casă, deşi încuiasem uşa, fără să mă trezească.

— Cum ni s-a părut că eşti un rău necesar, rosti Conrad, am plecat în căutarea ta, băiete dragă.

— Ieri după-amiază am văzut o turmă de elefanţi superbi, zise şi Evan, dîndu-mi de înţeles că abaterea de la planurile lor originale nu fusese chiar aşa de neplăcută. Şi poate că o să vedem şi azi alţii.

M-au ajutat să intru în cabana de la Satara şi le-am cerut să închidă aparatul de aer condiţionat pentru că mie mi se părea frig înăuntru. Dacă îmi era frig, atunci muşchii îmi înţepeneau iar durerile sporeau în mod neplăcut... M-am întins pe un pat, m-am învelit cu trei pături dar alinarea mult aşteptată era încă departe.

Conrad mi-a adus un pahar cu apă, după care a rămas alături de Evan ca să mă privească neputincios.

— Hai să te scoatem din hainele alea puturoase, a rostit Evan în cele din urmă. Ai face şi un porc de ruşine cu mirosul ăsta.

Am scuturat din cap.

— Dacă-ţi aducem nişte apă, ai vrea să te speli?

Din nou am scuturat din cap.

Evan a strîmbat din nas.

— În cazul ăsta sper să nu te superi dacă nici unul dintre noi n-o să doarmă cu tine, nu?

Am scuturat din cap. Nici mie nu-mi plăcea cum duhneam, mai ales că acum simţeam mirosul în aerul curat din cameră.

Conrad a dat o fugă la magazinul din tabără ca să caute ceva de mîncare uşor de înghiţit şi a revenit cu o cutie cu lapte şi una cu supă de pui. Deşi nu aveau nici un desfăcător de conserve, au reuşit pînă la urmă să-mi pună supa într-o cană. Cum n-aveau cum s-o încălzească, au amestecat-o cu o jumătate de cutie de lapte şi apoi mi-au turnat în pahar, ajutîndu-mă s-o beau încetul cu încetul.

— Şi acum, a rostit Evan după aceea, mulţumit că făcuseră tot ce se putea pentru mine, hai să vedem cum putem să plănuim capcana.

De această dată, cînd am încercat, am reuşit să emit cîteva sunete.

— Danilo stă la Vaal Majestic, le-am zis.

— Ce ai spus? întrebă Evan. Slavă Domnului că poţi să vorbeşti iar, dar eu nu pricep o iotă.

Am scris.

— Aha, da. Bine.

Apoi am zis:

— Dă-i un telefon mîine dimineață și spuneai... Glasul era gîjîit și greu de înțeles.

— Ascultă, mă întrerupse Evan. Cred că ar merge mai repede dacă ai scrie mai departe.

Am încuviințat din cap. Și pentru gîtul meu era mai ușor, mai ales dacă prefera acest gen de comunicare.

„Mîine dimineață să-i spui lui Danilo că încerci să afli pe unde sînt, pentru că echipamentul lui Conrad a rămas în mașina mea. Să-i spui că am în buzunar stiloul de aur al lui Conrad pe care vrea să-l recupereze cu orice preț. De asemenea să-i mai spui că am și unul din carnețelele tale în buzunar și că vrei și tu să-ți recuperezi notițele. Pe urmă să-i zici că ești îngrijorat pentru că aveam niște teorii cam bizare că cineva încerca să mă omoare."

Evan citi și apoi mă privi cu îndoială.

— Crezi că asta o să-l facă să vină?

Am scris: „Ai risca dacă ai știi că pot scrie despre teoriile mele, mai ales că ai fi sigur că am asupra mea hîrtie și stilou?".

Evan se gîndi cîteva momente.

— Nu, răspunse. N-aș risca.

„Eu chiar asta am făcut."

— Știu.

Conrad se așeză pe un scaun de lîngă pat, dînd din cap.

— Și pe urmă, băiete dragă?

Am scris mai departe: „În seara asta să-l sunați pe Quentin van Huren. Să-i spuneți unde m-ați găsit și în ce stare eram. De asemenea, spuneți-i că am și scris ce cred că s-a întîmplat. Eventual puteți să le citiți. După aceea explicați-i cum vrem să-l prindem pe Danilo. Să avertizeze el poliția. Cu autoritatea pe care o are, poate aranja totul așa cum trebuie".

— Sigur, Sigur, se entuziasmă Evan care, culese notițele scrise în mașină și dispăru în clădirea alăturată ca să dea telefoanele

necesare.

Conrad rămase lîngă mine, dar îşi aprinse un trabuc ca să mai alunge duhoarea.

— Să ştii că Evan a insistat să pornim în căutarea ta, băiete dragă, mi-a destăinuit. A fost ca un fanatic. Ştii cum nu se lasă bătut atunci cînd îl obsedează ceva. Am intrat pe toate potecile nefolosite pînă cînd, am dat de tine, deşi eu am considerat ideea aceasta o prostie.

— Cine, am rostit încet, încercînd să mă fac înţeles, i-a spus lui Danilo de film... „Omul din maşină”?

Conrad dădu din umeri, deşi se vedea bine că întrebarea îl deranja.

— Cred că eu. La Germiston. Întrebau cu toţii despre ultimul film... van Huren-ii, Clifford Wenkins, Danilo... toată lumea.

Nu conta. Wenkins ar fi putut afla despre film prin Worldic.

— Of, băiete dragă, rosti Conrad. Cînd mă gîndesc că machiajul din film a fost făcut anapoda. Pufăi tacticos din trabuc. Deşi, continuă, aşa cum arăţi acum, n-ai impresiona deloc publicul.

— Mulţumesc.

Mi-a zîmbit.

— Nu mai vrei puţină supă?

Evan a lipsit destul de multă vreme, iar la întoarcere parcă era electrificat.

— Vrea să-l sun iar puţin mai tîrziu. Era destul de incoerent atunci cînd am terminat. Evan părea surprins că alţi oameni aveau nevoie de un răgaz pentru a asimila atîtea lucruri neplăcute. A zis c-o să se gîndească la ce e de făcut. Şi da, mi-a spus să te întreb de ce crezi că tocmai Clifford Wenkins l-a ajutat pe Danilo.

Am răspuns pe loc:

— Clifford Wenkins l-ar fi ajutat pe Danilor pentru că...

— Mai bine scrie, m-a întrerupt Evan. Semeni cu o cioară cu laringită acută.

Am scris: „Clifford Wenkins ar fi fost gata să facă orice pentru

publicitate. Ar fi fost gata să aducă echipament electronic şi alte microfoane stricate, de exemplu. Nu cred că s-a gîndit că ar putea fi ucis cineva. Dar, dacă aş fi fost electrocutat tocmai la o conferinţă de presă, atunci publicitatea ar fi fost imensă, despre treaba asta s-ar fi scris în toate ziarele...

Cred că Danilo i-a băgat ideea asta în cap, şi i-a dat microfonul stricat. Wenkins s-a speriat de moarte cînd s-a electrocutat Katya, iar după aceea l-am văzut la telefon, mort de îngrijorare. Eu am crezut că discuta cu cei de la Worldic; dar probabil că-i spunea lui Danilo că mica lor şmecherie n-a reuşit."

— Ba a mers bine, pentru Wolrdic, băiete dragă, comentă Conrad.

„Wolrdic îl mîna de la spate pe Clifford să aranjeze tot felul de chestii pentru publicitate... aşa că, dacă Danilo i-ar fi sugerat să mă răpească şi să mă lase încuiat în maşină, exact ca în ultimul meu film, era destul de disperat ca să accepte.

Cît am stat în maşină, în cele trei zile, mi-am zis că nu ar putea fi Clifford complicele lui Danilo, pentru că el nu m-ar fi lăsat prea mult în maşină. Dar, o dată cu moartea lui Clifford, numai Danilo ar mai fi ştiut unde anume eram. Nu trebuia decît să mă lase acolo...

După ce mi-ar fi fost descoperit cadavrul, oamenii ar fi putut să creadă că fusese numai o şmecherie ca să-mi fac publicitate, pe care o pusesem la cale cu Wenkins, care a mers prost din cauza morţii acestuia.

Bănuiesc că Danilo a venit cu maşina lui Wenkins, ca atare, la poarta Numbi probabil că a fost trecută în registru sub numele lui."

Evan mi-a smuls carnetul din mîini, a citit totul apoi i l-a dat şi lui Conrad.

— Îţi dai seama, a rostit cu gravitate, că practic l-ai acuzat pe Danilo de uciderea lui Clifford Wenkins, ca tu să nu mai poţi fi găsit?

Am încuviinţat, din cap.

— Cred că el a făcut-o, am rostit cu greu. Pentru o mină de aur.

M-au lăsat cu supa şi apa la îndemînă şi au plecat să ia cina la restaurant. Cînd s-au întors, Evan mi-a spus că a vorbit iar cu van Huren.

— De data asta a priceput mai bine cum stau lucrurile, conchise Evan. I-am citit tot ce ai scris despre Wenkins şi mi-a spus că probabil ai dreptate. A mai zis că e foarte necăjit din cauza lui Danilo, mai ales că-l plăcea, dar că va face tot ce ai cerut. Mai mult, va veni şi el aici... o să vină cu avionul şi va ateriza lîngă Skukuza mîine dimineaţă la prima oră. Şi va aduce şi poliţia, mai ales că deja a aranjat totul. Conrad şi cu mine ne vom întîlni cu ei chiar acolo, şi apoi vom merge la locul faptei, mai ales dacă Danilo înghite momeala.

Mîine dimineaţă o să-l sunăm şi, dacă vine cumva tot pe calea aerului, toată lumea va fi oricum acolo înaintea lui.

Noaptea aceea a fost un paradis în comparaţie cu cele de dinainte.

Dimineaţă m-am simţit mult mai bine, mai ales că nu mai aveam crampe şi focul din gît aproape că se stinsese. Am reuşit să mă duc la baie, deşi cocîrjat tot, şi apoi chiar am mîncat o banană pe care mi-a adus-o Conrad.

Evan se dusese să vorbească cu Danilo şi la întoarcere avea un zîmbet satisfăcut pe buze.

— Era acolo, ne-a zis. Şi aş zice c-a înghiţit momeala. Părea destul de îngrijorat... vorbea ca un isteric. M-a întrebat dacă sînt sigur cu privire la stilou. Vă vine a crede? I-am spus că bietul Conrad ţi l-a împrumutat joi seară şi că eu te-am văzut cum l-ai băgat în buzunar. Şi că după aceea ai plecat la Johannesburg fără să-l mai fi înapoiat.

CAPITOLUL 17

Cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să urc iar în maşina aceea.

Am ajuns acolo pe la zece şi jumătate, iar Evan şi Conrad s-au apucat să asambleze echipamentul necesar, inclusiv un sistem de alarmă care să mă avertizeze de apropierea lui Danilo.

Jumătate de oră mai tîrziu, cînd au terminat, ziua se anunţa deja înfiorătoare. Am băut toată sticla cu apă pe care o adusesem cu mine de la Satara şi am mai mîncat o banană.

Evan numai că nu ţopăia de surescitare.

— Haide. Haide. Nu avem toată ziua la dispoziţie. Trebuie să ajungem şi la Skukuza ca să ne întîlnim cu van Huren.

Am coborît din camionetă, m-am îndreptat cu greu spre maşina mea, m-am aşezat pe scaunul din faţă şi mi-am prins centurile de siguranţă.

Imediat durerile s-au înteţit în tot corpul.

Conrad s-a apropiat cu cătuşele şi mie mi s-a uscat deodată gura. Nu puteam să mă uit la el sau la Evah... la nimic. Nu puteam s-o fac... nervii şi muşchii mi se revoltau.

Nu puteam.

Conrad mă examină cu atenţie şi-mi zise:

— Nu trebuie s-o faci, Link. Asta a fost ideea ta, băiete dragă. Individul o să vină fie că eşti aici sau nu.

— Nu mai încerca să-l convingi să se răzgîndească, mai ales după ce ne-am dat peste cap să punem totul la cale. Şi, aşa cum ne-a demonstrat chiar Link, dacă nu e în maşină cînd apare Danilo, nu se va putea trage nici o concluzie clară, asta nu va fi o dovadă suficientă.

Conrad încă ezita. Era vina mea.

— Haide, dă-i bătaie, insistă Evan.

Mi-am petrecut braţul pe după volan, în vreme ce tremuram ca frunza. Conrad mi-a pus cătuşele, în vreme ce eu mă cutremuram de groază.

— Băiete dragă... începu Conrad.

Eu n-am mai spus nimic. Mi-era teamă că dacă deschideam gura, aveam să-i implor să nu mai plece de acolo. Dar era necesar.

Evan a trîntit portiera şi i-a făcut semn lui Conrad să-l urmeze. Imediat după aceea s-au urcat în camionetă şi au plecat de acolo, lăsîndu-mă singur, copleşit de liniştea junglei.

După o vreme am început să-mi doresc să nu le fi sugerat un asemenea plan, maşina părea mai încinsă ca oricînd, insuportabilă.

Deşi cu nici o oră înainte băusem apă pe săturate, setea prinsese să mă chinuie din nou.

Picioarele îmi erau cuprinse de crampe puternice, spinarea protesta, iar umerii erau încordaţi într-un mod extrem de dureros.

M-am blestemat singur. Şi dacă avea să dureze toată ziua, mi-am zis. Dacă nu venea cu un avion ci se mulţumea să vină cu maşina? Evan îl sunase pe la ora opt. Drumul pînă la parc dura cam cinci ore, şi apoi îi mai trebuia cel puţin încă vreo oră şi jumătate pînă să ajungă la mine... Era posibil să vină de abia după ora trei sau patru... ceea ce însemna să stau cinci ore în maşină...

Mi-am acoperit mîinile cu manşetele și am lăsat capul pe spate cu faţa într-o parte. Mintea mea nu mai era ocupată cu vaporii de apă sau cu punga de plastic. Foile de hîrtie scrise erau aşezate pe genunchi, prinse între ele cu ajutorul stiloului de aur a lui Conrad. Nu trebuia să mai trec de la speranţă la disperare, dar asta însemna că simt mult prea bine toate durerile.

Fiecare minut parcă se tîra.

Premiera, m-am gîndit deodată, trebuia să aibă loc chiar a doua zi seara. M-am întrebat cine avea să aranjeze totul, acum că bietul Clifford murise. După aceea m-am întrebat dacă aveam să ajung la vreme la recepţie. Peste douăzeci şi patru de ore, odihnit, spălat, ras, hidratat şi bine hrănit, era posibil. Mai ales că atîţia oameni plătiseră douăzeci de ranzi pentru un bilet... n-ar fi fost deloc corect să nu apar, dacă puteam...

Timpul parcă îşi încetinise mersul.

A venit şi unu şi s-a dus. Conrad pregătise un radiotransmiţător cu un buton pe care să-l apăs dacă nu mai puteam suporta. Dar dacă-l apăsam, tot efortul acelei zile avea să fie irosit. Dacă-l apăsam, ceilalţi s-ar fi repezit să mă salveze, iar Danilo dacă ar fi văzut agitaţia, nu s-ar mai fi apropiat.

Îmi doream cu disperare ca drăguţ de Conrad să nu fi insistat asupra lui. Dar Evan spusese că era necesar, pentru că astfel el, van Huren şi poliţia să afle imediat de apropierea lui Danilo de mine, mai ales dacă se întîmpla să nu-l prindă pe drum.

— O apăsare însemna că Danilo venise.

Două apăsări că plecase deja.

O serie de apăsări scurte aveau să-i aducă imediat ca să mă elibereze.

Mai bine să aştept încă zece minute înainte să renunţ, mi-am spus.

Apoi alte zece.

Şi încă zece.

Zece minute nu păreau niciodată o veşnicie.

Semnalul de alarmă a lui Conrad m-a trezit din amorţeală.

Danilo opri maşina chiar pe locul în care fusese mai devreme camioneta. Am apăsat butonul radiotransmiţătorului, plantat la îndemînă, chiar pe butucul volanului.

Am apelat la toată experienţa de actor ca să par cît mai aproape de moarte. O pereche de vulturi se oprise foarte convenabil pe ramura unui copac din apropiere... Eu i-am privit cu nemulţumire, dar Danilo părea încîntat.

A deschis larg portiera dar a dat înapoi atunci cînd duhoarea dinăuntru l-a izbit drept în faţă. Meritase din plin că renunţasem la spălat sau la schimbatul hainelor. Nimic nu arăta că nu stătusem în

acelaşi loc de cînd mă lăsase el.

Mi-a privit capul care se bălăngănea neputincios, mîinile contorsionate din cauza muşchilor înţepeniţi şi picioarele goale şi umflate. Nu părea să simtă nici cel mai mic regret. Frumuseţea lui părea rece precum gheaţa.

S-a aplecat şi mi-a smuls foile de hîrtie de pe genunchi, iar stiloul l-a aruncat neglijent pe bancheta din spate. După care a citit tot ce am scris.

— Deci ai ghicit... ai scris tot... comentă. Isteţul Ed Lincoln, mult prea deştept pentru propriul lui bine. Păcat că nimeni nu va citi toate astea... M-a privit cu atenţie ca, să se asigure că-l ascultam şi-l vedeam. Apoi a scos din buzunar bricheta şi a dat foc hîrtiilor.

Am început să mă agit slăbit, în semn de protest. Acest lucru l-a mulţumit. A zîmbit. După ce a aruncat cenuşa pe jos, a amestecat-o bine cu pămînt.

— Gata, a rostit vesel.

Am gemut uşor dar el nu mi-a dat atenţie. Am rostit:

— Dă-mi... drumu'.

— Nici o şansă, bătrîne. Şi-a băgat mîna în buzunar şi a scos la iveală o legătură de chei. Cheile de la maşină, a zis, ridicîndu-le şi zornăindu-le. Cheia de la cătuşe, a continuat, fluturînd-o pe sub nasul meu.

— Te rog... am şoptit.

— Îmi pare rău, amice, dar valorezi mai mult mort decît viu. Scuze. Nu e nimic personal, dar asta e.

Şi-a vîrît cheile la loc în buzunar, a trîntit portiera şi a plecat de acolo fără să mai privească în urmă.

Biata Nerissa, m-am gîndit cu amărăciune. Sper să moară înainte să afle tărăşenia cu Danilo. Din păcate, viaţa nu e întotdeauna aşa de milostivă.

Nu după multă vreme am observat prin oglinda retrovizoare

maşinile care s-au oprit în spatele meu. Camioneta cu Conrad şi Evan. O maşină cu şofer în care se afla van Huren. Două maşini de poliţie, una cu un fotograf şi un medic, iar cea de a doua cu trei ofiţeri de poliţie şi... Danilo Cavasey. Au ieşit cu toţii din maşini iar eu m-am gîndit că erau o pradă pe cinste pentru un leu înfometat. Însă animalele sălbatice s-au ţinut deoparte. Oricum Danilo le întrecuse în materie de ferocitate.

Conrad s-a repezit spre mine şi a deschis portiera.

— Eşti bine, băiete dragă? m-a întrebat neliniştit.

Am încuviinţat din cap. Danilo tocmai protesta cu violenţă:

— V-am mai spus, tocmai l-am găsit şi am plecat ca să aduc ajutoare.

— Da, sigur, a murmurat Conrad, scoţînd la iveală toate cablurile electrice.

— Vedeţi că are cheia de la cătuşe în buzunar, le-am zis.

— Nu se poate să vorbeşti serios, băiete dragă. Dar a văzut că eram foarte serios, drept care s-a dus să le spună şi poliţiştilor. După o scurtă perchiziţie au găsit cheia. Şi cheile de la maşină. Apoi l-au întrebat pe domnul Cavasey de ce plecase de acolo cînd avea mijloacele prin care l-ar fi putut elibera pe domnul Lincoln?

Domnul Cavasey continua să nege întunecat că ar fi avut vreo legătură cu ceea ce se petrecuse cu mine. Voia numai să aducă ajutoare, asta a fost tot ce a spus. Evan, într-o dispoziţie de zile mari, s-a îndreptat spre copacul dezrădăcinat de elefant şi, dintre frunzele acestuia, a scos la iveală aparatul de filmat aşezat pe trepiedul său.

— Am filmat tot ce ai făcut aici, îi zise lui Danilo cu o satisfacţie greu de descris. Link a pornit aparatul în clipa în care ai venit.

Conrad scoase de sub maşină cel mai bun magnetofon al său şi scoase de pe marginea portierei microfonul de mare fidelitate.

— Tot ce ai spus aici, continuă el, cu o satisfacţie la fel de mare, a fost înregistrat. Link a pornit şi magnetofonul în clipa în care ai venit.

Poliţişti scoaseră la iveală o altă pereche de cătuşe pe care le

prinseră cu artă în jurul încheieturilor lui Danilo, care se învineţise la faţă. Quentin van Huren s-a apropiat de maşină şi m-a privit. Conrad uitase că trebuia să recupereze cheia de la cătuşe ca să mă elibereze. Aşa că rămăsesem la fel de neajutorat ca la început.

— Pentru numele Domnului, a rostit van Huren!

I-am zîmbit strîmb şi am scuturat din cap.

— Pentru numele aurului, i-am zis.

A deschis brusc gura să spună ceva, dar n-a reuşit să scoată un sunet. Aur, lăcomie şi băieţi frumoşi... o combinaţie tare păcătoasă. Evan se învîrtea în jur plin de importanţă, de parcă el ar fi pus în scenă şi regizase totul. Dar cînd m-a văzut priponit în continuare de volan, o urmă de compasiune s-a infiltrat în sufletul lui. S-a repezit la Danilo şi a adus cheia de la cătuşe. A rămas un moment lîngă van Huren, privindu-mă cu atenţie, de parcă ar fi văzut ceva nou. Pentru prima dată mi-a zîmbit cu o urmă de amiciţie şi simpatie.

— Stop, a rostit grav. Azi nu mai tragem nici o dublă.

Sfîrşit